

Lloyd Alexander

BIÊN HIẾN SỬ XỨ
PRYDAIN ***

LÂU ĐÀI LLYR

daotieuvu.blogspot.com

Lloyd Alexander

BIÊN HIỆN SỬ XŨ
PRYDAIN ***

LÀU ĐÀI LLYR

[Thông tin ebook](#)

<https://thuviansach.vn>

Tên truyện : Biên Niên Sử Xứ

Prydain

Tập 3 - Lâu Đài Llyr

Tác giả : Lloyd Alexander

Dịch giả : Lê Minh Đức

Thể loại : Văn học nước ngoài

Nhà xuất bản : Hội nhà văn

Ngày xuất bản : Quý II/2007

Số trang : 268

Kích thước : 12 x 20 cm

Trọng lượng : 270 g

Số quyển / 1 bộ : 5

Hình thức bìa : Bìa mềm

Giá bìa : 38.000 VNĐ

Đánh máy (TVE): baongoc9889

Chuyển sang ebook (TVE) :

santseiya

<https://thuviensach.vn>

Ngày hoàn thành : 29/09/2008

Nơi hoàn thành : Hà Nội

<http://www.thuvien-ebook.com>

Mục Lục

Giới thiệu

Lời tác giả

Chương I: HOÀNG TỬ

RHUN

Chương II: DINAS

RHYDNANT

Chương III: NGƯỜI THỢ

GIÀY

Chương IV: NHỮNG

CHIẾC BÓNG

Chương V: LỜI THỀ

Chương VI: NHỮNG MÓN

THẦN DƯỢC CỦA GLEW

Chương VII: HANG Ồ

CỦA LIYAN

Chương VIII: CÂY ĐÀN

HẠC CỦA FFLEWDDUR

Chương IX: VẬN MAY

CỦA RHUN

Chương X: CHIẾC HANG

Chương XI: VỊ VUA ĐÁ

Chương XII: NĂM MỒ

Chương XIII: CHIẾC

THANG

Chương XIV: CUỐN SÁCH TRẮNG

Chương XV: HÒN ĐẢO

Chương XVI: CUỘC GẶP GỠ CỦA NHỮNG NGƯỜI KHÔNG QUEN BIẾT

Chương XVII: NHỮNG CÂU THẦN CHÚ CỦA CAER COLUR

Chương XVIII: QUẢ CẦU PELYNDRYN VÀNG

Chương XIX: CƠN LŨ

Chương XX: VẬT LÀM TIN

Giới thiệu

Biên niên sử xứ Prydain là bộ sách nổi tiếng của tác giả Mỹ Lloyd Alexander, một trong những tên tuổi lớn nhất trong dòng văn học phiêu lưu kỳ ảo thế giới. Với tầm vóc và đặc trưng của nó, tác phẩm này được xếp ngang hàng với các bộ sách như "Biên niên sử xứ Narnia" của C.S.Lewis hay "The Dark Is Rising" của Susan Cooper. **Biên niên sử xứ Prydain** đã được tiêu thụ trên ba triệu bộ.

Trong bộ sách năm tập này, tập đầu tiên "Sách Về Bộ Ba" đã được coi như một tượng đài của văn học kỳ ảo dành cho thiếu nhi, và "Vạc Dầu Đen" cùng

"Đức Thượng Hoàng" đã giành những danh hiệu cao quý Newbery Honor và Newbery Medal.

Newbery Honor và Newbery Medal là giải thưởng văn học thường niên của Hiệp hội thư viện thiếu nhi Mỹ, được lấy theo tên của John Newbery, nhà xuất bản và phát hành sách thiếu nhi người Anh nổi tiếng trong thế kỷ 18. Bắt đầu từ năm 1921, danh hiệu này được trao hằng năm cho những tác phẩm ưu tú nhất trong nền văn học thiếu nhi Hoa Kỳ.

Công chúa Eilonwy là người bạn đồng hành của Taran Phụ-Chăn lợn trong tất cả các cuộc phiêu lưu của cậu. Nhưng công chúa cần có những kỹ năng đặc biệt của một nàng công chúa, những thứ chỉ có thể học được trong một gia đình

hoàng gia. Vậy nên cô phải quay trở về đảo Mona để bắt đầu quá trình học tập cho đúng quy tắc. Nhưng hóa ra, cuộc sống ở trong cung cũng không đến nỗi tệ nhạt như cô công chúa bất đắc dĩ này nghĩ - bạn bè, kẻ thù xuất hiện trong rất nhiều lót vỏ, và hiểm nguy rình rập ở mọi nơi. Khi công chúa Eilonwy biến mất và những tin đồn xáo động về Nữ hoàng bóng tối Achren hiểm ác nổi lên, Taran và bạn bè của cậu đã thực thi một sứ mệnh vừa nguy hiểm vừa lý thú để giải cứu cô. Nhưng phải chăng Taran chiến đấu hòng cứu sống Eilonwy để rồi cuối cùng lại mất cô?

Lời tác giả

Trong cuốn truyện về xứ Prydain này, phần tiếp theo của cuốn Sách Về Bộ Ba và Vạc Dầu Đen, chuyện xảy ra với nhân vật nữ chính cũng quan trọng không kém gì cuộc hành trình của nhân vật nam. Công Chúa Eilonwy với mái tóc đỏ ánh vàng đã làm được nhiều hơn là đối mặt với một thử thách không thể tránh khỏi (và theo ý của cô thì là hoàn toàn không cần thiết), thử thách của việc trở thành một Công Nương. Đúng như vị pháp sư già Dallben đã cảnh báo: “Với mỗi chúng ta, sẽ luôn có một thời điểm khi chúng ta phải trở thành một ai đó hơn là bản thân mình.” Và điều này cũng đúng

với các nàng công chúa cũng như các chàng Phụ - Chấn Lợn.

Lâu Đài Llyr, về một mặt nào đó, là tập truyện lãng mạn hơn hai tập trước – Taran đã nhận thức rõ hơn nhiều tình cảm của mình dành cho Eilonwy. Và cũng đôi lúc nó còn hài hước hơn nữa – ví dụ, sự vô vọng của nhóm bạn đồng hành khi phải đối mặt với hoàng tử Rhun đầy thiện chí nhưng lại vô cùng hậu đậu. Không khí của toàn tập truyện có lẽ có cả buồn vui lẫn lộn hơn là một bản hùng ca hoành tráng. Nhưng chuyến phiêu lưu này chứa đựng nhiều điều hơn là những chi tiết cổ tích như một quả cầu vàng thần kỳ, một mù nữ hoàng đầy căm thù, một toà lâu đài bí ẩn, và các tình địch cố giành

lấy trái tim của một nàng công chúa. Bản chất của câu chuyện tưởng tượng cho phép xảy ra những điều có thể biểu lộ được sức mạnh cũng như sự yếu đuối của chúng ta rõ ràng hơn cả. Người dân xứ Prydain chỉ là những nhân vật tưởng tượng; nhưng tôi hy vọng rằng họ cũng rất thực, rất con người.

Nhưng bản thân xứ Prydain thì hoàn toàn không có thật. Đảo Mona, bối cảnh cho tập truyện Lâu Đài Llyr, là tên tiếng Wales cổ của đảo Anglesey. Nhưng bối cảnh này không được vẽ ra với sự chính xác của một người vẽ bản đồ. Thay vào đó, tôi hy vọng tạo ra được một cảm xúc, chứ không phải là sự thật, về Wales và các truyền thuyết của nơi ấy.

Một vài bạn đọc có lẽ sẽ phần nộ đòi được biết về số phận của một vài nhân vật phản diện trong câu chuyện này, đặt biệt là về một trong những kẻ vô lại đáng ghê tởm nhất trên toàn xứ Prydain. Tôi phải nhấn mạnh rằng, trong khi Lâu Đài Llyr, cũng như hai tập trước, có thể coi là một cuốn truyện độc lập, thì một số sự việc nhất định xảy ra trong đó vẫn có hậu quả lâu dài về sau. Ngoài điều đó ra thì tôi sẽ không nói bóng gió thì thêm mà chỉ đề nghị các bạn hãy cố lấy một đức tính đáng quý nhưng khó đạt được: lòng kiên nhẫn.

Chương I: HOÀNG TỬ RHUN

Eilonwy với mái tóc đỏ ánh vàng, Công chúa Eilonwy, con gái của Angharad, con gái của Regat, thuộc dòng dõi vương gia Llyr, sắp sửa rời khỏi Caer Dallben. Chính cụ Dallben đã ra lệnh như vậy; và mặc dù tim Taran đột nhiên trở nên trĩu nặng một cách kỳ lạ, cậu vẫn hiểu là không thể làm trái lời vị pháp sư già.

Vào cái buổi sáng mùa xuân khi Eilonwy chuẩn bị lên đường, Taran đóng yên cho mấy con ngựa và dẫn chúng từ chuồng ngựa ra. Nàng công chúa, đang cố hết

sức tỏ ra vui vẻ, đã gói những đồ dùng ít ỏi của mình vào một chiếc bọc đeo trên vai. Quanh cổ cô là một sợi dây chuyền mảnh với một vàng trắng lười liềm bằng bạc; ngón tay cô đeo một chiếc nhẫn cổ được chế tác rất khéo léo và giữa những nếp gấp áo choàng, cô mang theo một trong những món đồ quý giá nhất của mình: quả cầu vàng có thể phát sáng mỗi khi cô ra lệnh, với ánh sáng còn chói lọi hơn cả một ngọn đuốc đang rục cháy.

Cụ Dallben, gương mặt tiêu tụy hơn mọi khi và lưng còng xuống như đang phải mang một gánh nặng, ôm chặt lấy cô trước cửa căn nhà tranh. “Con sẽ luôn có chỗ ở Caer Dallben này,” cụ nói, “và một vị trí còn lớn hơn trong tim ta. Nhưng than ôi, nuôi dạy một tiểu thư là

một bí ẩn thậm chí còn vượt quá khả năng của một pháp sư. Ta đã gặp phải đủ khó khăn,” cụ nói thêm với một nụ cười, “khi nuôi dạy một anh chàng Phụ - Chăn lợn rồi.

Ta chúc con một cuộc hành trình thuận buồm xuôi gió đến đảo Mona.” Dallben nói tiếp. “Vua Rhuddlum và hoàng hậu Teleria đều là người tốt và hoà nhã. Họ rất sẵn lòng thay mặt gia đình con để làm người bảo hộ con, và nhờ hoàng hậu Teleria, con sẽ học được cách cư xử tương xứng với một nàng công chúa.”

“Sao cơ!” Eilonwy kêu lên. “Con đâu có quan tâm đến chuyện làm công chúa! Và vì con đã là một tiểu thư rồi, thì còn phải

cư xử như thế nào khác được nữa ạ? Thật chẳng khác nào bắt cá phải học bơi cả!”

“Hừm!” Cụ Dallben nói về chằm biếm. “Ta chưa bao giờ thấy một con cá có đầu gối đầy vết chai, chiếc áo rách te tua và chân không mang giày cả. Những thứ đó không thích hợp với một con cá, cũng như chúng không thích hợp với con.” Cụ nhẹ nhàng đặt một bàn tay xương xẩu lên vai Eilonwy. “Cô bé ơi, con không hiểu sao? Với mỗi chúng ta, sẽ luôn có một thời điểm khi chúng ta phải trở thành một ai đó hơn là bản thân mình.” Lúc này cụ quay sang Taran. “Hãy để ý trông chừng cô bé cho cẩn thận.” cụ nói. “Ta rất lo vì để cho con và Gurgi đi cùng với cô bé,

nhưng nếu nó khiến cho các con chia tay được dễ dàng hơn thì đành vậy.”

“Công chúa Eilonwy sẽ đến được Mona một cách an toàn thưa thầy.” Taran trả lời.

“Còn con,” cụ Dallben nói, “hãy quay về một cách an toàn. Trái tim ta sẽ chưa được nhẹ nhàng chừng nào con chưa trở về.” Cụ lại ôm lấy cô gái một lần nữa rồi quay vào trong nhà.

Họ đã quyết định là bác Coll sẽ đi cùng họ đến cảng Đại Avren và dẫn hai con ngựa về. Người chiến binh già to khỏe đã lên ngựa và đang kiên nhẫn chờ đợi. Gurgi, với bộ lông bòm xòm, trèo lên

lưng con ngựa nhỏ của mình, trông rầu rĩ như một con cú bị đau bụng. Quạc, con quạ được thuần hoá, đậu trên yên cương của Taran một cách im lặng khác hẳn ngày thường. Taran đỡ Eilonwy lên Lluagor, con chiến mã yêu thích của cô, rồi trèo lên lưng Melynlas, con tuấn mã bờm bạc của cậu.

Bỏ Caer Dallben lại phía sau, nhóm bạn lên đường vượt qua những ngọn đồi thấp về phía sông Avren. Taran và Coll cưỡi ngựa bên nhau đi trước dẫn đường, trong khi đó thì Quạc đã đậu thoải mái trên vai Taran.

“Cô ấy không ngừng nói một phút nào.” Taran rầu rĩ nói. “Giờ thì ít ra ở Caer

Dallben sẽ được yên tĩnh hơn.”

“Đúng thế.” Bác Coll nói.

“Và cũng sẽ có ít chuyện phải lo hơn. Lúc nào cô ấy cũng vướng phải một rắc rối nào đó.”

“Đúng vậy.”

“Đây chỉ là để cho điều tốt đẹp nhất mà thôi.” Taran nói. “Dù sao thì Eilonwy cũng là một công chúa dòng họ Llyr. Cô ấy đâu phải chỉ như một tên Phụ - Chấn lợn.”

“Rất đúng.” Bác Coll đáp, nhìn lơ đãng về phía những ngọn đồi mờ đặng xa.

Họ im lặng đi tiếp một hồi lâu.

“Cháu sẽ nhớ cô ấy.” Cuối cùng Taran bật ra, vẻ gằn như giận dữ.

Người chiến binh già nhe răng cười và xoa xoa cái đầu hói nhẵn bóng của mình. “Cháu đã nói điều đó với cô bé chưa?”

“Không... không hẳn ạ.” Taran lắp bắp. “Cháu nghĩ là háu nên nói. Nhưng mỗi khi bắt đầu nói về chuyện đó thì cháu... cháu cảm thấy rất kỳ cục. Hơn nữa, ai mà biết được cô ấy lại nghĩ ra những nhận xét ngốc nghếch nào trong khi người ta đang tìm cách nói chuyện nghiêm chỉnh.”

“Có thể là như vậy.” bác Coll trả lời và mỉm cười. “Điều ta quý trọng nhất thì ta lại ít để ý đến nó nhất. Nhưng chúng ta sẽ có rất nhiều việc để luôn được bận rộn cho tới khi cô ấy quay về. Và cháu sẽ học được rằng, cậu bé của ta, để cho trái tim được thư thái thì không có gì tốt bằng lao vào làm việc cả.”

Taran buồn bã gật đầu. “Cháu đoán là vậy.”

Sau buổi trưa hôm đó, họ quay ngựa về phía Tây, nơi những ngọn đồi bắt đầu dốc xuống thung lũng Avren. Khi đến rặng đồi cuối cùng, Quạc nhảy khỏi vai Taran và vỗ cánh bay lên cao, kêu quàng

quạc về phân kích. Taran thúc Melynlas vượt qua con dốc. Dưới chân họ, dòng sông hiện ra, rộng lớn hơn bao giờ hết. Ánh mặt trời lấp lánh giữa những gợn sóng ở khúc lượn được che chắn của bên cảng. Một con tàu dài hẹp đang bập bênh được neo gần bờ. Taran có thể nhìn thấy những dáng người trên boong tàu đang kéo thừng để giương lên một cánh buồm vuông vắn, trắng muốt.

Eilonwy và Gurgi cũng đã phóng ngựa lên trước. Tim Taran nảy lên; và đối với cả nhóm bạn, bên cảng cùng với con tàu đang đợi sẵn chẳng khác nào một ngọn gió biển cuốn sạch những nỗi đau buồn. Eilonwy lại bắt đầu nói liền thoảng vui vẻ và Gurgi thì vẫy tay rồi rít đến nỗi

suýt ngã nhào khỏi yên.

“Vâng, ồ vâng!” nó reo lên. “Gurgi gan dạ, can đảm rất vui sướng được đi theo cậu chủ nhân từ và công chúa cao quý để bông bênh trôi nổi trên thuyền!”

Họ phi nước kiệu xuống con dốc và xuống ngựa ở bên mép nước. Nhìn thấy họ, các thủy thủ liền bắc một tấm ván từ con thuyền lên bờ. Họ vừa làm xong thì một chàng trai đã trèo ngay lên tấm ván và vội vã bước những bước dài hồi hả về phía nhóm bạn. Nhưng mới đi được vài bước trên tấm ván tròn trành thì chàng ta đã mất thăng bằng, trượt chân và đâm đầu ngã nhào xuống chỗ nước nông đánh “ùm” một cái.

Taran và bác Coll vội chạy tới giúp cậu ta, nhưng chàng trai đã tự đứng dậy được và đang vụng về bị bõm lộn vào bờ. Cậu ta khoảng bằng tuổi Taran, với một khuôn mặt tròn như trăng rằm, cặp mắt xanh nhạt và mái tóc màu vàng rơm. Cậu đeo một thanh gươm và một con dao găm nhỏ trang trí cầu kỳ, trên một chiếc thắt lưng làm bằng các mắt xích bạc. Chiếc áo choàng và áo vét của cậu thêu thùa bằng những sợi chỉ vàng và bạc, đang nhỏ nước tong tong; nhưng chàng trai lạ mặt hoàn toàn không tỏ ra bối rối chút nào vì cú ngã cũng như bộ y phục ướt sũng của mình. Thay vào đó, cậu ta nhe răng cười vui vẻ như thể chẳng có chuyện gì vừa xảy ra với mình.

“Chào, chào!” cậu gọi, giơ một bàn tay còn ròn rồng nước lên vẫy. “Có phải tôi vừa thấy công chúa Eilonwy không nhỉ? Tất nhiên rồi! Còn là ai khác được nữa!”

Không chần chừ thêm, và thậm chí con không dừng lại để vắt nước ra khỏi áo choàng, cậu ta cúi chào thấp đến nỗi Taran sợ là cậu ta sẽ lại mất thăng bằng; rồi cậu ta đứng thẳng lên và tuyên bố bằng một giọng trang nghiêm: “Thay mặt Rhuddlum, con trai của Rhudd và Teleria, con gái của Tannwen, vua và hoàng hậu đảo Mona, xin đón chào công chúa Eilonwy của dòng họ vương gia Llyr, và xin chào... ờ... chào tất cả các vị.” cậu ta nói thêm, mắt chớp chớp lia

lạ trong khi một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu. “Lẽ ra tôi nên hỏi tên các vị trước khi bắt đầu mới phải.”

Taran, ngạc nhiên và không phải là không có phần hơi khó chịu vì cách xử sự đáng trí này, bước lên trước và giới thiệu cả nhóm. Cậu chưa kịp hỏi tên người mới tới thì chàng trai đã ngắt lời cậu.

“Tuyệt vời! Lát nữa các vị phải tự giới thiệu lại mới được, từng người một. Không thì tôi sẽ quên hết mất - ồ, tôi thấy vị thuyền trưởng đang vẫy chúng ta kìa. Chắc chắn là có chuyện liên quan đến thủy triều rồi. Ông ta lúc nào cũng quan tâm đến việc đó. Đây là lần đầu tiên tôi

được chỉ huy một cuộc hành trình đây.”
cậu ta tự hào nói. “Thật đáng ngạc nhiên
là hoá ra mọi việc lại rất dễ dàng. Chỉ
việc bảo các thuỷ thủ...”

“Nhưng ngài là ai?” Taran bối rối hỏi.

Chàng trai chớp mắt nhìn cậu. “Thế tôi
quên chưa nói sao? Tôi là hoàng tử
Rhun.”

“Hoàng tử Rhun?” Taran lặp lại với
giọng không tin nổi vào tai mình.

“Đúng vậy.” Rhun đáp lại, mỉm cười vui
vẻ. “Vua Rhuddlum là cha tôi; và tất
nhiên, hoàng hậu Teleria là mẹ tôi.
Chúng ta lên tàu thôi, chứ? Tôi không

muôn làm ông thuyền trưởng bực mình đâu, vì ông ta quả thực là rất lo lắng về những con nước thủy triều ấy.”

Bác Coll ôm chặt lấy Eilonwy. “Khi chúng ta gặp lại cháu,” ông bảo cô bé, “bác không biết chúng ta có còn nhận ra cháu được không nữa. Cháu sẽ trở thành một công chúa quý phái rồi.”

“Cháu muôn được nhận ra cơ!” Eilonwy kêu lên. “Cháu chỉ muôn là chính mình thôi!”

“Đừng sợ.” bác Coll nói và nháy mắt. Ông quay sang Taran. “Còn cháu, cậu bé của ta, tạm biệt. Khi nào cháu quay về, hãy gửi Quạc về trước để báo tin, và bác

sẽ ra bên cảng Avren đóng chấu.”

Hoàng tử Rhun chìa tay ra cho Eilonwy khoác và dẫn cô lên tấm ván. Gurgi và Taran theo sau họ. Đã sẵn có thành kiến về sự khéo léo của Rhun nên Taran thận trọng để ý chàng hoàng tử cho đến khi Eilonwy đã lên tàu được an toàn.

Còn tàu rộng rãi và được đóng một cách khéo léo lạ thường. Boong tàu rất dài, hai bên có ghế cho các tay chèo. Ở đuôi tàu vươn lên một gian buồng cao, vuông vắn, trên nóc là một cái bục.

Các thủy thủ hạ mái chèo xuống vè rẽ nước cho con tàu ra giữa sông. Bác Coll cưỡi ngựa đi dọc bờ sông và vẫy thật

lâu. Người chiến binh già khuất khỏi tầm mắt khi con tàu lượn qua một khúc quanh trên dòng sông rộng mênh mông. Quạc đã vỗ cánh bay lên đậu trên đỉnh cột buồm và trong khi làn gió nhẹ vi vu lướt qua bộ lông của nó, nó đập cánh về tự đắc đến nỗi trông nó giống một chú gà trống đen hơn là một con quạ. Bờ sông ở đằng xa chuyển thành màu xám, và con tàu tăng tốc hướng ra biển.

Nếu như Rhun đã khiến cậu bối rối và hơi bực mình một chút trong lần gặp đầu tiên thì giờ Taran bắt đầu ước là mình chưa bao giờ phải nhìn thấy chàng hoàng tử này. Taran đã định nói chuyện riêng với Eilonwy, bởi vì trong lòng cậu có rất nhiều điều muốn thổ lộ. Thế nhưng mỗi

khi cậu định bắt đầu thì hoàng tử Rhun lại xuất hiện như đội đất chui lên, khuôn mặt tròn mím cười toe toét, miệng gọi to “Chào, chào!” – cái lời chào mà Taran càng trở nên khó chịu hơn mỗi lần nghe nó.

Một lần, chàng hoàng tử xứ Mona đã hăm hở xông tới để khoe với nhóm bạn một con cá cậu ta vừa bắt được – Eilonwy và Gurgi rất thích thú, nhưng Taran thì không; chỉ một lát sau, Rhun lại chuyển sự chú ý của mình sang cái gì đó khác và chạy biến đi, để mặc Taran ôm con cá ướt nhep trơn tuột. Một lần khác, trong khi nghiêng người bên mạn tàu để chỉ một đàn cá heo, chàng hoàng tử suýt nữa đánh rơi thanh gươm của mình xuống

biển. May là Taran đã bắt được nó trước khi lưới gươm vĩnh viễn biến mất.

Sau khi con tàu ra đến mặt biển rộng, hoàng tử Rhun quyết định thử lái tàu xem sao. Nhưng cậu ta vừa cầm vào bánh lái thì nó đã tuột ngay khỏi những ngón tay của cậu. Trong khi Rhun túm chặt lấy cái tay cầm bằng gỗ, con tàu tròn trành và xoay mạnh đến nỗi Taran bị ném đập vào thành tàu. Một thùng nước tuột ra lăn xuống dọc sàn tàu, cánh buồm đập phàn phật vì hướng đi bị đổi bất ngờ và một bên mái chèo suýt gãy làm đôi trước khi người lái tàu kịp giật lấy bánh lái từ tay chàng hoàng tử. Cậu ta vẫn không hề tỏ ra nào núng. Cái bấu đầu đón trên đầu Taran không khiến cậu thần phục hơn sự

thành thạo nghề biển của hoàng tử Rhun hơn chút nào.

Mặc dù chàng hoàng tử không tìm cách lái tàu nữa, cậu ta lại trèo lên chiếc bục và đứng đó hét to ra lệnh cho các thủy thủ.

“Kéo buồm lên!” Rhun sung sướng gào lên. “Giữ bánh lái cho chắc!”

Tuy chính cậu cũng không phải là người đi biển, nhưng Taran vẫn có thể nhìn thấy cánh buồm đã được kéo lên và buộc chặt, còn con tàu thì đang lướt đi hết sức êm ái trên mặt biển; và cậu nhanh chóng nhận ra rằng các thủy thủ đang lẳng lặng làm phần việc của mình để giữ cho con

tàu đi đúng lộ trình mà chẳng hề để ý gì đến chàng hoàng tử cả.

Đầu Taran nhức nhối vì cú đập, chiếc áo của cậu vẫn còn ẩm và bốc mùi cá tanh rình, và đến khi rút cuộc cậu cũng tìm được cơ hội để nói chuyện với Eilonwy thì cậu đâm ra hết sức bức bối.

“Hoàng tử xứ Mona ấy à!” cậu lầm bầm. “Hắn chẳng là gì hơn một... một ông vua con, một thằng nhóc vụng về, đàn độn. Chỉ huy cuộc hành trình ư? Nếu các thủy thủ nghe theo hắn thì chúng ta đã mắc cạn từ lâu rồi. Tôi chưa bao giờ điều khiển một con tàu, nhưng tôi không hề nghi ngờ rằng mình có thể làm tốt hơn hắn. Tôi chưa thấy ai vô dụng đến vậy.”

“Vô dụng ư?” Eilonwy đáp lại. “Đúng là thỉnh thoảng anh ta cũng có vẻ hơi ngốc thật. Nhưng tôi dám chắc anh ta chỉ có ý tốt thôi, và tôi có cảm giác là anh ta có một trái tim tốt lành. Thật ra, tôi nghĩ anh ta khá dễ thương đấy chứ.”

“Tôi đoán vậy.” Taran trả lời, càng bực bội thêm vì những lời của Eilonwy. “Bởi vì hắn đã chìa tay cho cô khoác chứ gì? Một cử chỉ ga lăng, vương giả gói gọn nhỉ. May mà hắn không lôi cô lao đầu xuống nước.”

“Ít ra thì đó cũng là một cử chỉ lịch thiệp,” Eilonwy nhận xét, “điều mà các gã Phụ - Chấn lợn không hay làm cho

lắm.”

“Một gã Phụ - Chăn lợn.” Taran cảm cái đáp. “Phải, đó là số mệnh của tôi. Tôi sinh ra đã là Phụ - Chăn lợn, cũng như ông vua con của Mona được sinh ra cho địa vị của mình vậy. Hẳn là con trai của một vị vua, trong khi tôi... tôi còn không biết tên cha mẹ mình nữa.”

“Anh không thể trách Rhun vì anh ta sinh ra là hoàng tử được.” Eilonwy nói. “Ý tôi là, anh có thể làm vậy, nhưng nó chẳng thay đổi được gì hết. Thật chẳng khác nào dùng chân trần đá vào một tảng đá vậy.”

Taran phì một tiếng. “Tôi dám cá là hẳn

đang đeo thanh gươm của cha hấn, và tôi dám cá là hấn chưa bao giờ rút nó ra ngoài trừ để dọa thỏ. Ít ra thì tôi cũng đã giành được quyền đeo thanh gươm của mình. Vậy mà hấn vẫn tự gọi mình là hoàng tử cơ đấy. Dòng dõi của hấn có làm hấn xứng đáng với địa vị của hấn không? Xứng đáng như Gwydion con trai của Don vậy.”

“Ông hoàng Gwydion là người chiến binh vĩ đại nhất trên toàn xứ Prydain này.” Eilonwy đáp. “Anh không thể mong đợi có ai khác sánh nổi với ông ấy. Và tôi nghĩ rằng nếu một anh chàng Phụ - Chấn lợn cố làm hết sức mình, và một chàng hoàng tử cũng làm hết sức mình, thì chẳng có khác biệt nào giữa họ cả.”

“Chẳng có khác biệt nào!” Taran giận dữ kêu lên. “Cô chỉ nói tốt cho Rhun thôi!”

“Taran xứ Caer Dallben,” Eilonwy tuyên bố, “quả thực tôi tin là anh đang ghen tức đấy. Và tự thương thân nữa. Và điều đó thật nực cười, chẳng khác nào... chẳng khác nào tự sơn xanh mũi mình cả!”

Taran không nói gì nữa mà chỉ quay đi và rầu rĩ nhìn xuống mặt nước.

Mọi chuyện càng thêm tồi tệ khi gió nổi lên mạnh hơn, biển nổi sóng đập vào hai bên mạn tàu, và Taran gần như không đứng vững nổi. Đầu cậu quay cuồng và cậu chỉ sợ con tàu sẽ bị lật. Eilonwy mặt

tái mét như xác chết, bám chặt lấy thành tàu.

Gurgi rên rỉ hú lên thê thảm. “Cái đầu yếu ớt khốn khổ đang quay mòng mòng! Gurgi không thích con tàu này nữa! Nó muốn được ở nhà cơ!”

Hoàng tử Rhun không hề tỏ ra lo âu chút nào. Cậu ta vẫn ăn uống ngon lành và có vẻ hết sức phấn khởi trong khi Taran co rúm lại một cách thảm hại trong chiếc áo choàng của mình. Mãi đến lúc nhá nhem tối biển mới ngừng động, và đến đêm thì Taran lấy làm biết ơn là con tàu đã thả neo ở một vịnh nhỏ êm ả. Eilonwy lôi quả cầu vàng của mình ra. Nó bắt đầu toả sáng trong bàn tay cô và những tia sáng

của nó lập lánh trên mặt nước tối sẫm.

“Này cái gì thế?” Hoàng tử Rhun kêu lên, cậu ta vừa trèo từ trên cái bụi của mình xuống.

“Quả cầu của tôi đây.” Eilonwy nói. “Tôi luôn đem nó theo mình. Không thể biết được khi nào thì cần dùng đến nó.”

“Thật đáng kinh ngạc!” Chàng hoàng tử reo lên. “Cả đời tôi chưa bao giờ nhìn thấy cái gì như thế.” Cậu ta xem xét quả cầu vàng thật kỹ, nhưng khi cậu ta cầm nó lên tay thì ánh sáng vụt tắt. Rhun chán nản ngẩng lên nhìn. “Tôi e là tôi đã làm hỏng nó mất rồi.”

“Không đâu.” Eilonwy an ủi cậu. “Chỉ là vì nó không có tác dụng với những người khác mà thôi.”

“Thật không thể tin được!” Rhun nói. “Cô phải cho cha mẹ tôi xem nó mới được. Tôi ước là chúng có vài quả như thế ở quanh lâu đài.”

Sau khi liếc nhìn quả cầu một lần cuối về tò mò, Rhun trả nó lại cho Eilonwy. Khăng khăng nói rằng cô công chúa phải được ngủ trong gian buồng an toàn, Rhun dọn cho mình một chỗ nằm giữa một đồng lưới. Gurgi cuộn mình nằm gần đó, còn Quac thì không thèm để ý đến lời dỗ dành của Taran gọi nó xuống chỗ đậu cao chót vót mà ngủ lại trên đỉnh cột

buồm. Rhun ngủ thiếp đi ngay lập tức và ngáy to đến nỗi Taran, vốn đã bực mình, không sao chịu nổi. Cậu lại phải tìm chỗ nằm trên sàn tàu càng xa chỗ chàng hoàng tử càng tốt. Khi cuối cùng Taran cũng thiếp đi, cậu mơ thấy nhóm bạn chưa bao giờ rời khỏi Caer Dallben.

Chương II: DINAS RHYDNANT

Những ngày sau đó khiến Taran cảm thấy phần khởi hơn. Nhóm bạn dần dần quen được với chuyển động của con tàu; không khí trong lành và thấm đẫm mùi muối, và Taran có thể ném được cả những bụi nước biển trên môi. Trong khi hoàng tử Rhun, từ trên đỉnh chiếc bục cao của mình, gào lên ra những mệnh lệnh mà đám thủy thủ, như thường lệ, vẫn không hề để ý tới, thì nhóm bạn vui sướng được tiêu thời giờ bằng cách giúp một tay vào những nhiệm vụ trên boong tàu. Công việc, đúng như bác Coll đã dự

đoán, khiến cho lòng Taran thư thái hơn. Tuy nhiên vẫn có những lúc cậu sực nhớ ra mục đích của cuộc hành trình và thăm ước là nó không bao giờ kết thúc.

Cậu vừa cuộn xong một đoạn thừng thì Quạc bay từ trên cột buồm xuống và lượn tròn quanh cậu, miệng kêu quàng quạc phẩn khởi. Theo lời giục giã của hoàng tử Rhun, nhóm bạn liền vội vã trèo lên chiếc buồm. Trong ánh mặt trời buổi sáng rực rỡ, Taran nhìn thấy những ngọn đồi của đảo Mona nhô lên phía chân trời. Con tàu tăng tốc tiến về bến cảng hình lưỡi liềm của Dinas Rhydant, với những cầu tàu và đê chắn sóng, những con đập ngăn nước mặn bằng đá và tàu thuyền đậu chật kín. Những vách đá dốc

đứng gần như nhô thẳng từ mép nước lên và trên đỉnh vách đá cao nhất là một toà lâu đài lớn. Ở đó, những dải cờ của dòng họ Rhuddlum bay phất phơ trong làn gió nhẹ.

Con tàu lướt đến cầu tàu; các thủy thủ thả neo xuống rồi nhảy lên bờ. Nhóm bạn, với Hoàng tử Rhun hiên ngang dẫn đầu, được các hàng binh lính hộ tống đến lâu đài. Quân lính đã dựng nên một hàng rào danh dự bằng những ngọn giáo của mình.

Thế nhưng ngay cả đoạn đường ngắn ngủi này cũng không tránh khỏi chuyện không may. Chàng hoàng tử đảo Mona, khi rút gươm ra để đáp lại lời chào của người đội trưởng cảnh vệ, đã vung tay một

vòng rộng đến nỗi mũi gươm móc toạc cả áo choàng của Taran.

“Tôi rất lấy làm tiếc.” Rhun kêu lên, tò mò ngắm nghía vết rách dài to tướng mà lưỡi gươm của mình đã xẻ ra.

“Và tôi cũng vậy, hoàng tử xứ Mona a.” Taran lầm bầm, vừa bực mình với Rhun, vừa xấu hổ khi nghĩ đến ấn tượng mà bộ y phục rách rưới của cậu sẽ gây ra với đức vua và hoàng hậu. Cậu không nói gì mà chỉ bậm môi và hết lòng hy vọng là sẽ không ai nhận thấy chỗ rách.

Đám rước đi qua cổng lâu đài và vào một cái sân rộng. Miệng reo to “Chào, chào!” một cách sung sướng, hoàng tử

Rhun chạy tới chỗ cha mẹ mình đang đợi. Vua Rhuddlum cũng có khuôn mặt tròn trịa tươi tắn như hoàng tử Rhun. Ông thân mật đón chào nhóm bạn, luôn mồm lặp đi lặp lại lời mình vừa nói. Nếu ông có nhận thấy chiếc áo khoác bị rách của Taran thì ông cũng không thể hiện ra ngoài. Điều đó chỉ khiến Taran càng thêm lúng túng. Khi vua Rhuddlum cuối cùng cũng nói xong, hoàng hậu Teleria liền bước tới trước.

Hoàng hậu là một người phúc hậu, vẻ mặt dịu dàng, bà mặc một bộ y phục trắng muốt bông bênh; một chiếc vòng khuyên vàng gắn trên mái tóc được tết lại của bà, cũng có màu vàng rơm như tóc của hoàng tử Rhun. Bà hôn Eilonwy tới tấp, ôm chặt Taran vẫn còn ngượng

ngừng, dừng lại vẻ ngạc nhiên khi đến bên Gurgi, nhưng rồi bà cũng ôm lấy nó.

“Chào mừng con, con gái của Angharad.” Hoàng hậu Teleria mở lời, quay lại với Eilonwy. “Sự có mặt của con là một vinh dự lớn - đừng cựa quậy, con, và đứng thẳng lên nào – cho Hoàng gia chúng ta.” Hoàng hậu bỗng ngưng lại và nắm lấy hai vai Eilonwy. “Ôi Vua Llyr!” Bà kêu lên. “Con lấy đâu ra bộ quần áo kinh khủng này vậy? Phải, ta thấy đúng là đã đến lúc pháp sư Dallben nên cho con ra khỏi cái xó xinh giữa rừng ấy rồi.”

“Xó xinh ư?” Eilonwy kêu lên. “Con rất yêu Caer Dallben. Và cụ Dallben là một

pháp sư vĩ đại.”

“Chính thế đấy.” Hoàng hậu Teleria nói. “Cụ ấy quá bận bịu niệm chú và làm những thứ đại loại thế, đến nỗi cụ ấy để con lớn lên như cỏ dại thế này!” Bà quay sang vua Rhuddlum. “Ông có nghĩ như vậy không?”

“Ồ...ờ... đúng là như cỏ dại vậy.” Đức vua đồng ý, ngắm nhìn Quac một cách thích thú.

Con quạ giương cánh lên, há mỏ ra và kêu “Rhuddlum!” Thật to trước vẻ hết sức khoái chí của vị vua.

Trong lúc đó thì hoàng hậu Teleria quay

sang lần lượt ngắm nhìn Taran và Gurgi. “Nhìn cái áo choàng rách ấy mà xem, thật là đáng xấu hổ. Các con phải có y phục mới thôi.” Bà tuyên bố. “Áo mới, giày mới, tất cả. Thật may là lúc này trong lâu đài chúng ta lại đang có một người thợ đóng giày rất giỏi. Ông ta chỉ... đừng dẫu môi ra như vậy, con, con sẽ làm nó rộp lên cho mà xem... à... chỉ đi ngang qua thôi. Nhưng chúng ta đã giao cho ông ấy rất nhiều việc và bây giờ ông ta vẫn còn đang đóng giày đấy. Vị tổng quản của chúng ta sẽ lo việc ấy. Magg!” bà gọi. “Magg? Ông đâu rồi?”

“Xin đợi lệnh hoàng hậu.” vị tổng quản đáp lại, từ nãy đến giờ ông ta vẫn đứng bên khuỷu tay hoàng hậu Teleria. Ông ta

mặc một trong những chiếc áo khoác đẹp nhất mà Taran từng thấy, được thêu thùa còn cầu kỳ hơn cả y phục của vua Rhuddlum. Magg cầm trong tay một cây quyền trượng bằng gỗ nhãn bóng cao hơn cả đầu, trên cổ tay ông ta là một vòng sắt kết sù treo những chiếc chìa khoá đủ cỡ đang rung lên loảng xoảng.

“Tất cả đã được thu xếp xong rồi ạ.” Magg nói, cúi đầu rất thấp. “Thần đã đoán trước mọi quyết định của người. Tên thợ giày, đám thợ may và thợ dệt đều đã sẵn sàng cả rồi ạ.”

“Tuyệt vời!” Hoàng hậu Teleria kêu lên. “Bây giờ thì công chúa và ta sẽ đến các phòng dệt vải trước. Còn Magg sẽ dẫn

tất cả các con về phòng mình.”

Magg lại cúi đầu chào, còn thấp hơn cả lúc trước và giờ cây quỳên trượng lên ra hiệu. Với Gurgi bám sát gót, Taran theo vị tổng quản đi qua sân, vào một hành lang có mái vòm. Đến cuối hành lang, Magg khoát tay chỉ một khung cửa để ngỏ rồi lặng lẽ rút lui.

Taran bước vào. Căn phòng nhỏ, nhưng gọn gàng và thoáng đãng, sáng rực nhờ ánh mặt trời chiếu vào qua ô cửa sổ hẹp. Những tấm thảm cói thơm tho trải trên nền nhà và ở một góc có đặt chiếc trường kỷ thấp với một cái nệm rơm. Taran vừa mới cởi áo khoác ra thì cửa bỗng bật mở và một mái đầu tóc vàng dựng ngược thò

vào.

“Fflewddur Fflam!” Taran reo lên, kinh ngạc và vui sướng khi nhìn thấy người bạn đã lâu chưa gặp lại. “Rất vui được gặp anh!”

Chàng ca sĩ hát rong nắm lấy tay Taran và vừa lắc thật mạnh vừa vỗ lên vai cậu. Quạc hớn hờ đập cánh, trong khi Gurgi nhảy lên không trung, lấy hết hơi reo lên và ôm chầm lấy Fflewddur khiến người anh ta dính đầy cành khô, lá cây và lông rụng.

“Tốt, tốt, tốt.” Chàng ca sĩ nói. “Vừa kịp lúc đây! Tôi đã đợi các bạn mãi. Tôi cứ tưởng các bạn sẽ không bao giờ đến

được nơi kia.”

“Sao anh lại đến đây?” Taran kêu lên, giờ cậu mới lấy lại được hơi thở bình thường. “Sao anh biết chúng tôi sắp đến Dinas Rhydant?”

“Sao mà tôi lại không biết được cơ chứ.” Chàng ca sĩ đáp, mỉm cười vui vẻ. “Ở đây chẳng ai nói đến chuyện gì khác ngoài công chúa Eilonwy cả. Nhắc đến mới nhớ ra, cô ấy đâu rồi? Tôi phải đi tìm để chào cô ấy ngay mới được. Tôi đã hy vọng là cụ Dallben sẽ cử các bạn đi cùng với cô ấy. Cụ Dallben có khỏe không? Cả Coll nữa? Tôi thấy là cậu đã đem cả Quạc theo. Belin vĩ đại, tôi không gặp các bạn đã lâu quá rồi, chẳng

còn được biết tin tức gì nữa!”

“Nhưng Fflewddur,” Taran ngắt lời, “chuyện gì đã khiến anh không đến nơi nào khác mà lại chính là Mona này?”

“Ồ, đó là một câu chuyện ngắn gọn thôi.”
Chàng ca sĩ nói. “Lần này tôi là quyết tâm cố thử làm vua xem sao. Và tôi đã làm vậy trong khoảng gần một năm. Thế rồi mùa xuân đến, và mọi thứ trong nhà bắt đầu có vẻ ảm đạm một cách không tả được, còn mọi thứ bên ngoài không hiểu sao lại bắt đầu lôi kéo tôi, và điều tiếp theo tôi biết là mình đã lại lên đường rong ruổi rồi. Tôi chưa đến Mona bao giờ, vì thế đó là lý do hay nhất trên đời để tôi tới đây. Tôi đến Dinas Rhydant

tuần trước. Con tàu đã lên đường đi đón các bạn rồi, chứ không thì các bạn có thể dám chắc là tôi đã cùng đi theo.”

“Và anh thì có thể dám chắc là sẽ làm bầu bạn với chúng tôi khá hơn cậu vua con đảo Mona nhiều.” Taran nói. “Thật là may là gã ngốc thuộc dòng dõi vương gia ấy đã không va phải một dải san hô nào đó và đánh chìm con tàu xuống cùng với thủy triều luôn. Nhưng còn Doli thì sao?” cậu nói tiếp. “Tôi cũng mong được gặp ông ấy như anh vậy.”

“Ông bạn già Doli à.” Chàng ca sĩ bật cười và lắc lắc cái đầu tóc vàng của mình. “Tôi đã cố kéo ông ta theo cùng khi tôi chuẩn bị lên đường. Nhưng ông ấy

đã cùng với bà con họ hàng trốn sâu vào vương quốc Mỹ Tộc rồi.” Fflewddur thở dài. “Tôi e là ông bạn lùn tốt bụng của chúng ta đã mất hứng phiên lưu rồi. Tôi đã tìm cách gửi tin cho ông ấy, nghĩ rằng có thể ông ấy sẽ đi cùng với tôi cho vui. Ông ấy có gửi thư đáp lại. Trong thư chỉ có một chữ “Hừm!”.”

“Lẽ ra anh nên ra bến cảng đón chúng tôi mới phải.” Taran nói. “Tôi sẽ vui hơn nếu biết có anh ở đây.”

“À... phải, tôi cũng định thế.” Fflewddur hơi ngập ngừng đáp. “Nhưng rồi tôi nghĩ mình sẽ đợi và làm cho các bạn bất ngờ thì hơn. Tôi cũng đang bận nữa, vì phải sáng tác cho xong bài hát chào mừng

công chúa đến nơi. Một bà ca hay tuyệt, nếu tôi dám tự khen như vậy. Tất cả chúng ta đều được nhắc tới trong đó, với rất nhiều chiến công anh dũng.”

“Cả Gurgi nữa ạ?” Gurgi hỏi to.

“Tất nhiên rồi.” Chàng ca sĩ nói. “Tôi nay tôi sẽ hát nó cho tất cả các bạn nghe.”

Gurgi reo lên và vỗ tay. “Gurgi rất nôn nóng được nghe tiếng hát và tiếng đàn!”

“Rồi mi sẽ được nghe nó, anh bạn ạ,” Chàng ca sĩ đoán chắc với nó. “khi nào đến lúc. Nhưng các bạn có thể tưởng tượng được là tôi hầu như không đủ thời

gian để tham gai vào đám rước chào mừng...”

Đúng lúc đó thì một sợi dây đàn bật đứt.

Fflewddur tháo cây đàn yêu quý của mình từ trên vai xuống và rầu rĩ nhìn nó. “Đấy, nó lại thế rồi.” anh ta thở dài. “Những sợi dây đáng ghét này không bao giờ chịu thôi đứt mỗi khi tôi... ờ... thêm thắt một tý thôi mà. Trong trường hợp này thì sự thật là tôi không được mòi.”

“Nhưng một ca sĩ chơi đàn hạc thì luôn được ưu đãi ở mọi triều đình trên toàn Prydain mà.” Taran nói. “Làm sao họ có thể bỏ qua...”

Fflewddut giơ tay lên. “Đúng, đúng thế.” Anh ta nói. “Quả là tôi đã có được ưu đãi ở đây, ưu đãi rất hào phóng là đằng khác. Nhưng đó là trước khi họ biết tôi không phải là một ca sĩ thật sự. Sau đó thì...” anh ta thú nhận, ”tôi bị tống vào chuồng ngựa.”

“Lẽ ra anh phải cho họ biết anh là vua chứ.” Taran nói.

“Không, không.” Fflewddur lắc đầu. “Khi làm ca sĩ thì tôi chỉ là ca sĩ thôi; còn khi làm vua thì lại là chuyện khác hẳn. Tôi không bao giờ để hai chuyện đó lẫn lộn cả.

Vua Rhuddlum và hoàng hậu Teleria đều là người tử tế.” Fflewddur nói tiếp.

“Chính tên tổng quản mới là người ra lệnh tổng tôi ra ngoài.”

“Ông có chắc là không có nhầm lẫn nào đấy chứ?” Taran hỏi. “Theo như những gì tôi thấy thì có vẻ ông ta làm trọn trách nhiệm của mình mà.”

“Phải, làm trọn quá mức thì đúng hơn, nếu cậu muốn hỏi ý tôi.” Fflewddur nói. “Không hiểu sao hắn lại khám phá ra trình độ của tôi, và thế là... vào chuồng ngựa! Thực ra tôi nghĩ hắn ghét âm nhạc. Thật đáng ngạc nhiên, đã có không biết bao nhiêu người tôi vô tình gặp phải mà vì lý do này hay lý do khác, họ đơn giản là không thể chịu nổi tiếng đàn hạc.”

Taran nghe thấy một tiếng gõ to trên cửa. Đó là Magg, đi cùng là người thợ giày, đứng sau lưng ông ta vẻ nhún nhường.

“Hắn không làm tôi khó chịu đâu.” Fflewddur thì thầm. “Ý tôi là...” anh ta nói thêm, liếc nhìn cây đàn, “không đến mức không chịu nổi.” Anh đeo lại cây đàn lên vai. “Thôi, như tôi vừa nói đây, tôi phải đi tìm công chúa Eilonwy đây. Rồi chúng ta sẽ gặp lại sau. Trong chuồng ngựa cũng được, nếu các bạn không phiền. Và tôi sẽ chơi bài hát mới của tôi.” Quắc mắt lên với Magg, Fflewddur bước ra khỏi phòng.

Viên tổng quản, không để ý đến cái nhìn giận dữ của chàng ca sĩ, cúi đầu chào

Taran. “Như hoàng hậu Teleria đã ra lệnh, cậu và người bạn của cậu sẽ có y phục mới. Tên thợ giày này sẽ phục vụ các vị theo ý muốn.”

Taran ngồi xuống một chiếc ghế đầu gỗ và trong khi Magg ra khỏi gian buồng, người thợ giày lại gần. Ông ta lưng đã còng xuống vì tuổi tác và ăn mặc cực kỳ rách rưới. Một dải vải bản thủ quấn quanh trán ông và một mớ tóc xám rủ xuống tận vai ông. Ở chiếc thắt lưng rộng của ông đeo đủ loại dao hình thù kỳ lạ, dùi và những vòng dây da. Quỳ gối trước mặt Taran, ông mở một chiếc túi lớn và thọc tay vào lôi ra những miếng da rồi đặt lên sàn nhà xung quanh mình. Ông nheo mắt nhìn đám vật liệu của mình,

cầm hết miếng này đến miếng kia lên ngắm rồi lại quẳng chúng sang bên.

“Chúng ta phải dùng thứ tốt nhất, tốt nhất.” ông nói giọng khàn đặc chẳng kém gì Quac. “Phải thế mới được. Có giày tốt để mang là coi như đã xong được nửa cuộc hành trình rồi.” Ông bật cười. “Có phải thế không? Phải không Taran xứ Caer Dallben?”

Taran giật mình lùi lại. Giọng người thợ giày bỗng thay đổi. Cậu nhìn xuống ông già vừa nhặt một miếng da lên và giờ đang khéo léo cắt nó với một con dao nhỏ lưỡi cong. Người thợ giày, da cũng sạm nâu như những miếng vật liệu của ông, đang chăm chú nhìn lại cậu.

Gurgi như sắp sửa la lên. Người nọ đưa một ngón tay lên môi.

Taran bối rối vội quỳ xuống trước mặt người thợ giày. “Ông hoàng Gwydion...”

Mắt Gwydion sáng lên vui vẻ, nhưng nụ cười của ông vẫn đầy nghiêm nghị. “Hãy nghe ta cho kỹ đây.” Ông thì thầm nói nhanh. “Nếu chúng ta bị cắt ngang giữa chừng thì ta sẽ tìm cách nói chuyện với cháu sau. Không được nói cho ai biết ta là ai. Hơn hết, cháu cần biết điều này: tính mạng công chúa Eilonwy đang gặp nguy hiểm. Và,” ông thêm vào, “cả tính mạng cháu cũng vậy.”

Chương III: NGƯỜI THỢ GIÀY

Taran tái mặt. Đầu óc cậu vẫn còn quay cuồng vì lại gặp ông hoàng dòng họ Don giả trang thành một người thợ đánh giày, và những lời của Gwydion khiến cậu càng bối rối hơn. “Tính mạng của chúng cháu đang bị nguy hiểm ư?” Cậu vội vã hỏi. “Chẳng lẽ Arawn chúa tể Annuvin đã tìm đến tận Dinas Rhydant này?”

Gwydion ra hiệu cho Gurgi đứng canh ở cửa và lại quay sang Taran. “Không.” Gwydion nói, khẽ lắc đầu. “Mặc dù sự giận dữ của Arawn đã chuyển thành cơn

thịnh nộ từ khi chiếc Vạc Tái Sinh bị phá huỷ, nhưng lần này mối đe dọa không đến từ Annugin.”

Taran nhú mày. “Thế thì là ai ạ? Chẳng có ai ở Dinas Rhydant muốn làm hại chúng cháu cả. Ngài không định nói là vua Rhuddlum hay hoàng hậu Teleria...”

“Dòng họ Rhuddlum đã luôn giữ tình bằng hữu với các con trai của Don và Đức thượng hoàng Math của chúng ta.” Gwydion đáp. “Không, hãy tìm ở nơi khác đi, Taran xứ Caer Dallben.”

“Nhưng ai dám làm hại Eilonwy chứ?” Taran hỏi. “Ai mà chẳng biết cô ấy được thầy Dallben bảo vệ.” <https://thuviensach.vn>

“Có một kẻ vẫn dám chống lại Dallben.” Gwydion nói. “Một kẻ mà quyền lực của ta cũng không đủ mạnh để địch lại, một kẻ mà ta cũng sợ như chính Arawn vậy.” Mặt Gwydion trở nên căng thẳng và cặp mắt xanh của ông loé lên vẻ giận dữ sâu kín, trong khi ông thốt ra một tiếng gay gắt: “Achren.”

Tim Taran buốt lạnh. “Không,” cậu thì thào, “không thể nào. Mụ phù thủy độc ác ấy đã chết rồi.”

“Ta cũng đã tin là như thế.” Gwydion trả lời. “Nhưng không phải vậy. Achren còn sống.”

“Không phải mục ta đã dựng lại lâu đài Xoáy Ốc đấy chứ?” Taran kêu lên, ý nghĩ của cậu vụt trở về căn ngục tối đen nơi Achren đã giam giữ cậu.

“Lâu đài Xoáy Ốc vẫn chỉ là một đồng đồ nát, đúng như khi cháu rời bỏ nó.” Gwydion nói, “Và cỏ đã mọc kín nơi ấy rồi. Oeth – Anoeth, nơi Achren định giao ta cho thần chết cũng không còn nữa. Ta đã đi tới cả hai nơi đó và tận mắt nhìn thấy.

Cháu phải biết là ta đã suy ngẫm về số phận của mục rất lâu.” Gwydion tiếp tục. “Chẳng ai thấy dấu vết gì của Achren hết, như thể đất đã nuốt chửng mục. Điều này đè nặng lên tim ta, khiến ta băn khoăn không yên, và ta chưa bao giờ thôi

tìm kiếm dấu vết của mẹ.

Cuối cùng thì ta cũng đã tìm thấy chúng,” Gwydion nói. “mờ nhạt tựa như những lời thì thầm bị gió thổi bạt, những tin đồn khó hiểu mà mới nghe thì ngỡ chỉ là do người ta tưởng tượng nên. Một câu đố vô nghĩa không ó lời giải. Có lẽ,” Gwydion nói tiếp, “ta nên nói là một lời giải đáp mà không có câu đố thì đúng hơn. Và chỉ sau khi làm một cuộc hành trình dài và gian khổ thì ta mới khám phá ra được một phần của câu đố ấy. Than ôi, chỉ một phần mà thôi.”

Gwydion hạ thấp giọng. Trong khi nói, tay ông vẫn không ngừng đục và cắt đôi dép đang đóng dở. “Đây là những điều mà ta biết được. Sau khi lâu dài Xoáy

Ôc sụp đổ, Achren đã biến mất. Mới đầu ta tưởng mục đến lánh nạn ở Annuvin, bởi từ lâu mục đã là đồng đảng của Arawn. Thật ra chính Achren đã ban cho Arawn những quyền lực của hắn khi mục vẫn còn trên ngôi thống trị Prydain.

Nhưng mục đã không đến Annuvin. Bởi vì mục đã để thanh gươm Dyrnwyn tuột khỏi tay và không lấy được mạng ta, nên có lẽ mục sợ cơn thịnh nộ của Arawn. Có lẽ mục không dám đối mặt với hắn sau khi đã bị một cô bé con và một chú nhóc Phụ - Chăn lợn chơi một ván. Điều này thì ta không chắc. Dù sao thì mục cũng đã bỏ chạy khỏi Prydain. Sau đó thì không ai biết chuyện gì xảy ra với mục nữa. Những thậm chí chỉ cần biết mục đang còn sống

thôi cũng đủ khiến người ta khiếp hãi rồi.”

“Ngài có nghĩ là mục đang ở Mona không?” Taran hỏi. “Có phải mục muốn tìm cách trả thù chúng cháu không? Nhưng Eilonwy chỉ mới là một cô bé khi cô ấy trốn khỏi Achren; cô ấy đâu có hiểu mình đang làm gì.”

“Cho dù vô tình hay ồ ý thì khi lấy Dyrnwyn khỏi lâu đài Xoáy Ốc, Eilonwy cũng đã khiến Achren phải chịu một thất bại nặng nề.” Gwydion nói. “Achren không bao giờ quên và cũng không bao giờ tha thứ cho chuyện đó.” Ông nhíu mày lại. “Ta sợ là mục ta đang lùng kiếm Eilonwy. Không chỉ để trả thù. Ta cảm

thầy còn có điều gì hơn thế nữa. Giờ thì ta chưa thể biết được đó là gì, nhưng ta phải khám phá ra nó ngay mà không được chậm trễ. Có lẽ còn có nhiều điều quan trọng hơn cả tính mạng Eilonwy đang phụ thuộc vào nó.”

“Giá mà thầy Dallben cho phép cô ấy ở lại với chúng cháu.” Taran rầu rĩ nói. “Hẳn thầy ấy cũng phải biết là Achren vẫn còn sống chứ. Chẳng lẽ thầy ấy không nhận ra Eilonwy sẽ gặp nguy hiểm ngay từ khoảnh khắc cô ấy bước chân ra khỏi tầm bảo vệ của mình hay sao?”

“Cách suy nghĩ của Dallben rất sâu xa.” Gwydion nói, đặt chiếc dùi xuống, lôi ra một sợi dây da và bắt đầu khâu nó qua

chiếc dép. “Dallben đã nhắn tin cho ta là công chúa Eilonwy sẽ đến Mona, và khuyên ta hãy chú ý đến nơi đó. Ông ấy cũng nói cho ta biết một số điều nhất định khác nữa. Nhưng tốt hơn hết là lúc này chưa nên nhắc đến.”

“Cháu không thể ngồi không trong khi Eilonwy có thể bị nguy hiểm đến tính mạng được.” Taran khẳng khẳng. “Cháu không thể giúp ngài bằng bất kỳ cách nào được sao?”

“Cháu có thể giúp ta tốt nhất bằng cách im lặng.” Gwydion đáp. “Hãy cảnh giác. Đừng kể cho ai hay về chuyện chúng ta đã nói với nhau, không kể cho công chúa Eilonwy, thậm chí không thể cho

Flewddur nữa.” Ông mỉm cười. “Anh bạn ca sĩ sốt sáng của chúng ta đã nhìn thấy ta trong chuồng ngựa và may mắn là không nhận ra ta. Trong lúc đó, ta sẽ...”

Trước khi ông hoàng dòm họ Don kịp nói xong thì Gurgi đã vẫy tay báo động. Có tiếng bước chân vang lên trong hành lang và Gwydion vội cúi xuống tiếp tục khâu cho xong đôi dép.

“Chào, chào!” Hoàng tử Rhun gọi to và bước vào gian phòng. “A, ông thợ giày, ông đây rồi. Ông đã xong việc chưa? Trông chúng đẹp quá nhỉ.” cậu ta nói, liếc nhìn đôi dép. “Làm khéo lạ thường. Tôi cũng muốn có một đôi đấy. À, mẹ tôi muốn gặp các bạn trong đại sảnh.”

nói thêm, quay sang Taran.

Gương mặt Gwydion bỗng lại hằn lên đầy nếp nhăn; vai ông so lại và giọng run rẩy vì tuổi già. Không liếc nhìn lại Taran thêm một lần nào nữa, Gwydion ra hiệu cho Rhun. “Xin đi theo tôi thừa hoàng tử.” ông nói. “Ngài sẽ có một đôi dép phù hợp với địa vị của mình.”

Với Quạc đập cánh bay theo sau, Taran vội vã ra khỏi gian phòng và đi xuôi hành lang. Gurgi mắt tròn xoe sợ hãi, lon ton chạy bên cậu.

“Ôi, mỗi nguy hiểm mới đáng sợ làm sao!” Gurgi rên rỉ. “Gurgi rất tiếc là vị pháp sư cao cường đã phái chúng ta đến một nơi nguy hiểm. Gurgi chỉ muốn giấu

cái đầu yếu ớt khôn khở của nó dưới lớp rơm êm ái ở Caer Dallben thôi.”

Taran bắt nó giữ im lặng. “Chắc chắn là Eilonwy đang gặp nhiều nguy hiểm hơn chúng ta.” cậu thì thầm, vội rảo bước về phía đại sảnh. “Ta cũng chẳng thích cái ý nghĩ là Achren đã xuất hiện trở lại hơn mi chút nào. Nhưng Gwydion đã có mặt ở đây để bảo vệ Eilonwy, và chúng ta cũng vậy.”

“Vâng, vâng!” Gurgi reo lên. “Gurgi dũng cảm và trung thành cũng sẽ bảo vệ công chúa tóc vàng, ồ, vâng; và ở bên nó nàng sẽ được an toàn. Nhưng...” nó sụt sịt mũi, “nó vẫn muốn được quay về Caer Dallben.”

“Hãy can đảm lên, anh bạn của ta.” Taran nói. Cậu mỉm cười và đặt tay lên đôi vai đang run rẩy của Gurgi. “Nhóm bạn chúng ta sẽ lo sao cho không có điều gì xảy ra cho bất kỳ ai trong số chúng ta. Nhưng hãy nhớ, không được nói một lời nào về việc Gwydion đang ở đây đâu đấy. Ông ấy có những kế hoạch riêng của mình và chúng ta không được làm điều gì khiến chúng bị lộ.”

“Gurgi sẽ im lặng!” Gurgi reo lên, đưa tay bịt miệng. “Ồ, vâng! Nhưng phải coi chừng,” nó nói thêm, dứ một ngón tay về phía Quac, “đừng để con chim đen lăm lăm hôm kia làm lộ ra với những tiếng nói léo nhéo và quàng quac.”

“Im lặng!” Quạc kêu lên, gật gù. “Bí mật!”

Trong gian đại sảnh cao, với những phiến đá lát to đến nỗi dường như mỗi phiến có thể phủ kín một khoảng bằng cả vườn cây ăn quả ở Caer Dallben, Taran nhìn thấy Eilonwy giữa một nhóm các công nương và phu nhân. Một số, trạc tuổi Eilonwy, thì đang thích thú lắng nghe cô công chúa kể chuyện; số còn lại, nom giống hệt như hoàng hậu Teleria thì nhăn mặt hoặc đưa tay lên che miệng thì thầm. Magg, đứng gần ngai vàng của hoàng hậu, đứng dưng nhìn họ.

“...Và thế là chúng tôi đứng đó,”

Eilonwy đang nói, mắt sáng rực, “lưng tựa vào nhau, gươm tuốt trần trong tay! Những tên Thợ Săn của Annuvin xông tù trong rừng ra! Chỉ một thoáng sau chúng đã lao tới tấn công chúng tôi!”

Các cô tiểu thư trẻ trong triều há hốc miệng vẻ háo hức, trong khi những bà phu nhân lớn tuổi hơn thì chép miệng ra chiều khó chịu, khiến Taran nhớ đến đám gà mái của bác Coll hơn hết. Taran thấy Eilonwy đã mặc một chiếc áo choàng mới; tóc cô đã được chải và tết lại theo cách khác. Giữa các công nương, cô rực rỡ như một con chim lông óng vàng; và với một thoáng đau nhói kỳ lạ trong tim, Taran chợt thấy rằng nếu không vì tiếng nói liếng thoắng thì cậu đã không nhận ra cô.

“Ôi vua Llyr!” Hoàng hậu Teleria kêu lên, bà đứng bật dậy khỏi ngai, trong khi Eilonwy tiếp tục câu chuyện về trận chiến. “Ta bắt đầu nghĩ là con không có được... được... - con thân yêu, đừng có tỏ ra hoan hỉ như vậy khi nói về chuyện dùng gươm đâm chém người khác - một phút an toàn trong đời.” Bà chớp mắt, lắc đầu và dùng một chiếc khăn tay phe phẩy tự quạt cho mình. “Thật may là cuối cùng Dallben cũng quyết định gửi con đến cho chúng ta. Nếu không được cái gì khác thì ít ra con cũng không gặp phải nguy hiểm nữa.”

Taran nghẹn thở, và cậu phải cố hết sức mới ngăn mình không gào to lời cảnh báo

của Gwydion lên.

“A, con đây rồi!” Hoàng hậu Teleria gọi khi nhìn thấy Taran. “Ta muốn nói chuyện với con về... đúng rồi, chàng trai, bước nhanh lên, cúi chào thấp hơn chút nữa nếu con có thể, và, ôi vua Llyr, đừng có cau có như thế.. về bữa tiệc hoàng gia tối nay. Con hẳn sẽ rất hài lòng khi biết rằng, để tỏ lòng trân trọng tất cả các con, chúng ta đã định mời một ca sĩ hát rong hết sức tài năng, hay nói cho đúng ta thì anh ta tự nhận là một ca sĩ, và nhân tiện, cũng tự nhận là có biết con.”

“Tên ca sĩ tự phong này,” Magg nói, vẻ căm ghét không giấu diếm khi nhắc đến Fflewddur, đã được lệnh phải có mặt ở

buổi tiệc.”

“Vì vậy, về chuyện y phục mới,” Teleria nói, “con nên đi ngay với Magg và tìm lấy mấy thứ.”

“Điều này cũng đã được lo liệu thừa lệnh bà Teleria.” Viên tổng quản khẽ nói, giao cho Taran một chiếc áo choàng và áo vét được gấp gọn ghẽ.

“Tuyệt vời!” Teleria reo lên. “Những việc còn lại phải làm chỉ là... ồ, ta tin là mọi việc đã được làm xong hết rồi! Vậy thì ta nghĩ rằng, Taran xừ Caer Dallben ạ, con nên đi chuẩn bị... đừng nhăn mặt như thế, con làm mình trông già trước tuổi đấy... sẵn sàng đi thị họn.”

Taran chưa kịp cúi chào hoàng hậu Teleria xong thì Eilonwy đã túm lấy tay cậu và Gurgi, vội vã kéo họ sang một bên. “Các bạn đã gặp Fflewddur rồi, tất nhiên.” Cô thì thầm. “Giờ thì mới bắt đầu thấy giống như ngày xưa đây. Thật may mắn làm sao là ông ấy lại có ở đây! Tôi chưa bao giờ gặp những phụ nữ ngốc nghếch như thế! Tôi nghĩ là không có ai trong số họ từng rút một thanh gươm ta khỏi vỏ! Họ lúc nào cũng chỉ nói đến những chuyện thuê thùa, khâu vá, dệt vải và làm cách nào để trông nom một lâu đài. Những người đã có chồng thì luôn than phiền về các đức lang quân, còn những người chưa chồng thì lại luôn than phiền vì không có họ. Cả đời họ chưa

bao giờ ra khỏi Dinas Rhydant cả! Tôi đã kể cho họ nghe một vài điều về những cuộc phiêu lưu của chúng ta; nhưng chưa phải là những chuyện hay nhất đâu, tôi dành lại để kể sau, khi anh cũng có mặt ở đó để kể phần mình.

Chúng ta sẽ làm thế này,” Eilonwy vội vã nói tiếp, mắt lấp lánh, “sau bữa tiệc, khi không ai để ý, chúng ta sẽ tóm lấy Fflewddur và đi thám hiểm mấy ngày. Họ sẽ không bao giờ nhận ra là chúng ta đã bỏ đi đâu. Ở quanh đây có quá nhiều người đi đi về về mà. Hẳn ở Mona này phải có một vài cuộc phiêu lưu chứ, nhưng chắc chắn chúng ta không thể tìm được chúng trong toà lâu đài ngu ngốc này đâu. Giờ thì việc đầu tiên là anh phải đi tìm cho tôi một thanh gươm. Ước gì

tôi đã đem theo một thanh từ Caer Dallben. Không phải vì tôi nghĩ chúng ta sẽ cần đến gươm đâu, nhưng dù sao có chúng phòng khi cần thì vẫn tốt hơn. Gurgi tất nhiên sẽ mang theo chiếc túi đựng thức ăn...”

“Eilonwy.” Taran ngắt lời, “Chuyện đó không thể được.”

“Sao lại không?” Eilonwy hỏi. “Ồ, thôi được, anh không cần phải lo đi tìm gươm này. Chúng ta cứ đi thám hiểm thế này thôi cũng được.” Cô ngần ngừ. “Anh làm sao vậy? Tôi phải nói là đôi khi trên mặt anh cứ như sắp bị núi đổ lên đầu ấy. Như tôi đang nói đấy...”

“Eilonwy,” Taran kiên quyết nói, “cô không được rời khỏi Dinas Rhydant.”

Eilonwy ngạc nhiên đến nỗi cô ngưng bật một hồi lâu và há hốc miệng nhìn cậu chằm chằm. “Cái gì?” cô kêu lên. “Anh nói gì cơ? Không được rời khỏi lâu dài ư? Taran xứ Caer Dallben, tôi nghĩ là hơi nước biển đã biến trí khôn của anh thành cái muối mất rồi!”

“Hãy nghe tôi đây.” Taran nghiêm nghị nói, cố moi óc nghĩ ra một cách gì đó để cảnh báo cho cô gái đang kinh ngạc kia mà không làm lộ ra bí mật của Gwydion. “Dinas Rhydant rất - rất xa lạ đối với chúng ta. Chúng ta chẳng biết gì về Mona cả. Có thể có... những mối nguy hiểm mà chúng ta...”

“Ngay hiểm ấy à?” Eilonwy hét lên. “Điều đó thì anh có thể chắc chắn đấy! Và mới nguy hiểm lớn nhất là tôi sẽ buồn chán đến phát khóc lên! Anh đừng có nghĩ tôi sẽ chịu ngồi ru rú trong toà lâu đài này nhé! Chính anh, chứ không phải ai khác, lại dám bảo với tôi rằng tôi không được đi phiêu lưu mạo hiểm! Thật tình, anh làm sao vậy? Tôi sẵn sàng tin là anh đánh rơi lòng dũng cảm của mình qua mạn tàu của Rhun cùng với hòn đá neo mất rồi!”

“Đây không phải là chuyện dũng cảm hay hèn nhát.” Taran mở đầu. “Sẽ là khôn ngoan hơn nếu...”

“Giờ thì anh lại nói đến chuyện khôn ngoan cơ đấy!” Eilonwy nói to. “Trước kia đó là điều cuối cùng trên đời anh nghĩ đến cơ mà!”

“Bây giờ khác rồi.” Taran nói. “Cô không hiểu sao?” Cậu nài nỉ, mặc dù cậu có thể thấy rõ rành rành trên mặt Eilonwy là những lời của cậu chẳng có ý nghĩa gì với cô hết. Trong một khoảnh khắc cậu suýt nữa đã nói tuột ra sự thật. Nhưng thay vào đó, cậu nắm lấy hai vai cô gái. “Cô không được đặt chân ra khỏi nơi này.” cậu giận dữ ra lệnh. “Và nếu tôi nghĩ cô có ý định làm vậy, tôi sẽ yêu cầu vua Rhuddlum cử một cảnh vệ canh gác cô!”

“Cái gì?” Eilonwy thét lên. “Sao anh dám!” Nước mắt cô bỗng ứa ra. “Phải, tôi hiểu rồi! Anh lấy làm vui sướng là tôi đã bị gửi đến hòn đảo đáng ghét này và rơi vào tay mấy mụ gà mái cục tác kia! Anh nóng lòng mong có cơ hội tống khứ tôi đi cho khuất mắt! Anh thật sự muốn tôi ở lại đây và bỏ phí cả đời mình trong cái toà lâu đài kinh khủng này. Đúng là còn tồi tệ hơn cả dúi đầu người khác vào một cái túi toàn những lông!” Eilonwy khóc nức nở và giậm mạnh chân. “Taran xứ Caer Dallben, từ giờ tôi sẽ không bao giờ nói chuyện với anh nữa!”

Chương IV: NHỮNG CHIẾC BÓNG

Bữa tiệc tối hôm đó đúng là bữa tiệc linh đình nhất từng thấy ở lâu đài. Quạc đậu trên lưng ghế Taran, đầu gật gù ngấm nghĩa như thể bữa tiệc này được dọn ra cho riêng một mình nó vậy. Vua Rhuddlum mặt ngời ngời vui sướng; giọng nói và tiếng cười của các quan khách vang khắp đại sảnh. Đằng sau chiếc bàn dài, chen lẫn với các thị tỳ của hoàng hậu Teleria, Magg chạy đi chạy lại, bật ngón tay tanh tách và thì thào ra lệnh cho các gia nhân đem tới vô số các đĩa thức ăn và những hũ rượu. Với Taran

thì nó chẳng khác nào một cơn ác mộng giữa ban ngày; cậu ngồi im lặng bồn chồn không yên, không hề đụng tới đĩa thức ăn của mình.

“Anh không cần phải tỏ ra rầu rĩ như thế đâu.” Eilonwy nói. “Dù sao thì anh cũng đâu phải là người phải ở lại. Trong khi tôi đang cố làm mọi chuyện tốt hơn thì phải nói là anh không giúp được gì mấy. Tôi cũng muốn nhắc cho anh nhớ là tôi vẫn đang không thèm nói chuyện với anh đâu, sau cái kiểu cư xử của anh hôm nay.”

Không đợi nghe Taran bối rối cãi lại, Eilonwy hát đầu và bắt đầu quay sang bắt chuyện với hoàng tử Rhun. Taran cần

môi. Cậu cảm thấy mình đang gào lên một lời cảnh báo âm lặng, trong khi Eilonwy hoàn toàn không hay biết gì, đang vui vẻ lao tới mép một vực thẳm.

Đến cuối bữa tiệc, Fflewddur lên dây cho cây đàn của mình, bước ra giữa đại sảnh và hát bài hát mới của anh ta. Taran lắng nghe mà không chút hứng thú, mặc dù cậu cũng nhận ra đó là bài hát hay nhất mà anh ta sáng tác được từ trước tới giờ. Khi chàng ca sĩ hát xong, và vua Rhuddlum đã bắt đầu ngáp, thì các vị khách cũng đã đứng lên khỏi ghế. Taran giật giật tay áo Fflewddur và kéo anh ta sang một bên.

“Tôi đã nghĩ về khu chuồng ngựa.” Taran

lo lắng nói. “Cho dù Magg có nói gì đi chăng nữa thì đó cũng không phải là nơi thích hợp với anh. Tôi sẽ nói chuyện với vua Rhuddlum và tôi chắc chắn ông ấy sẽ ra lệnh cho Magg trả lại căn buồng cũ trong lâu đài cho anh.” Taran ngậm ngừ. “Tôi... tôi nghĩ sẽ tốt hơn nếu tất cả chúng ta ở gần nhau. Ở đây chúng ta là người lạ và không biết gì về nơi này cả.”

“Belin vĩ đại, cậu không cần phải lo về việc ấy đâu.” Chàng ca sĩ đáp. “Về phần tôi thì tôi thích khu chuồng ngựa hơn. Thật ra đó cũng chính là lý do tôi lại đi lang thang: để thoát ra khỏi những toà lâu đài ngọt ngào âm đạm. Hơn nữa,” anh ta che miệng nói, “việc ấy sẽ dẫn đến

những chuyện rầy rà với Magg. Và nếu
hắn khiến tôi không chịu đựng nổi nữa thì
sẽ xảy ra đấu kiếm mất - một người họ
Fflam luôn nóng đầu lắm - và đó không
hắn là cách cư xử lịch thiệp của một vị
khách. Không, không, chúng ta sẽ ổn cả
thôi, và sáng mai sẽ gặp lại nhau.” Nói
đoạn, Fflewddur khoác cây đàn hạc lên
vai, vẫy chào chúc họ ngủ ngon, rồi ra
khỏi đại sảnh.

“Có điều gì đó khiến ta nghĩ rằng chúng
ta nên để ý trông chừng lâu đài.” Taran
nói với Gurgi. Cậu giơ một ngón trỏ ra
dưới chân Quạc và đặt con chim lên vai
Gurgi. Ở đó, nó liền ngay tức thì rúc mỏ
sục qua đám lông rồi tung của Gurgi.
“Hãy nằm gần phòng Eilonwy.” cậu nói.

“Ta sẽ sớm đến canh chừng cùng mi. Hãy giữ Quac ở bên và gửi nó đi tìm ta nếu thấy có chuyện gì không ổn.”

Gurgi gật đầu. “Vâng, vâng.” Nó thì thầm. “Gurgi trung thành sẽ canh gác chờ đợi. Nó sẽ canh chừng cho những giấc ngủ đầy mộng đẹp của công chúa cao quý.”

Lần vào giữa đám khách đang rời đi, Taran lên ra sân. Hy vọng có thể tìm được Gwydion, cậu vội rảo bước về phía chuồng ngựa. Bầu trời đêm trong trẻo đầy sao và vàng trắng sáng rực đang lơ lửng trên những vách đá của đảo Mona. Taran không thấy ông hoàng dòng họ Don đâu mà chỉ thấy Fflewddur đang

nằm cuộn tròn giữa đồng rơm, tay quàng lấy cây đàn hạc và đã ngáy khò khò một cách ngon lành.

Tanan lại quay trở lại lâu đài giờ đã chìm vào bóng tối. Cậu đứng đó một lát, băn khoăn không biết còn có thể đi tìm ở đâu được nữa.

“Chào, chào!” Hoàng tử hun xông ra từ một góc sân, đột ngột đến nỗi suýt nữa thì đẩy Taran ngã nhào. “Anh vẫn còn thức à? Tôi cũng vậy! Mẫu hậu bảo tôi đi dạo một vòng trước khi đi ngủ là rất tốt. Tôi đoán hẳn anh cũng đang đi dạo? Hay quá! Chúng ta sẽ đi cùng với nhau.”

“Không được!” Taran kêu lên. Hơn lúc

nào hết, bây giờ cậu không thể để cho chàng hoàng tử hậu đậu này cản đường được. “Tôi... tôi đang đi tìm đám thợ may.” cậu vội nói thêm. “Họ nghỉ lại ở đây vậy?”

“Anh đang đi tìm đám thợ may ư?” Rhun hỏi. “Lạ thật! Để làm gì cơ chứ?”

“Chiếc áo của tôi,” Taran đáp nhanh. “nó... nó không vừa. Tôi phải nhờ họ sửa lại.”

“Giữa đêm hôm thế này sao?” Rhun hỏi, khuôn mặt tròn như mặt trăng của cậu ta có vẻ bối rối. “Thật là đáng ngạc nhiên đấy!” Cậu ta chỉ về một phía của lâu đài khuất trong bóng tối. “Phòng của họ ở <https://thuvien sach.vn>

đăng kia. Nhưng tôi không nghĩ họ lại có lòng dạ nào khâu vá khi bị anh dựng dây giữa khuya đâu. Thợ may rất dễ tự ái, anh biết đấy. Tôi khuyên anh nên đợi đến sáng mai đi thì hơn.”

“Không, nó phải được sửa ngay bây giờ.” Taran nói, nóng lòng muốn thoát khỏi Rhun.

Chàng hoàng tử nhún vai, vui vẻ chúc cậu ngủ ngon rồi lại tức tặc bước đi. Taran đi về phía khu nhà kho đằng sau chuồng ngựa. Nhưng ở đây cuộc tìm kiếm của cậu cũng vô ích. Chán nản, cậu đã toan quay về với Gurgi thì đột nhiên đứng sững lại. Một dáng người vừa vội vã chạy ngang qua sân, không hướng về

phía cổng chính mà lại hướng về góc xa nhất của bức tường đá dày.

Chẳng lẽ Eilonwy đã tìm được cách trốn được Gurgi và lên ra ngoài rồi sao? Taran định lên tiếng gọi. Nhưng sợ đánh thức cả lâu đài dậy, cậu liền chạy theo dáng người ấy. Một lát sau, dường như nó đã hoàn toàn biến mất. Nhưng Taran vẫn cố dần tới. Khi đến chỗ bức tường, cậu vấp phải một khe hở nhỏ, chỉ vừa đủ rộng cho một người chui qua. Taran lao qua bức màn dây thường xuân che kín khe hở và thấy mình đang đứng bên ngoài lâu đài trên một bờ dốc đá nhìn xuống bên cảng.

Dáng người nọ, Taran chợt nhận ra

không phải là Eilonwy – quá cao, cách bước đi cũng khác. Cậu nín thở khi cái bóng mặc áo choàng quay lại để lén lút liếc nhìn về phía lâu đài và trong một khoảnh khắc, ánh trăng rọi lên gương mặt hắn.

Đó là Magg.

Tựa như một con nhện, tên tổng quản đang nhanh chóng bước xuống dốc. Lòng trào lên những mối nghi ngờ và sợ hãi, Taran mò mẫm trèo qua những hòn đá lởm chởm, cố hết sức bám theo vừa nhanh vừa lặng lẽ. Mặc dù màn đêm trong treo, con đường vẫn rất khó đi; những tảng đá bất thành linh hiện ra lù lù trước mặt khiến cậu bị vấp luôn. Cậu

thầm ước có ánh sáng từ quả cầu của Eilonwy trong khi đêm đầu bò theo Magg về phía bên cảng đang say ngủ.

Magg đã xuống được đất bằng từ lâu trước Taran và đang hồi hả chạy dọc con đập chắn sóng cho tới khi y đến được chỗ đóng đá không lò phía cuối đập. Với vẻ nhẹ nhàng khéo léo lạ thường, viên tổng quản đu mình lên, bò qua đóng đá và một lần nữa lại biến khỏi tầm mắt Taran. Quẳng sự thận trọng sang một bên, chỉ sợ mình mất dấu Magg, Taran liền bắt đầu chạy. Mặt nước lấp lánh ánh trắng đang vỗ bập bênh và thì thầm dọc theo con đập. Một bóng đen thoáng vụt qua giữa những cầu tàu được dựng trên cọc cao. Hoảng hốt, Taran vội ghì

bước lại, rồi lại vội vã lao tới. Mắt cậu đang giở trò chơi khăm cậu. Ngay cả những hòn đá dường như cũng vươn cao lên trước mặt như những con thú đang khom mình đầy hăm dọa.

Nghiến chặt răng, Taran trèo qua hàng rào đá tối sẫm. Bên dưới, mặt nước xoáy tròn thành những cuộn sóng lấp lánh và nổi bọt trắng xoá giữa các phiến đá. Tiếng sóng ập vào tai cậu trong khi cậu đu mình trèo lên đỉnh đồng đá. Cậu bám vào đó, không dám đi xa hơn. Magg đã dừng lại cách đó chỉ vài bước chân, bên mép một mũi đất hẹp. Taran thấy y quỳ xuống và cử động thật nhanh. Một giây sau, một tia sáng bùng lên.

Tên tổng quản đã thả một cây đuốc và đang giơ nó lên cao quá đầu, chậm chậm đi chuyên ngọn lửa bập bùng qua qua lại lại. Trong khi Taran nhìn theo, sợ hãi và bối rối không hiểu, một điểm nhỏ màu da cam bỗng loé lên ngoài biển. Taran đoán rằng tín hiệu trả lời này hẳn xuất phát từ một con tàu, mặc dù cậu không thể nhìn thấy hình dạng của nó hay biết được nó ở cách bao xa. Magg lại vẫy cây đuốc một lần nữa, theo cách khác. Tia sáng ở con tàu lặp lại tín hiệu này, rồi vụt tắt. Magg dúi cây đuốc của mình xuống nước, ở đó nó kêu xèo xèo và lụi đi; y quay lại và rảo bước về phía đồng đá nơi Taran đang nằm. Taran chớp mắt trong bóng tối bất ngờ, vội tìm cách trèo xuống trước khi Magg nhìn thấy cậu, nhưng không tìm

được chỗ đặt chân. Trong lúc hoảng loạn, cậu dò dẫm được một tảng đá chìa ra phía dưới, trượt chân và tuyệt vọng cố tìm một tảng đá khác. Cậu có thể nghe thấy Magg đang lộp cộp bước lên đầu bên kia của đồng đá và đành để mặc mình rơi xuống lớp đá bên dưới. Nhấn mặt vì cú ngã đau nhói, cậu cố tìm cách giấu mình vào bóng tối. Cái đầu của Magg hiện ra trên đỉnh đồng đá, Taran bỗng bị tóm chặt lấy từ phía sau.

Taran vội chộp lấy thanh gươm. Một bàn tay bịt chặt miệng cậu, bóp nghẹt tiếng kêu của cậu và cậu bị kéo xềnh xệch về phía những làn sóng gợn lăn tăn nổi bọt, để rồi bị lạng lẽ ném xuống giữa những hòn đá.

“Đừng gây ra tiếng động!” Giọng nói của Gwydion cất lên thì thầm ra lệnh.

Người Taran nhũn ra vì nhẹ nhõm. Phía trên đầu cậu, Magg trèo từ đồng đá xuống và đi ngang qua hai bóng người đang khom mình ẩn nấp, chỉ cách họ chưa đầy chục bước chân. Gwydion bám chặt vào những tảng đá nhô lên khỏi mặt sóng, ra lệnh cho Taran ngồi nguyên ở chỗ núp. Tên tổng quản không thèm liếc nhìn về phía sau lấy một lần, lại vội vã chạy theo con đập chắn sóng về phía lâu đài.

“Bắt lấy hắn đi!” Taran giục giã. “Có một con tàu thả neo ngoài kia. Cháu đã thấy hắn phát tín hiệu cho nó. Chúng ta

phải buộc hắn cho chúng ta biết hắn đang âm mưu điều gì.”

Gwydion lắc đầu. Cặp mắt xanh của ông dõi theo Magg đang rút lui và môi ông nhếch lên thành một nụ cười như con sói đang rình mồi. Ông vẫn đang mặc bộ quần áo rách nát của người thợ giày; nhưng thanh gươm đen Dyrnwyn đang được đeo bên thắt lưng. “Cứ để hắn đi.” Ông lẩm bẫm. “Mưu đồ của hắn vẫn chưa được thực hiện đâu.”

“Nhưng còn tín hiệu?” Taran mở lời.

Gwydion gật đầu. “Ta cũng đã nhìn thấy nó. Ta đã để ý canh chừng toà lâu đài khi rời chỗ cháu. Mặc dù một phút trước,”

ông nói thêm về nghiêm khắc, “ta đã sợ là một chàng Phụ - Chấn lộn sẽ rơi vào cái bẫy ta căng ra để bắt một tên phản trắc. Cháu muốn giúp ta ư? Vậy thì quay về lâu đài ngay đi. Hãy ở gần bên công chúa.”

“Chúng ta để mặc cho Magg tự do như vậy ư?” Taran hỏi.

“Hắn phải được tự do, ít nhất là trong một thời gian.” Gwydion đáp. “Người thợ giày sẽ sớm đặt chiếc dùi xuống và cầm gươm lên. Từ giờ tới lúc đó thì hãy im lặng. Ta sẽ không làm hỏng kế hoạch của Magg trước khi biết được thêm về nó.

Những người đánh cá đảo Mona đã kể

cho bác thợ giày tò mò vô hại một phần những gì ông ta muốn biết.” Gwydion tiếp tục. “Đủ để ta có thể chắc chắn một điều: Achren đang ở trên con tàu đó.

Phải,” Gwydion nói tiếp khi Taran hít mạnh một hơi, “ta đã nghi ngờ điều này. Achren không dám trực tiếp tấn công Eilonwy. Toà lâu đài vốn vững chãi và được canh gác cẩn mật. Chỉ có sự phản bội từ bên trong mới giúp mở được những cánh cổng của nó. Achren cần một kẻ làm theo lệnh mục ta. Giờ thì ta đã biết kẻ đó là ai.”

Gwydion cau mày nói tiếp. “Nhưng tại sao chứ?” Ông lẩm bẫm như tự nói với chính mình. “Vẫn còn quá nhiều điều ta chưa tỏ tường. Nếu việc này đúng như ta

lo ngại thì...” Ông vội lắc đầu. “Ta không muốn dùng Eilonwy như một miếng mồi để gài bẫy mà không báo cho cô bé biết, nhưng ta không thể làm gì khác được.”

“Magg thì còn có thể canh chừng được,” Taran nói, “nhưng còn Achren thì sao?”

“Ta sẽ phải tìm một cách nào đó để biết được kế hoạch của mục cũng như của Magg.” Gwydion đáp. “Giờ cháu hãy đi nhanh đi.” Ông ra lệnh. “Mọi chuyện sẽ sớm được làm rõ. Ta hy vọng là thế, vì ta sẽ không để công chúa Eilonwy bị đe dọa lâu.”

Taran vội vã làm theo lời Gwydion. [Đề](https://thuvien sach.vn)

ông hoàng dòng họ Don lại bên bên cảng, cậu chạy hết tốc lực trên con đường ngoằn ngoèo dẫn về lâu đài, tìm lại khe hở trên bức tường thành và chui qua nó vào khoảng sân tối mịt mù. Cậu biết Eilonwy sẽ không được an toàn chừng nào Magg vẫn còn tự do đi lại trong lâu đài. Nhưng ít ra Magg còn có thể theo dõi được. Nỗi kinh hoàng khiến tim Taran buốt lạnh đến từ con tàu đang rình rập trong màn đêm kia. Ký ức về Achren xinh đẹp và tàn nhẫn lại quay trở về với cậu. Từ cái ngày xa xưa trước kia, cậu nhớ lại khuôn mặt tím bầm của mẹ, giọng nói của mẹ khi nhắc đến cực hình và cái chết sao có thể dịu dàng đến vậy. Chính là bóng đen của mẹ đang đứng sao tên tổng quản phản trắc.

Cậu lặng lẽ đi ngang qua sân. Ánh sáng lò mờ chiếu xuống từ một gian buồng nào đó. Taran rón rén đi về phía đó, nhón trên đầu ngón chân và nhòm qua cửa sổ. Trong ánh đèn dầu cậu nhìn thấy viên tổng quản. Magg đang nắm chặt một con dao găm dài vung lên, trong lúc liên tục nhắm mắt dữ tợn ghê gớm. Một lát sau, y giấu món vũ khí vào trong áo, rồi lấy ra một chiếc gương nhỏ và mỉm cười với bóng mình, bĩu môi, và tự ngắm nghía mình với vẻ hết sức tự đắc. Taran nhìn y vừa giận dữ vừa kinh hoàng, gần như không ngăn nổi mình xông vào tóm cổ y. Sau khi cười điệu với mình một lần cuối, tên tổng quản tắt ngọn đèn đi. Taran siết chặt nắm tay, quay đi và bước vào lâu

đài.

Trước cửa phòng Eilonwy, cậu thấy Gurgi đang cuộn tròn trên sàn đá. Lông tóc rối tung và đang ngủ gà gật. Quạc, lông cũng rối bù không kém, thì thò đầu ra từ dưới cánh.

“Tất cả đều yên lặng.” Gurgi thì thầm. “Vâng, vâng, Gurgi cảnh giác đã không hề rời khỏi cửa! Gurgi can đảm tuy buồn ngủ nhưng vẫn bảo vệ công chúa cao quý. Cái đầu yếu ớt khốn khổ của nó nặng trĩu, nhưng nó không hề gục xuống, ồ, không!”

“Mi đã làm khá lắm.” Taran nói. “Hãy đi ngủ đi, anh bạn. Hãy để cái đầu yếu ớt

khôn khổ của mi được nghỉ ngơi và ta sẽ ngồi đây cho đến khi trời sáng.”

Trong khi Gurgi vừa ngáp vừa dụi mắt rón rén đi xuôi hành lang, Taran thế chỗ nó trước cửa căn phòng. Cậu ngồi phịch xuống phiến đá lát sàn và tay nắm chặt gươm, gục đầu trên gối và cố chống lại sự mệt mỏi của mình. Một hồi lâu gì đó, bất chấp cố gắng của mình, cậu vẫn thiếp đi, rồi lại giật mình bật dậy. Dãy hành lang che mái vòm dần dần sáng lên nhờ bình minh đang hé rạng. Taran nhẹ cả người khi nhìn thấy những tia nắng đầu tiên của buổi sớm và cuối cùng cũng tự cho phép mình nhắm mắt lại.

“Taran xứ Caer Dallben!”

Cậu loạng choạng bò dậy và nắm chặt thanh gươm của mình. Eilonwy, vẻ khỏe khoắn sau một giấc ngủ say đang đứng ở ngưỡng cửa.

“Taran xứ Caer Dallben!” Cô thốt lên. “Suýt nữa thì tôi vấp phải anh đấy. Anh đang làm trò gì vậy?”

Lúng túng, Taran chỉ biết lắp bắp rằng cậu thấy nằm ở hành lang dễ chịu hơn trong căn buồng của mình.

Eilonwy lắc đầu. “Đúng là điều ngốc nghếch nhất mà tôi được nghe sáng nay.” Cô nhận xét. “Nhưng biết đâu được, có lẽ tôi sẽ còn nghe được điều gì đó ngốc

nghech hơn, bởi vì buổi sáng vẫn còn dài, nhưng tôi nghi ngờ điều đó đấy. Tôi đã bắt đầu nghĩ rằng cách suy nghĩ của những anh chàng Phụ - Chấn lợn vượt quá tầm hiểu biết của tôi rồi.” Cô nhún vai. “Thôi, tôi chuẩn bị đi ăn sáng đây. Sau khi anh đã rửa mặt và chải tóc cho hết rồi thì anh cũng nên đi ăn đi. Nó sẽ tốt cho anh đấy. Trông anh bồn chồn như một con ếch bị rận cắn vậy!”

Không đợi cho Taran tỉnh ngủ, và trước khi cậu kịp ngăn cô lại, Eilonwy đã chạy biến ra khỏi hành lang. Taran vội đuổi theo cô. Ngay cả giữa ánh sáng ban ngày rực rỡ cậu vẫn cảm thấy những bóng đen bám lấy mình như tấm mạng nhện đen ngòm. Cậu hy vọng là đến lúc này

Gwydion đã khám phá ra âm mưu của Achren rồi. Nhưng Magg vẫn được tự do. Khi nhớ tới con dao găm được giấu kín của tên tổng quản, Taran quyết định sẽ không để Eilonwy lọt ra khỏi tầm mắt mình một giây nào.

“Chào, chào!” Với khuôn mặt tròn xoe sáng rỡ như thể vừa được cọ rửa xong. Hoàng tử Rhun thò đầu ra khỏi phòng mình đúng lúc Taran đi ngang qua. “Anh đi ăn sáng đây à?” Chàng hoàng tử reo lên, vỗ vai Taran. “Hay quá! Tôi cũng thế.”

“Nếu vậy thì chúng ta sẽ gặp nhau trong đại sảnh.” Taran vội vã đáp, cố thoát khỏi bàn tay bám chặt thân thiết của

Rhun.

“Thật đáng kinh ngạc là người ta lại có thể thềm ăn đến thế chỉ sau có một đêm.”
Hoàng tử Rhun nói tiếp. “À, nhân tiện, anh có đánh thức được đám thợ may không?”

“Thợ may?” Taran sốt ruột trả lời. “Thợ may nào? À... có, và họ đã làm việc tôi nhờ rồi.” cậu vội thềm vào trong khi nhìn xuôi ngược hành lang.

“Tuyệt vời!” Rhun reo lên. “Ước gì tôi cũng may mắn như vậy. Anh có biết lão thợ giày ấy không thềm khâu cho xong đôi dép của tôi không? Ông ta chỉ vừa bắt đầu, rồi biến đi mất, và đôi dép của

tôi thế là xong đời.”

“Có thể ông ấy có việc quan trọng hơn phải làm.” Taran đáp, “Tôi cũng vậy...”

“Vớ một người thợ giày thì còn việc gì quan trọng hơn đóng giày nữa?” Rhun hỏi. “Dù sao thì...” cậu bật ngón tay đánh tách. “A! Tôi biết à có việc gì không ổn mà. Tôi để quên mất chiếc áo choàng rồi. Chờ chút, sẽ chỉ mất một lát thôi.”

“Hoàng tử Rhun!” Taran kêu lên. “Tôi phải đi tìm công chúa Eilonwy.”

“Chúng ta sẽ đến đó ngay thôi mà.” Rhun nói vọng từ trong phòng ra. “Ôi chết tiệt!

Cái quai chép của tôi lại đứt rồi! Tôi thật sự mong ông thợ giày đó làm cho xong việc đi!”

Mặc cho chàng hoàng tử đảo Mona loay hoay trong phòng mình, Taran lo lắng lao đến đại sảnh đường. Vua Rhuddlum và hoàng hậu Teleria đã ngồi bên bàn xung quanh hoàng hậu vẫn là các thị nữ như mọi khi. Taran nhìn quanh thật nhanh. Magg, thường thường vẫn đứng hầu, giờ lại không có mặt ở đó. Cũng chẳng thấy bóng dáng Eilonwy đâu.

Chương V: LỜI THỀ

“Eilonwy đâu?” Taran hét lên, trong khi Vua Rhuddlum và hoàng hậu Teleria kinh ngạc nhìn cậu chăm chăm. “Magg đâu? Hắn đã bắt cóc cô ấy rồi! Bệ hạ, tôi xin người, hãy tập hợp các binh lính của người, hãy giúp tôi tìm họ! Eilonwy đang bị nguy hiểm đến tính mạng!”

“Cái gì, chuyện gì thế?” Hoàng hậu Teleria âm ừ. “Magg ư? Công chúa ư? Con bị căng thẳng quá rồi đấy chàng trai ạ. Có lẽ tại không khí biển... - đừng run rẩy và vung tay như thế - ... đã ảnh hưởng đến đầu óc con rồi. Chỉ bởi vì ai đó không có mặt ở đây không có nghĩa là

họ đang gặp nguy hiểm. Có đúng vậy không ông?” Bà hỏi, quay sang đức vua.

“Ta cũng nghĩ thế, ái khanh ạ.” Rhuddlum đáp. “Đó quả là lời cáo buộc nặng nề dành cho một viên tổng quản trung thành đây.” ông nói thêm, nghiêm khắc nhìn Taran. “Tại sao cậu lại buộc tội hẳn?”

Trong một lát, Taran đứng đó bối rối và bị giăng xé giữa hai bên. Gwydion đã buộc cậu giữ bí mật. Nhưng giờ Magg đã ra tay rồi thì bí mật có cần tiếp tục được giữ kín nữa không? Cậu liền tự quyết định và mặc cho những lời lẽ vội vàng lộn xộn tuôn ra khỏi miệng, kể lại tất cả những gì đã xảy ra từ khi nhóm bạn đến

Dinas Rhydnamt.

Hoàng hậu Teleria lắc đầu. “Nào là người thợ giày đóng giả làm ông hoàng Gwydion – hay là ngược lại nhỉ? – nào là tàu bè, nào là tín hiệu bằng đuốc cho các mục phù thủy, quả là một câu chuyện điên rồ nhất mà ta từng được nghe đấy, chàng trai ạ.”

“Đúng là điên rồ thật,” vua Rhuddlum nói. “nhưng chúng ta sẽ dễ dàng biết được sự thật thôi. Hãy cho gọi người thợ giày đến đây và chúng ta sẽ sớm biết ông ta có đúng là ông hoàng của dòng họ Don thật không.”

“Ông hoàng Gwydion đang lùm kiếm

Achren.” Taran kêu lên. “Tôi đã nói sự thật. Nếu không thì xin bệ hạ hãy lấy mạng tôi. Ngài muốn chứng minh lời tôi ư? Xin hãy cho gọi tên tổng quản của ngài đến.”

Vua Rhuddlum cau mày. “Kê cũng lạ là Magg lại không có ở đây.” Ông thừa nhận. “Được thôi, Taran xứ Caer Dallben, ta sẽ cho người gọi y tới và cậu sẽ nhắc lại câu chuyện của mình trước mặt y.” Ông vỗ tay và ra lệnh cho một người hầu đi gọi tên tổng quản đến.

Điên lên vì lo lắng, biết rằng thời gian đang vùn vụt trôi qua và bất kỳ sự trì hoãn nào cũng có thể khiến Eilonwy mất mạng, Taran gần như không còn tự chủ

được nữa khi rốt cuộc người hầu nọ cũng quay lại và thưa rằng Magg không có mặt trong lâu đài, và cũng không thấy Eilonwy đâu hết. Trong khi vua Rhuddlum vẫn còn đang ngần ngừ bối rối vì những lời của Taran thì Gurgi, Quac và Fflewddur lao vào đại sảnh. Taran liền chạy tới bên họ.

“Magg! Cái con nhện già xấu xa ấy!” Chàng ca sĩ hét lớn khi Taran vừa dứt lời kể cho anh nghe việc gì đã xảy ra. “Belin vĩ đại, cô ấy đã cưỡi ngựa đi cùng với hắn rồi! Tôi nhìn thấy họ phi nước đại qua cổng. Tôi gọi cô ấy nhưng cô ấy không nghe thấy. Trông cô ấy vui vẻ lắm mà. Tôi không hề nghĩ là có việc gì không ổn cả. Nhưng họ đã đi mất, và

giờ hẳn đã ở xa rồi!”

Hoàng hậu Teleria tái nhợt đi như xác chết. Các công nương và phu nhân trong triều sợ hãi hét lên. Vua Rhuddlum đứng bật dậy. “Đúng là cậu đã nói thật, Taran xứ Caer Dallben.”

Miệng thét gọi lính gác, đức vua bước ta khỏi đại sảnh. Nhóm bạn liền vội vã đi theo ông. Theo mệnh lệnh hối hả của vua Rhuddlum, cửa chuồng ngựa được mở tung. Chỉ trong thoáng chốc, cả sân đã đầy các chiến binh và những con ngựa hí vang. Đúng lúc đó thì hoàng tử Rhun bước vào sân và ngó nhìn đội quân đang tập hợp lại.

“Chào, chào!” Cậu ta gọi Taran. “Chúng ta đang chuẩn bị đi săn sao? Một ý tưởng tuyệt vời. Tôi rất thích một cuộc cưỡi ngựa lúc sáng sớm đây.”

“Chúng tôi đang đi săn tên tổng quản phản trắc của các người đây.” Taran vặc lại, đẩy Rhun sang bên và đi đến bên vua Rhuddlum. “Bệ hạ, tư lệnh chỉ huy của ngài đâu ạ? Xin hãy cho phép chúng tôi được phục vụ dưới trướng của ông ấy.”

“Tư lệnh của ta ư? Ta rất lấy làm đau lòng phải trả lời cậu rằng đó không phải ai khác mà chính là Magg.” Đức vua trả lời. “Bởi vì chúng ta chưa bao giờ gặp phải chiến tranh ở Mona, chúng ta chẳng bao giờ cần đến một vị tư lệnh nào cả,

và trao cho Magg cái danh hiệu ấy có vẻ hoàn toàn hợp lệ. Ta sẽ đích thân thu thập một đội quân để đi tìm kiếm. Về phần cậu thì, phải, tất nhiên là xin hãy giúp một tay với bất kỳ nhiệm vụ nào cần làm.”

Trong khi vua Rhuddlum lo hạ lệnh cho các binh lính, Taran và nhóm bạn làm việc thật nhanh, siết chặt các đai yên và chuyển vũ khí từ kho ra. Taran thấy hoàng tử Rhun đã trèo lên lưng một con ngựa khoang lưng vông xuống. Con vật cứ khăng khăng chạy thành vòng tròn bất chấp những cố gắng của hoàng tử để điều khiển nó. Fflewddur và Gurgi đã dẫn ra ba con ngựa. Chỉ vừa liếc nhìn chúng, lòng Taran đã tràn ngập nỗi tuyệt vọng,

bởi vì chúng ỉu xiù, chẳng có chút khí thế nào, và cậu thầm ước là có con Melynlas nhanh nhẹn ở đây, nhưng giờ nó lại đang bình yên gặm cỏ ở Caer Dallben.

Vua Rhuddlum nắm lấy cánh tay Taran và vội kéo cậu vào một gian chuồng ngựa trống. “Chúng ta phải nói chuyện với nhau.” vị vua nói nhanh. “Các chiến binh đã sẵn sàng và được chia làm hai nhóm. Một nhóm ta sẽ đích thân chỉ huy về phía nam sông Alaw. Cậu và các bạn đồng hành của mình sẽ đi cùng với con trai ta. Nó sẽ chỉ huy việc tìm kiếm ở rặng đồi Parys phía bắc Alaw. Chính là ta muốn nói về nó.”

“Hoàng tử Rhun chỉ huy sao?” Taran bật

lên.

“Sao vậy, Taran xứ Caer Dallben?” vua Rhuddlum gay gắt hỏi. “Cậu nghi ngờ khả năng của hoàng tử Rhun sao?”

“Khả năng ư!” Taran kêu lên. “Cậu ấy chẳng có khả năng gì sất! Tính mạng Eilonwy đang gặp nguy hiểm; chúng ta phải lên đường ngay không được chậm trễ. Giao quyền chỉ huy cho một tên ngốc hậu đậu ư? Cậu ta buộc quai dép của mình còn không nổi, nói gì đến chuyện cưỡi ngựa hay đấu gươm. Chuyến hành trình đến Mona đã cho tôi thấy đủ rồi. Xin hãy chọn một trong những tướng quân của ngài, một chiến binh, một người đi rừng, ai cũng được ngoại trừ Rhun.”

Cậu ngừng lại. “Pháp sư Dallben đã bắt tôi thề phải bảo vệ Eilonwy, và tôi chỉ nói những điều tôi thật lòng nghĩ. Nếu không thì tôi sẽ không làm tròn trách nhiệm của mình. Nếu những lời ấy khiến tôi bị trừng phạt thì tôi cũng xin chịu.”

“Một lần nữa cậu lại nói lên sự thật.” vua Rhuddlum trả lời. “Cậu không phải là người bị trừng phạt vì điều đó mà chính là ta.” Ông đặt tay lên vai Taran. “Cậu tưởng ta không biết rõ ngay cả con trai mình sao? Cậu đã xét đoán đúng. Nhưng ta cũng biết rằng Rhun sẽ phải lớn lên thành một người trưởng thành và một vị vua. Cậu phải mang một gánh nặng là lời thề với Dallben. Ta cầu xin cậu hãy mang thêm một gánh nặng nữa.

Những lời kể về những chiến công của cậu đã bay đến tận Mona này.” Vua Rhuddlum nói tiếp, “và ta cũng đã tận mắt thấy rằng cậu là một chàng trai can đảm và đáng kính phục. Ta xin tỏ lộ với cậu điều này: viên quan giám mã của ta là một người rất giỏi tìm dấu vết; ông ấy sẽ đi cùng nhóm của cậu và thật ra sẽ là người chỉ huy cuộc tìm kiếm. Hoàng tử Rhun chỉ chỉ huy trên danh nghĩa mà thôi, bởi vì các chiến binh chờ đợi mệnh lệnh từ một người thuộc dòng dõi hoàng tộc. Ta xin giao con trai ta cho cậu, và xin cậu đừng để nó bị nguy hại, cũng đừng để nó tự biến mình thành thẳng góc.” đức vua nói thêm, buồn bã mỉm cười. “Nó vẫn còn phải học hỏi nhiều, và có lẽ sẽ học được nhiều từ cậu. Một ngày kia

nó sẽ trở thành vua đảo Mona, và ta hy vọng nó sẽ cai trị một cách khôn ngoan và uy danh, với Eilonwy là hoàng hậu.”

“Eilonwy ư?” Taran kêu lên, “Với Rhun là vị hôn phu của cô ấy sao?”

“Phải,” vua Rhuddlum đáp. “Khi công chúa đến tuổi, chúng ta hy vọng chúng sẽ thành hôn.”

“Công chúa Eilonwy,” Taran bồi rối lắm lắm, “cô ấy có biết chuyện này không?”

“Chưa. Cả con trai ta cũng chưa biết.” vua Rhuddlum nói. “Eilonwy cần có thời gian để làm quen với Mona và tập quán của chúng ta ở đây. Nhưng ta dám chắc

chuyện đó sẽ được thu xếp một cách tốt đẹp. Dù sao thì cô bé cũng là một công chúa và Rhun thuộc dòng dõi hoàng tộc.”

Taran cúi đầu. Nỗi đau đớn trong tim khiến cậu không thốt nên lời.

“Cậu nói sao, Taran xứ Caer Dallben?” vua Rhuddlum hỏi. “Cậu có hứa với ta không?”

Taran có thể nghe thấy tiếng ồn ào của các chiến binh và tiếng Fflewddur đang gọi tên cậu vọng từ ngoài sân vào. Thế nhưng những âm thanh ấy vắng tới tai cậu như từ một khoảng rất xa. Cậu vẫn lặng im, mắt nhìn xuống.

“Trong việc này, ta không nói như một lãnh chúa với một kẻ bề tôi,” vua Rhuddlum thêm vào. “Ta nói như một người cha yêu thương đưa con trai mình.” Ông ngừng lại và chăm chú nhìn Taran.

Cuối cùng, Taran ngược lên nhìn vào mắt đức vua. “Tôi xin thề.” cậu chậm rãi nói. “Con trai người sẽ không gặp nguy hiểm nào nếu tôi có đủ sức bảo vệ cậu ấy.” Taran đặt tay lên gươm. “Tôi xin lấy tính mạng mình ra thề.”

“Hãy ra đi với lời tạ ơn của ta, Taran xứ Caer Dallben.” Vua Rhuddlum nói. “Về hãy giúp chúng ta đưa công chúa Eilonwy an toàn trở về.”

Chàng ca sĩ và Gurgi đã lên yên khi Taran chạy khỏi chuồng ngựa. Trái tim trĩu nặng, cậu trèo lên yên cương. Quạc bay đến bên cậu. Hoàng tử Rhun cuối cùng cũng đã xoay sở bắt con ngựa của mình thôi chạy vòng tròn và đang gào thét những lời ra lệnh mà như thường lệ, chẳng ai thèm để ý đến.

Khi hai đội quân tìm kiếm phi nước đại ra khỏi cổng, Taran nhắc Quạc từ trên vai xuống. “Mày có tìm được cô ấy không? Hãy lòng sục cho thật kỹ nhé, anh bạn.” cậu khẽ nói, trong khi con quạ nghiêng đầu và nhìn Taran bằng một con mắt tinh tường. Taran vung tay lên, Quạc lao mình lên không trung và tăng tốc bay lên cao. Cánh đập liên hồi, chú quạ lượn

tròn trên đầu, hướng cao hơn về phía bầu trời rồi biến khỏi tầm mắt.

“Đúng, đúng thế!” Gurgi hét lên và vẫy tay. “Hãy bay đi và thám thính đi! Hãy dẫn chúng ta đến chỗ viên tổng quản độc ác xấu xa!”

Liếc nhìn về phía sau, Taran thấy đội quân của vua Rhuddlum đang lao ra từ lâu đài và hướng về phía đông. Trước mặt cậu, viên quan giám mã đang dẫn nhóm binh lính của mình đến những khu đất cao bên trên Dinas Rhydant và ra hiệu cho các kỵ sĩ mở đường ra soát tìm dấu vết. Mặt Taran đanh lại nghiêm nghị trong khi cậu lặng lẽ cưỡi ngựa đi bên Fflewddur.

“Đừng lo.” Chàng ca sĩ an ủi cậu, “chúng ta sẽ đem được Eilonwy trở về an toàn nguyên vẹn trước khi trời tối, và rồi tất cả sẽ coi chuyến phiêu lưu này như một chuyện vui đùa. Tôi hứa sẽ sáng tác một bài hát mới để ăn mừng!”

“Anh nên biến nó thành một bài ca mừng việc hứa hôn thì hơn.” Taran cay đắng nói. “và hãy hát về lễ thành hôn của hoàng tử xứ Moan ấy.”

“Rhun ấy à?” Fflewddur kinh ngạc kêu lên. “Sắp thành hôn ư? Thế mà tôi không biết đấy! Đó là một trong những cái bất lợi khi phải ngủ trong chuồng ngựa, người ta bỏ lỡ biết bao tin tức hay ho.

Hoàng tử Rhun thật ư! Thế ai sẽ là cô dâu vậy?”

Taran đau khổ kể cho chàng ca sĩ nghe về kế hoạch của vua Rhuddlum và lời thề bảo vệ Rhun khỏi nguy hiểm của cậu.

“Ô hô!” Fflewddur nói, khi Taran đã kể xong. “Vậy ra gió lại thổi theo chiều ấy đấy! Lạ nhỉ,” anh ta nói thêm, liếc nhanh Taran, “tôi đã luôn hy vọng là nếu Eilonwy có hứa hôn với ai thì người đó sẽ là... ờ... phải, ý tôi là mặc dù cậu và cô ấy luôn cãi cọ vặt vãnh với nhau, nhưng tôi vẫn mong là...”

“Đừng có chế giễu tôi.” Taran kêu lên, mặt đỏ bừng. “Eilonwy là một công chúa

dòng họ Llyr. Anh cũng biết địa vị của tôi rõ như chính tôi vậy. Tôi chưa bao giờ có một hy vọng như thề trong đầu. Việc Eilonwy hứa hôn với một người cùng tầng lớp với cô ấy là hoàn toàn thích hợp.” Cậu giận dữ kéo ngựa ra xa khỏi chàng ca sĩ và phóng nước đại lên trước.

“Đó là cậu nói vậy thôi.” Fflewddur lảm bảm, thúc ngựa đi theo cậu. “Hãy nhìn sâu hơn vào trái tim mình đi, cậu sẽ thấy ý kiến của nó có phần khác biệt đấy.”

Không nghe thấy gì, Taran chỉ thúc ngựa phi nhanh hơn để bắt kịp đội quân.

Sau khi rẽ về phía bắc dọc theo những con dốc thoải thoải của rặng đồi Parys, đội quân tìm kiếm chia thành nhiều nhóm nhỏ, mỗi nhóm tự nhận lấy khoảng đất mà mình sẽ lùng sục. Các chiến binh được chia ra khắp nơi, di chuyển thành từng hàng dài ngoằn ngoèo, nhiều khi không nhìn thấy nhau, hết sức thận trọng thăm dò bất kỳ nơi nào có thể ẩn nấp được. Thế nhưng khi buổi sáng trôi qua và ánh nắng trưa cũng đã tắt, họ vẫn không tìm thấy dấu vết gì của viên tổng quản hay Eilonwy.

Giữa các con dốc thoải thoải xanh um cỏ cây là những lối mòn gập ghềnh đầy sỏi, nơi mà Magg đã có thể đi qua khi chạy trốn, ở đó thì ngay cả người tìm dấu vết

giỏi nhất cũng không thể khám phá ra được manh mối nào. Tim Taran trữu xuống; trong đầu cậu hiện lên nỗi sợ hãi rằng cậu đang bám theo một hy vọng hảo huyền, và rằng Eilonwy đã bị đưa đi một hướng khác hẳn. Chốc chốc cậu lại lo lắng nhìn quanh bầu trời mong thấy bóng Quạc đem tin tức của công chúa về.

Taran biết Gwydion là người duy nhất có thể phát hiện được âm mưu của Achren. Magg là chiếc chìa khoá để khám phá âm mưu đó, nhưng tên tổng quản đã hành động mau lẹ đến nỗi có lẽ lúc này y đã hoàn toàn thoát khỏi tầm với của đội quân rồi. Taran cố gắng gấp đôi để tìm ra một cành cây gãy, một viên đá vụn – hay bất cứ thứ gì có thể đưa họ đến

gần Eilonwy hơn trước khi đêm xuống và cuộc tìm kiếm phải ngừng lại.

Gurgi đang cưỡi ngựa gần đó bỗng cất tiếng gọi cậu. “Nhìn kia, nhìn kia! Chàng hoàng tử cao quý đã một mình đi xa, quá xa vào rừng rồi! Chàng sẽ bị lạc mất thôi. Khi đó thì những tiếng chào vui vẻ sẽ biến thành những tiếng rên rỉ và than vãn đau đớn!”

Taran vừa xuống ngựa để xem xét một thứ có thể là dấu vết, ngẩng lên vừa đúng lúc để kịp thấy hoàng tử Rhun đang phóng nước đại lên một sườn đồi. Cậu hét gọi cậu ta, nhưng Rhun đang ở quá xa không nghe thấy, hay đúng hơn, cậu ta chỉ đơn giản là không để ý tới. Taran nghĩ.

Cậu vội nhảy lên lưng ngựa và cố bắt kịp chàng hoàng tử. Cho đến giờ thì cậu vẫn luôn giữ cho hoàng tử Rhun ở trong tầm mắt, nhưng khi Taran đến được ngọn đồi thì Rhun đã biến vào trong bóng của một đám cây tổng quán sủi. Bên dưới, cánh đồng đang nhanh chóng tối sầm lại, Fflewddur đang phóng ngựa tới và lên tiếng gọi cậu. Taran lại gào tên Rhun một lần nữa, rồi ra hiệu cho chàng ca sĩ và Gurgi đi theo mình.

“Hôm nay thì con nhện già kinh tởm ấy đã thoát được khỏi chúng ta rồi.” Fflewddur giận dữ nói, trong khi con ngựa thảm hại của anh hì hục leo lên đỉnh đồi. “Nhưng ngày mai chúng ta sẽ tìm được hắn và Eilonwy sẽ được an toàn”

nguyên vẹn. Nếu tôi hiểu đúng cô công chúa này thì hẳn Magg phải bắt đầu hối tiếc vì đã bắt cóc cô ấy rồi. Cô ấy giỏi bằng một tá binh lính ấy chứ, ngay cả khi bị trói chặt tay chân!” Bất chấp những lời nói can đảm của mình, gương mặt chàng ca sĩ vẫn tỏ ra hết sức lo ngại. “Đi nào.” Fflewddur nói, “Quan giám mã đang thu quân về rồi. Đêm nay chúng ta sẽ cắm trại với họ.”

Ngay khi chàng ca sĩ đang nói thì Taran đã nghe thấy âm thanh yếu ớt của tiếng tù và hiệu lệnh. Cậu cau mày. “Tôi không thể để hoàng tử Rhun lang thang một mình trong rừng được.”

“Trong trường hợp đó thì...” Fflewddur

nói, liếc nhìn mặt trời đang lặn, “tốt hơn chúng ta nên đi tìm cậu ta ngay. Một người họ Fflam luôn có cặp mắt tinh tường! Nhưng tôi không thích mò mẫm giữa đồng không mông quạnh lúc trời tối thế này, nếu có thể tránh được.”

“Hãy đi nhanh lên, phải, phải, hãy vội vã rảo bước đi!” Gurgi kêu lên. “Những bóng đen đáng sợ đang buông xuống, và Gurgi can đảm nhưng thận trọng không biết chúng che giấu những nguy hiểm gì!”

Nhóm bạn nhanh chóng phi vào khoảng rừng, nơi mà Taran dám chắc sẽ tìm thấy chàng hoàng tử. Tuy nhiên, sau khi đã vượt qua rặng tổng quán sỏi mà vẫn không thấy bóng dáng anh ta đâu, sự hốt

hoảng của Taran tăng lên. Cậu gọi tên hoàng tử một cách vô ích. Chỉ có những tiếng vọng đáp lại mà thôi.

“Cậu ta chưa thể đi xa được.” cậu nói với chàng ca sĩ. “Ngay cả Rhun cũng có đủ trí khôn để dừng lại khi trời tối chứ.”

Bóng tối đã bao trùm cả khoảng rừng. Mấy con ngựa, vốn quen với những gian chuồng thanh bình của chúng ở Dinas Rhydant, sợ hãi đi nước kiệu, lồng lên và chùn bước trước bất kỳ bụi cây nào bị gió thổi kêu xào xạc. Nhóm bạn bắt buộc phải xuống ngựa và đi bộ, dắt theo ba con ngựa khó bảo. Đến lúc này thì Taran đã trở nên hết sức lo lắng. Chuyện khởi đầu một cách đơn giản giờ lại hoá ra vô cùng trầm trọng.

“Có thể cậu ta bị ngã ngựa.” Taran nói.
“Có khi ngay lúc này đây cậu ta đang bị thương hay bất tỉnh cũng nên.”

“Nếu vậy thì tôi đề nghị là chúng ta hãy quay lại với đội quân,” Fflewddur nói, “và nhờ họ giúp đỡ. Trong thứ bóng tối này thì càng nhiều cặp mắt càng tốt.”

“Như thế thì chúng ta sẽ để mất nhiều thời gian quá.” Taran đáp lại, vẫn cố bước qua những bụi cây để dần tới. Gurgi đi theo, khe khẽ rên rỉ trong họng. Mặt đất dốc lên cho Taran biết họ đang trèo lên khỏi chân đồi. Không nghe thấy động tĩnh gì ngoài tiếng những cành cây non đập vun vút khi cậu đi qua và tiếng

vó ngựa gõ lóc cóc trên những phiến đá xám. Taran bỗng đứng phắt lại, tim thót lên tận cổ. Ở khoé mắt cậu thoáng thấy một cái gì chạy vụt qua. Nó chỉ kéo dài một lát, tựa như một cái bóng lồng vào một cái bóng khác. Cậu ghìim nỗi sợ, cậu mò mẫm đi tới trước. Đám ngựa càng trở nên bất kham hơn, và con ngựa của Taran cụp tai lại, hí lên một tiếng sợ hãi.

Gurgi cũng cảm thấy sự hiện diện của bóng đen nọ. Lông của con thú khiếp sợ dựng ngược lên trên cổ và nó bắt đầu hú lên thê thảm. “Những thứ xấu xa độc ác đang rình mò Gurgi vô hại! Cậu chủ nhân từ, xin hãy cứu cho cái đầu yếu ớt khôn khổ của Gurgi khỏi những hiểm nguy đau đớn!”

Taran rút gươm ra và nhóm bạn vừa liên tục liếc nhìn về bóng tối phía sau lưng vừa vội vã đi tiếp. Lần này ba con ngựa không bước chậm rề rề nữa mà điên cuồng lao lên trước, suýt nữa lôi cả chàng ca sĩ theo.

“Belin Vĩ Đại!” Fflewddur hét lên, anh ta đã bị đập vào một thân cây và phải vật lộn gỡ cây đàn hạc đang kêu lanh tanh của mình ra khỏi một bụi rậm. “Dừng lại thôi! Cứ thế này thì chẳng mấy chốc chúng ta sẽ phải đi tìm cả lũ ngựa lẫn hoàng tử Rhun mất!”

Một cách khó khăn, Taran xoay sở an ủi được những con vật. Giờ chúng lại

không chịu nhúc nhích. Mặc cho cậu dõ dãnh, van nài và lôi kéo, ba con ngựa vẫn đứng ngay đơ, mắt tròn tròn, lồng ngực run rẩy. Bản thân Taran cũng kiệt sức và phải ngồi phịch xuống đất.

“Cuộc tìm kiếm của chúng ta vừa mù quáng vừa vô ích.” cậu nói. “Anh đã đúng.” cậu tiếp tục, quay sang Fflewddur. “Lẽ ra chúng ta nên quay lại. Quãng thời gian tôi mong có thể tiết kiệm được giờ đã bị lãng phí gấp đôi, và mỗi hiểm họa Eilonwy sẽ gặp phải lại càng trở nên khủng khiếp hơn với mỗi phút chậm trễ của chúng ta. Giờ thì hoàng tử Rhun lại còn bị lạc, và theo như những gì chúng ta biết thì có khi cả Quạc cũng bị lạc nữa.”

“Tôi e là cậu nói đúng.” Fflewddur thở dài. “Và trừ khi cậu hay Gurgi biết chúng ta đang ở đâu thì tôi e là chúng ta cũng bị lạc luôn rồi.”

Chương VI: NHỮNG MÓN THẦN DƯỢC CỦA GLEW

Nghe thấy vậy, Gurgi rống lên một tiếng và bắt đầu lắc mình tới lui, bàn tay ôm chặt quanh đầu. Taran đành phải gắng sức nén mỗi tuyệt vọng của mình và tìm cách an ủi con vật đang hoảng sợ.

“Chúng ta không thể làm gì khác ngoài việc đợi cho đến khi trời sáng.” Taran nói. “Viên quan giám mã không thể ở quá xa được. Các bạn hãy mau chóng đi tìm ông ấy. Hơn hết là không được lần lữa việc tìm kiếm Eilonwy. Còn tôi sẽ đi tìm

hoàng tử Rhun.” cậu chua chát nói. “Tôi đã thề sẽ bảo vệ cậu ta khỏi nguy hiểm và tôi không thể làm khác được. Nhưng khi đã tìm thấy cậu ta, tôi sẽ quay về với các bạn bằng cách nào đó.”

Nói xong, cậu im lặng cúi đầu. Fflewddur chăm chú nhìn cậu. “Đừng làm tim mình mệt mỏi vì đau buồn nữa.” chàng ca sĩ khẽ nói. “Magg không thể thoát khỏi chúng ta đâu. Tôi không tin là hắn định làm hại Eilonwy mà chỉ đem cô ấy giao nộp cho Achren thôi. Và chúng ta sẽ bắt được hắn trước khi hắn kịp làm vậy. Giờ hãy nghỉ ngơi đi. Gurgi và tôi sẽ thay phiên nhau thức canh chừng.”

Quá mệt mỏi để có thể phản đối, Taran

nằm duỗi dài trên mặt đất và kéo áo choàng lên đắp. Mắt cậu vừa nhắm lại thì những nỗi khiếp sợ khi nghĩ về Achren lại kéo đến giày vò cậu. Trong cơn thịnh nộ của mình, để trả thù, mẹ nữ hoàng ngạo mạn ấy có thể giết bất kỳ ai trong số nhóm bạn rơi vào tay mẹ. Và Eilonwy thì sao? Cậu không dám tưởng tượng ra cảnh cô đang bị Achren giam giữ nữa. Khi rớt cuộc cậu cũng rơi vào một giấc ngủ chập chờn, cậu có cảm giác như mình đang nằm ngủ dưới một cái cối đá vậy.

Mặt trời chỉ vừa mới mọc khi cậu giật mình mở mắt ra. Fflewddur đang lay cậu. Mái tóc vàng của chàng ca sĩ dựng lên tua tủa khắp mọi phía, mặt anh ta tái xanh vì mệt mỏi, nhưng anh nhe răng cười

sung sướng.

“Có tin vui!” Anh ta reo lên. “Gurgi và tôi đã tự mình đi sục sạo tìm kiếm một lát. Chúng ta không bị lạc xa đến mức như cậu tưởng đâu. Sự thật là chúng ta đã đi thành vòng tròn. Cậu tự nhìn mà xem.”

Taran đứng bật dậy và đi theo chàng ca sĩ đến một đỉnh đồi thấp. “Anh nói đúng. Cụm tổng quán sủi đang ở kia. Đúng là nó rồi! Và kia – tôi còn nhớ cái cây bị đổ ấy, đó chính là nơi tôi không nhìn thấy Rhun nữa. Đi nào,” cậu nói thêm, “chúng ta sẽ đi cùng nhau tới đó. Sau đó thì các bạn sẽ phải đi tiếp và bắt kịp đội quân.”

Nhóm bạn nhanh chóng lên ngựa và giục

đám chiến mã tiến về phía khoảng rừng. Nhưng họ chưa đến nơi thì con ngựa của Taran đột ngột đứng lại rồi bất thành linh rẽ sang trái. Một tiếng hí to vang lên giữa đám cây bên một sườn đồi. Kinh ngạc, Taran thả lỏng cương để mặc cho con ngựa phi nước kiệu về phía âm thanh ấy. Một lát sau, cậu thoáng thấy một hình thù xám xám phía sau tán lá. Khi con ngựa đưa cậu lại gần hơn, cậu nhận ra đó là con ngựa lông vá của Rhun.

“Nhìn này!” cậu cất tiếng gọi Fflewddur. “Rhun không thể ở xa được. Hẳn đêm qua chúng ta đã đi qua chỗ cậu ta.”

Cậu ghì cương ngựa lại và nhảy xuống khỏi yên. Tim cậu thót lại. Con ngựa

đứng đó mà không có người cười. Khi nhìn thấy ba con ngựa kia, nó ngẩng đầu, lắc bồm và lo lắng khẽ hí lên.

Chỉ sợ xảy ra chuyện xấu nhất, Taran vội lao qua con ngựa trong khi Fflewddur và Gurgi cũng xuống ngựa và đuổi theo cậu. Trước mặt cậu, trong một khoảng rừng trống, là một thứ mà mới thoạt trông thì tưởng là cái tổ ong khổng lồ bằng rơm. Đúng lúc đó, Fflewddur cũng đã đến bên cậu. Taran giơ tay cảnh báo và thận trọng đến căn lều kỳ lạ.

Giờ thì cậu mới thấy đó là cái mái rạ hình nón đã bị thủng nhiều chỗ. Những viên đá thô ráp xếp chồng lên nhau thành bức tường thấp, một góc đã sụp xuống

thành đồng gạch vụn. Không có cửa sổ và cánh cửa ra vào duy nhất thì xộc xệch gắn vào những bản lề sứt mẻ. Cậu bước lại gần hơn. Những lỗ thủng trên lớp mái rạ nhìn cậu chăm chăm như những hốc mắt trống rỗng.

Fflewddur nhìn quanh. “Tôi không thích thú gì ý tưởng đến gõ cửa bất kỳ người nào ở trong căn nhà này xem họ có tình cờ nhìn thấy hoàng tử đảo Mona không.” Anh ta thì thầm. “Không hiểu sao tôi lại nghĩ đây là một chỗ mà ngay cả Rhun cũng sẽ tránh xa. Nhưng tôi đoán không có cách nào khác để biết được cả.”

Đúng lúc đó thì cánh cửa bật mở từ trong ra. Gurgi hét lên một tiếng và hồi hả trèo lên một thân cây tìm chỗ trú an toàn.

Taran chộp lấy thanh gươm của mình.

“Chào, chào!” hoàng tử Rhun đang đứng cười toe toét ở khung cửa. Trông anh ta hơi ngái ngủ, nhưng ngoài ra thì có vẻ vẫn bình thường và không hề bị thương tích gì. “Tôi hy vọng là các bạn có chút gì để ăn sáng.” cậu ta nói thêm, háo hức xoa hai tay vào nhau. “Tôi đói đến chết được. Các bạn có bao giờ nhận ra không khí trong lành khiến người ta háu đói đến mức nào không? Thật là đáng kinh ngạc! Vào, vào đi!” Rhun nói tiếp, trong khi Taran nhìn cậu chằm chằm không nói nổi lời. “Các bạn sẽ ngạc nhiên khi thấy nó tiện lợi đến mức nào. Thoải mái và ấm cúng lạ thường. Thế các bạn đã qua đêm ở đâu vậy? Tôi hy vọng là các bạn

cũng ngủ ngon như tôi. Các bạn không thể tưởng tượng được là...”

Taran không còn kiềm chế được bản thân mình nữa. “Anh đã làm cái quái gì vậy?” Cậu hét lên. “Tại sao anh lại rời khỏi đội quân? Hãy tự coi là mình gặp may đi, vì điều tồi tệ nhất xảy ra với anh chỉ là bị lạc đường thôi!”

Hoàng tử Rhun chớp chớp mắt và tỏ ra rất bối rối. “Rời khỏi đội quân ư?” Cậu ta hỏi. “Sao, tôi có rời khỏi đội quân đâu. Tôi không cố tình làm như vậy, anh hiểu chứ? Mọi chuyện xảy ra khi tôi bị ngã ngựa và phải đuổi theo nó khắp nơi cho đến khi tìm thấy nó ở gần túp lều này. Đến lúc ấy thì trời đã tối rồi, vì vậy

tôi ngủ lại. Đó chỉ là lẽ thường thôi mà, phải không? Ý tôi là, tại sao lại phải ngủ ngoài trời khi có một mái nhà che trên đầu?

Còn về chuyện bị lạc,” Rhun tiếp tục, “có vẻ như chính các bạn mới là người bị lạc. Tôi đi đến đâu thì đội quân tìm kiếm theo đến đấy, anh hiểu chứ. Dù sao thì người chỉ huy cũng là...”

“Phải, anh là chỉ huy.” Taran tức tối vặc lại, “Chỉ huy theo cái cách anh đã biết từ lúc mới chào đời, vì anh sinh ra đã là con vua.” Cậu bỗng im bặt. Chỉ thiếu chút nữa là cậu đã buột miệng nói ra lời hứa của mình với vua Rhuddlum và lời thề bảo vệ chàng hoàng tử ngốc nghếch này. Taran nghiêng chặt răng. “Hoàng tử

Rhun,” cậu lạnh lùng nói, “anh không cần phải nhắc chúng tôi rằng chúng tôi phải tuân theo lệnh anh. Nhưng vì sự an toàn của chính mình, tôi xin anh hãy đi gần bên chúng tôi.”

“Và tôi cũng xin hoàng tử nên tránh xa những căn lều lạ.” Fflewddur xen vào. “Cái lần gần đây nhất khi tôi chui vào một căn lều như thế, tôi suýt nữa đã bị biến thành cóc đấy.” Chàng ca sĩ lắc đầu. “Hãy tránh xa chúng – không phải lũ cóc, ý tôi nói là những túp lều ấy mà.” Anh ta thêm vào. “Ai mà biết được ta có thể gặp phải những thứ kinh khủng gì trong đó – và đến khi phát hiện ra thì đã quá muộn rồi.”

“Biến thành cóc ư?” Rhun kêu lên, hoàn toàn không tỏ ra chút sợ hãi nào. “Nghe có vẻ thú vị đấy. Một ngày nào đó tôi cũng muốn thử xem sao. Nhưng giờ thì không phải lo đến những chuyện ấy. Chẳng có ai ở đây cả. Đã không có ai ở đây từ lâu rồi.”

“Vậy thì hãy nhanh lên.” Taran nói, quyết tâm từ giờ sẽ không để hoàng tử Rhun lọt khỏi tầm mắt nữa. “Chúng ta phải quay lại với những người khác thôi. Chúng ta sẽ phải cưỡi ngựa một chặng dài và khó khăn thì may ra mới bắt kịp được với họ.”

“Xong tức thì!” Rhun nói, cậu ta chẳng mặc gì khác ngoài chiếc áo sơ mi. “Đề

tôi thu xếp đồ đạc của mình lại đã.”

Trong lúc đó thì Gurgi đã trèo từ trên cây xuống. Sự tò mò đã thắng tính cẩn thận của nó và nó nhảy qua khoảng rừng trống rồi thò đầu vào khung cửa, cuối cùng còn đánh bạo đi vào trong cùng với Rhun. Fflewddur và Taran đang nóng lòng cũng đi theo nó.

Taran thấy bên trong lều đúng như chàng hoàng tử nói. Một lớp bụi dày phủ trên những chiếc bàn và ghế dài bằng gỗ. Con nhện đã chăng tám tơ khổng lồ ở một góc nhà, nhưng ngay cả tám mạng nhện này cũng đã bị bỏ không. Trong lòng một cái lò sưởi lát đá chỉ còn lại mớ tro tàn của đồng lửa đã tắt từ lâu. Gần đó lộn nhon

một đồng nôi, giờ cạn khô và trôn trôn, nằm úp sấp. Những chiếc bát và vại cao bằng đất nung bị vỡ thành từng mảnh vương vãi khắp sàn. Qua những cái lỗ trên mái nhà, lá khô của hơn một mùa thu đã rụng xuống, gần như phủ kín chiếc ghé đầu chân gãy. Túp lều im ắng như tờ; mọi âm thanh của khu rừng không vọng vào trong này được. Taran lo lắng đứng nhìn Rhun lóng ngóng thu dọn đồ đạc của mình.

Gurgi thích thú trước những đồ đạc lật vật trong túp lều đã không để mất chút thời gian nào mà xông tới lục lợi ngay lập tức. Đột nhiên nó kinh ngạc kêu lên. “Nhìn này, nhìn này!” Nó gọi, giơ lên một xấp giấy da tươi tắn. <https://thuviensach.vn>

Taran quỳ xuống bên cạnh Gurgi và xem xét bó giấy rách tươm. Cậu nhận ra là đám chuột đã khám phá ra cái bọc này trước họ rất lâu. Nhiều tờ giấy đã bị gặm thủng; những tờ khác bị ngấm nước mưa và bần cả. Trên những tờ ít ỏi không bị hư hại gì thì đầy những dòng chữ li ti khó đọc. Chỉ ở cuối tập giấy Taran mới tìm thấy mấy tờ còn tốt. Chúng đã được bọc cẩn thận bằng da để làm thành một tập sách nhỏ, nhưng mặt giấy lại trông trơn không có dấu vết gì.

Hoàng tử Rhun vẫn chưa đóng đai thanh gươm của mình cho xong, liền nhòm qua vai Taran. “Này!” Cậu ta reo lên. “Anh có cái gì đây? Tôi không thể đoán được

nó là cái gì nhưng không có vẻ thú vị đây. Thật là một quyển vở nhỏ rất đẹp, phải không? Tôi sẽ rất vui lòng nếu có nó để viết ra những điều tôi phải nhớ để làm.”

“Hoàng tử Rhun,” Taran nói, trao tập giấy còn nguyên vẹn cho chàng hoàng tử đảo Mona, cậu ta nhét nó vào trong áo, “nếu có bất kỳ thứ gì có thể giúp anh làm được điều đó thì xin cứ tự nhiên lấy nó mà dùng.” Cậu quay lại xem xét tập giấy da. “Sau khi bị bọn chuột và mưa nắng phá hoại,” cậu nói tiếp, “thì khó mà đoán được những dòng chữ nguệch ngoạc này viết gì. Dường như nó chẳng có bắt đầu hay kết thúc gì cả, nhưng theo tôi thấy thì có vẻ đây là các công thức để nấu thần

được.”

“Thần được ư!” Fflewddur kêu lên.
“Belin vĩ đại, cái đó thì ích gì cho chúng ta đâu.”

Tuy thế, Taran vẫn tiếp tục xem xét và sắp xếp lại những trang giấy. “Chờ chút, tôi nghĩ là tôi đã tìm thấy tên của người viết rồi. Hình như là Glew thì phải. Và các liều thần dược này, theo như viết ở đây thì là để...” giọng cậu ngập ngừng và cậu lo ngại quay sang Fflewddur “để khiến cho người ta trở nên to lớn hơn. Thế có nghĩa là gì nhỉ?”

“Thế là thế nào?” chàng ca sĩ nói, “To lớn hơn ư? Cậu có chắc là mình đã đọc

đúng không đây?” Anh ta giành lấy những trang giấy từ tay Taran và tự mình xem chúng thật kỹ. Khi đọc xong, anh ta huýt lên một tiếng sáo.

“Trong những ngày làm ca sĩ lang thang của tôi,” Fflewddur nói, “tôi đã học được nhiều điều, và một trong những điều quan trọng nhất là đừng có xía mũi vào chuyện mà mình không biết. Tôi e là đó chính là điều mà anh chàng tên Glew này đã làm đây. Đúng là hẳn ta đã tìm cách nấu ra một loại thần dược khiến cho mình to lớn và khoẻ mạnh hơn. Nếu là đôi ủng của Glew ở đằng kia,” anh ta thêm vào, chỉ về một góc lều, “thì quả là hẳn cần một thứ như thế, vì có lẽ hẳn phải là một anh chàng nhỏ con lắm.”

Bị phủ lấp một nửa dưới đồng lá là một đôi ủng đã mòn vẹt nằm chỏng chơ. Chúng gần như không đủ rộng cho bàn chân trẻ con, và Taran thấy cái vẻ nhỏ bé và trống rỗng của chúng trông thật thảm hại.

“Hắn ta hẳn là rất chịu khó.” Fflewddur nói tiếp. “Ít ra thì tôi cũng khen hắn như vậy. Hắn miêu tả tất cả những gì mình đã làm và viết lại mọi công thức rất cẩn thận, đúng cách. Còn về các nguyên liệu của hắn thì,” chàng ca sĩ nhăn mặt nói, “tôi không muốn nghĩ tới chúng.”

“Này,” hoàng tử Rhun hăm hờ ngắt lời, “có lẽ chúng ta nên tự mình nấu thử

chúng xem sao. Sẽ rất thú vị khi biết được chuyện gì sẽ xảy ra.”

“Không, không!” Gurgi hét lên. “Gurgi không muốn phải uống biệt dược hay thần dược gì hết!”

“Tôi cũng thế.” Fflewddur nói. “Và thật ra là cả Glew cũng không muốn nữa. Hẳn ta không muốn uống các thứ thuốc do mình chế ra chừng nào hẳn chưa biết chắc rằng chúng có tác dụng - điều đó thì tôi không thể trách hẳn được. Hẳn đã tìm ra được một cách rất thông minh.

Theo như tôi thu thập được từ những gì viết ở đây,” chàng ca sĩ tiếp tục, “thì hẳn đã đi bẫy một con mèo rừng - một con

nhỏ nhỏ thôi, tôi đoán vậy, vì Glew cũng chỉ là một gã nhỏ con thôi mà. Hắn đem nó về đây, nhốt nó vào một cái lồng và cho nó uống các thứ nước thuốc của mình ngay khi nấu được chúng.”

“Tôi nghiệp con vật.” Taran nói.

“Đúng thế.” Chàng ca sĩ đồng tình. “Tôi sẽ không thích thú gì khi ở trong địa vị của nó đâu. Nhưng chắc hẳn là hẳn cũng đã yêu mến nó đến độ đặt tên cho nó. Đây, hẳn có viết ra đây này: Llyan. Ngoài việc bắt nó uống các món thuốc hồ lớn kinh tởm của mình thì tôi nghĩ là hẳn đối xử với nó không tệ. Có khi nó còn làm bầu bạn với hẳn nữa, vì hẳn chỉ sống có một mình.

Cuối cùng thì hắn cũng thành công.” Fflewddur nói tiếp. “Các bạn có thể thấy được qua ghi chép của hắn rằng Glew đã phấn khích đến mức nào. Llyan bắt đầu lớn lên. Glew viết là hắn đã phải làm một cái chuồng mới cho nó. Rồi lại làm một cái mới nữa. Hắn là hắn phải hài lòng lắm. Tôi hoàn toàn có thể tưởng tượng ra anh chàng nhỏ bé đó vừa cười khúc khích vừa miệt mài ráng hết sức mình bào chế và nấu thuốc.”

Fflewddur giờ trang cuối cùng. “Và nó kết thúc ở đây.” Anh ta nói. “Bọn chuột đã gặm mất công thức cuối cùng của Glew. Còn về Glew và Llyan thì... họ đã biến mất cùng với công thức ấy.”

Taran im lặng nhìn đôi giày trống không và những chiếc nôi bị lật úp. “Glew thì chắc chắn là đã bỏ đi rồi.” cậu trầm ngâm, “nhưng tôi có cảm giác là ông ta không đi xa đâu.”

“Sao lại thế?” chàng ca sĩ hỏi. “Ồ, tôi hiểu rồi.” anh ta nói. “Phải, có vẻ như hắn đã ra đi một cách... tôi nên nói là hơi đột ngột quá. Theo như tôi thấy thì Glew là một người gọn gàng ngăn nắp. Hắn không thể ra đi mà để lại túp lều trong tình trạng này. Và lại không đi giày nữa. Anh chàng bé nhỏ tôi nghiệp.” anh ta thở dài. “Đây chính là bằng chứng của sự nguy hiểm khi xía vào việc không phải của mình đấy. Sau khi chịu bao nhiêu khổ sở, hắn là Glew đã bị nuốt

chứng mất rồi. Và nếu các vị hỏi tôi thì tôi nghĩ điều khôn ngoan nhất chúng ta có thể làm lúc này là đi khỏi đây ngay lập tức!”

Tanan gật đầu và đứng dậy. Cậu vừa đứng lên thì những tiếng hí hoảng loạn và tiếng vó ngựa phi nước đại bỗng vang vọng khắp không gian. “Đàn ngựa!” Cậu kêu lên và chạy ra cửa.

Nhưng cậu chưa tới nơi thì cánh cửa đã bật ra khỏi bản lề. Taran nắm chặt lấy thanh gươm của mình và loạng choạng lùi lại vào trong lều trong khi một hình thù khổng lồ nhảy xổ vào cậu.

Chương VII: HANG Ồ CỦA LIYAN

Lưỡi gươm của Taran xoay tít rồi bay ra khỏi tay cậu và cậu vội sụp xuống đất để tránh cú tấn công. Với một bước nhảy mạnh mẽ, con vật lao qua đầu cậu. Con thú khổng lồ gầm lên tức tối trong khi nhóm bạn kinh hoàng chạy tán loạn ra khắp mọi góc lều.

Giữa một đồng lộn xộn đầy những chiếc ghế lật đổ chỏng chơ và đám lá khô bốc lên thành một xoáy lốc, Taran nhìn thấy Fflewddur đã nhảy lên một chiếc bàn, vì vậy đã lao thẳng vào tấm mạng nhện, giờ

anh ta đang bị bọc kín từ đầu đến chân. Hoàng tử Rhun đã cố chui qua ống khói, giờ đang núp giữa đồng tro trong lò sưởi. Gurgi thì cố thu mình lại nhỏ hết mức và đang rúc vào một góc lều, ở đó nó ré lên và kêu la, “Cứu, ôi, cứu với! Xin hãy cứu cho cái đầu yếu ớt khốn khổ của Gurgi khỏi bị cào cào!”

“Đó là Llyan!” Taran kêu lên.

“Dĩ nhiên rồi!” Fflewddur gào lên. “Sau khi đã nhìn thấy nó thì tôi tin chắc là Glew đã bị nuốt chửng và tiêu hoá từ đời nào rồi.”

Một tiếng gầm kéo dài run rẩy phát ra từ cổ họng con vật và nó chần chừ một

thoáng như thể phân vân không biết tấn công vào đâu. Taran ngồi dậy trên sàn nhà và lần đầu tiên mới được thấy con thú dữ tợn ấy hình dáng ra sao.

Mặc dù Glew đã viết về việc Llyan to lớn lên ra sao, Taran vẫn không bao giờ có thể tưởng tượng nổi một con mèo rừng to đến vậy. Con vật cao bằng một con ngựa nhưng dài và thanh mảnh hơn; chỉ riêng cái đuôi, to hơn cả cánh tay Taran, đã choáng gần hết chỗ trong túp lều. Thân con mèo phủ một lớp lông dài óng mượt màu hung hung vàng điểm những đốm đen và da cam. Bụng nó trắng toát với những mảng đen. Hai cụm lông loăn xoăn mọc trên đầu hai lỗ tai và những đám lông bờm xồm viền quanh bộ hàm

manh mẽ. Những sợi râu dài của nó khẽ giật giật; cặp mắt vàng dữ tợn liếc nhìn từ người này sang người khác. Với những đầu răng trắng nhọn hoắt lấp lánh khi nó nhếch môi lên gầm gừ, Taran dám chắc là Llyan có thể ngôn gọn bất kỳ thứ gì phù hợp với sở thích của nó.

Con mèo khổng lồ quay cái đầu to lớn của mình về phía Taran và uyển chuyển bước qua sàn nhà. Đúng lúc ấy, Fflewddur tuốt gươm ra; bất chấp mạng nhện, anh nhảy từ trên bàn xuống, lấy hết hơi gào lên và khua tít món vũ khí trên đầu. Llyan liền lập tức quay ngoắt sang. Chiếc đuôi của nó quật một cú khiến Taran lại ngã dâm đầu xuống đất; và trước khi Fflewddur kịp ra đòn thì bàn

chân nặng nề của Llyan đã vung lên. Nó cử động nhanh đến mức Taran không kịp dõi theo; cậu chỉ thấy món vũ khí của chàng ca sĩ đang sừng sốt bay lên không trung và đập vào khung cửa kêu loảng xoảng, trong khi bản thân Fflewddur thì ngã lộn nhào.

Phì ra một hơi và đôi vai vạm vỡ như so lại, Llyan quay về phía Taran. Nó khom mình xuống, vươn cổ ra và những sợi râu của nó rung rung trong khi bước đến gần cậu hơn. Taran không dám nhúc nhích một bắp cơ nào và nín thở. Llyan đi vòng quanh cậu, đánh hơi khìn khịt. Từ khoé mắt, Taran nhìn thấy chàng ca sĩ đang loay hoay cố đứng dậy và ra hiệu cho Fflewddur đứng yên.

“Nó tò mò hơn là giận dữ.” Taran thì thầm. “Nếu không thì nó đã xé xác chúng ta ra rồi. Đừng cử động. Có thể rồi nó sẽ bỏ đi.”

“Rất vui khi nghe cậu nói vậy.” Fflewddur nói, giọng ghen lại. “Tôi sẽ nhớ đến điều đó khi bị nuốt chửng. Đó sẽ là một an ủi lớn đối với tôi đấy.”

“Tôi không nghĩ là nó đang đói.” Taran nói. “Nếu nó đã đi săn cả đêm thì hẳn là nó đã no rồi.”

“Thế thì lại càng tồi tệ hơn.” Fflewddur nói. “Nó sẽ giữ chúng ta ở đây cho đến khi cơn đói của nó trở lại. Tôi dám chắc

đây là lần đầu tiên nó may mắn vớ được bốn bữa tối đợi sẵn trong hang.” Anh ta thở dài và lắc đầu. “Ở vương quốc của mình tôi luôn bỏ thức ăn thừa ra xung quanh cho chim và các loài thú khác, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ là có ngày mình sẽ phải hiến tế chính bản thân mình, nếu các vị hiểu ý tôi.”

Cuối cùng thì Llyan nằm xuống chắn ngang cửa, Nó lè lưỡi liếm một bàn chân rồi bắt đầu đưa lên chùi tai. Mãi mê chải chuốt, nó có vẻ đã quên mất nhóm bạn đang ở đó. Bất chấp nỗi sợ hãi của mình, Taran vẫn không thể không ngắm nhìn nó với vẻ thích thú và kinh ngạc. Ngay cả những chuyển động nhẹ nhàng nhất của Llyan cũng tràn đầy sức mạnh; cậu có thể

hình dung được những cơ bắp mạnh mẽ của nó bên dưới lớp lông vàng sáng óng lên dưới ánh mặt trời chiếu từ ngoài cửa. Nhưng cậu biết nó cũng có thể nguy hiểm chết người; và mặc dù hiện tại nó không tỏ ra có ý muốn làm hại nhóm bạn, tính khí của nó vẫn có thể thay đổi bất kỳ lúc nào. Taran tuyệt vọng nhìn quanh cố tìm một đường thoát, hay ít ra là một cách để lấy lại vũ khí của họ.

“Fflewddur,” cậu thì thầm, “hãy tạo ra một âm thanh gì đó, đừng to quá nhưng đủ khiến nó nhìn về phía anh.”

“Thế là thế nào?” Chàng ca sĩ bồi rôi hỏi. “Nhìn về phía tôi ấy à? Chẳng mấy chốc nó sẽ làm thế thôi. Tôi đang lấy làm

biết ơn là nó vẫn chưa nhìn đến tôi đây.” Tuy thế, anh ta vẫn chà đôi ủng của mình xuống sàn nhà. Ngay lập tức, hai tai Llyan vểnh lên và nó đưa mắt nhìn chàng ca sĩ.

Khom mình xuống, Taran lặng lẽ bò về phía Llyan, tay chìa ra. Những ngón tay cậu thận trọng vươn về phía thanh gươm đang nằm gần chân Llyan. Nhanh như chớp, con mèo rừng tát cho cậu một cái và cậu ngã nhào xuống. Taran thót tim khi nhận ra rằng nếu nó xoè vuốt ra thì đã có thể quắp được cả cậu cùng với thanh gươm rồi.

“Không có cơ hội nào đâu anh bạn ạ.” Fflewddur nói. “Nó nhanh hơn bất kỳ ai

trong số chúng ta.”

“Chúng ta không thể bị cản đường được nữa.” Taran kêu lên. “Thời gian là hết sức quý báu.”

“Ồ, đúng là vậy,” chàng ca sĩ đáp, “và chúng ta có càng ít thời gian bao nhiêu thì nó càng quý báu bấy nhiêu. Tôi bắt đầu thấy ghen với công chúa Eilonwy rồi đây. Có thể Magg là một con nhện già xấu xa, kinh tởm và các thứ đại loại vậy, nhưng khi nghĩ đến răng và móng vuốt thì tôi thích được đối mặt với hắn hơn. Không, không,” anh ta thở dài, “tôi bằng lòng được kéo dài những giây phút cuối đời mình lâu hết mức có thể.”

Taran tuyệt vọng ấn tay lên trán. “Hoàng tử Rhun,” một lát sau cậu khẽ gọi, trong khi Llyan bắt đầu đưa chân lên chùi râu, “hãy đứng lên thật nhẹ nhàng. Anh xem có thể bò đến cái góc hổng của túp lều được không. Nếu được thì hãy trèo ra ngoài và chạy ngay đi.”

Chàng hoàng tử xứ Mona gật đầu, nhưng cậu ta vừa nhồm dậy thì Llyan liền gầm gừ cảnh cáo. Hoàng tử Rhun chớp mắt và lại vội vàng ngồi xuống. Llyan trừng mắt nhìn nhóm bạn.

“Belin vĩ đại!” Fflewddur thì thầm. “Đừng có cố chọc tức nó nữa! Như thế chỉ tỏ làm nó mau đói hơn thôi. Nó sẽ không để cho chúng ta ra khỏi đây đâu,

điều đó là chắc chắn rồi.”

“Nhưng húng ta phải tìm cách trốn thoát chứ.” Taran giục giã. “Nếu tất cả chúng ta xông đến nó cùng một lúc thì thế nào? Có lẽ ít nhất một người trong số chúng ta cũng thoát được.”

Fflewddur lắc đầu. “Sau khi xử lý xong những người kia,” anh ta đáp, “thì nó sẽ chẳng khó khăn gì để bắt kịp kẻ sống sót đâu. Để tôi nghĩ, để tôi nghĩ xem.” Lông mày nhíu lại, anh đưa tay ra sau lưng và tháo dây đàn hạc của mình xuống. Llyan vẫn còn gằm gù, chăm chú theo dõi anh ta, nhưng không làm gì cả.

“Nó luôn khiến tôi bình tĩnh lại.”

Ffewddur giải thích, đặt cây đàn lên vai và lướt ngón tay qua những dây đàn. “Tôi không biết nó có gọi ra được ý gì không; nhưng ít ra khi tôi chơi đàn thì mọi việc cũng có vẻ không quá thê thảm.”

Khi một giai điệu du dương êm ái vang lên từ cây đàn, Llyan bắt đầu phát ra một âm thanh kỳ lạ. “Belin Vĩ Đại.” Ffewddur kêu lên và ngưng lại ngay tức thì, “tôi suýt nữa đã quên mất nó! Nó có thể làm tôi bình tĩnh hơn, nhưng ai mà biết được nó sẽ ảnh hưởng gì đến một con mèo rừng!”

Llyan giờ bỗng kêu lên một tiếng ngao lạ lùng vẻ van xin. Nhưng khi thấy

Fflewddur lại chuẩn bị đeo cây đàn lên vai, giọng nó liền trở nên gay gắt hơn. Nó gầm gừ vẻ hăm dọa.

“Fflewddur!” Taran thì thầm. “Chơi tiếp đi!”

“Cậu không nghĩ là con mèo thích nghe đàn đấy chứ?” chàng ca sĩ đáp. “Tôi thấy điều đó thật khó tin. Tại sao chứ, tôi đã phải nghe thậm chí ngay cả con người cũng nói nhưng lời thật nặng nề về âm nhạc của tôi. Cậu không thể mong một con mèo lại thích nó hơn họ được.” Tuy nhiên, anh ta vẫn gảy những dây đàn một lần nữa.

Lần này thì Taran không còn nghi ngờ gì

nữa, Llyan đã bị cây đàn mê hoặc. Thân hình khổng lồ của con mèo duỗi ra, các cơ bắp bót căng thẳng và Llyan chớp mắt về thư thái. Để cho chắc, Taran bảo Fflewddur dừng lại. Chàng ca sĩ vừa làm vậy thì Llyan lại trở nên tức giận. Đuôi nó vẫy qua vẫy lại và râu nó rung lên với một vẻ khó chịu rành rành. Ngay khi chàng ca sĩ chơi trở lại, Llyan ngả đầu sang một bên, tai vểnh về phía trước và nhìn anh ta về âu yếm.

“Phải, phải!” Gurgi reo lên. “Xin đừng ngừng tiếng nhạc lại!”

“Tin tôi đi,” chàng ca sĩ đáp, “tôi không hề có ý định làm thế đâu.”

Llyan gập hai chân lại bên dưới cái ức lồm đồm của mình và bắt đầu gừ gừ trong họng nghe như tiếng vo ve của một đàn ông. Miệng nó nhếch cong lên như mỉm cười và chót đuôi nó khẽ ve vẩy theo tiếng nhạc.

“Câu trả lời đây rồi!” Fflewddur kêu lớn và đứng bật dậy. “Chạy đi, các bạn, khi nó còn đang nằm yên!” Nhưng anh ta vừa đứng lên thì Llyan cũng nhảy bật dậy một cách tức tối, và chàng ca sĩ lại ngồi xuống tiếp tục chơi nhạc hòng thoát mạng.

“Tiếng nhạc của anh khiến nó điềm tĩnh hơn,” Taran hét hoảng kêu lên, “nhưng nó vẫn không để cho chúng ta đi đâu.”

“Không hẳn thế đâu.” Chàng ca sĩ nói, những ngón tay lướt vun vút trên dây đàn. “Tôi nghĩ các bạn sẽ không gặp khó khăn gì đâu. Than ôi,” anh ta nãy nê nói thêm, “e rằng tôi mới chính là người nó muốn giữ lại!”

Chương VIII: CÂY ĐÀN HẠC CỦA FFLEWDDUR

“Hãy chạy khỏi đây đi!” Chàng ca sĩ giục giã, tay vẫn không ngừng gảy đàn. “Đi ngay đi! Tôi không biết nó muốn nghe trong bao lâu – hay là tôi có thể chơi trong bao lâu được nữa!”

“Phải có cách khác chứ.” Taran kêu lên, “Chúng tôi không thể bỏ anh lại được.”

“Tôi cũng chẳng thích thú gì chuyện này hơn các bạn,” chàng ca sĩ đáp, “nhưng đây là cơ hội của các bạn. Hãy chớp lấy nó ngay lúc này.”

Taran ngán ngừ. Khuôn mặt Fflewddur đanh lại kiên quyết, và anh có vẻ đã thấm mệt.

“Đi đi!” Fflewddut nhắc lại. “Tôi sẽ cố chơi lâu hết mức có thể. Đến lúc đó, nếu nó quyết định không ngón ngấu tôi thì có lẽ nó sẽ bỏ đi sẵn. Đừng lo. Nếu cây đàn hạc không làm được chuyện gì thì tôi sẽ nghĩ ra cách khác.”

Lòng đau đớn, Taran đành quay đi. Llyan đang nằm nghiêng trên ngưỡng cửa, một bàn chân duỗi ra, bàn chân kia nhẹ nhàng cuộn lại bên thân hình hung vàng của nó. Cổ nó cong lên và cái đầu đồ sộ của nó hướng về phía Fflewddur. Con thú hung

dữ trông có vẻ hết sức thoải mái và bình thản. Với cặp mắt vàng khép hờ, nó chỉ dõi theo một mình chàng ca sĩ trong khi Taran rón rén bò tới bên Gurgi và hoàng tử Rhun. Thanh gươm của Taran vẫn nằm với các món vũ khí khác bên dưới bàn chân của nó, và cậu không dám liếc cướp lấy chúng, sợ phá mất phép màu từ cây đàn của Fflewddur.

Những viên đá vỡ ở góc lều đã mở ra một khe hở hẹp cho họ thoát ra ngoài khoảng rừng trống. Taran vội vã ra hiệu cho chàng hoàng tử bò qua. Gurgi nhón trên đầu ngón chân theo sau, hai mắt mở lớn khiếp hãi; nó phải ôm chặt bộ hàm của mình bằng cả hai tay để giữ cho răng khỏi va vào nhau lập cập.

Taran chân chừ nán lại, và lại quay về phía chàng ca sĩ, anh ta liền rôi rít ra hiệu.

“Ra, ra ngay đi!” Fflewddur ra lệnh. “Tôi sẽ cố đi tìm các bạn thật mau chóng. Chẳng phải tôi đã hứa với cậu một bài hát mới sao? Cậu sẽ được nghe nó từ chính miệng tôi. Từ giờ đến đó thì, xin tạm biệt!”

Giọng nói và cái nhìn của Fflewddur không để chỗ cho những lời nói thêm nữa. Taran lao mình qua những hòn đá. Chỉ một giây sau, cậu đã thoát ra khỏi túp lều.

Đúng như Taran lo ngại, đám ngựa đã giật đứt dây buộc và chạy trốn khi Llyan xuất hiện. Gurgi và hoàng tử Rhun đã chạy qua khoảng trống và biến vào trong rừng. Lao hết tốc lực, Taran nhanh chóng bắt kịp họ. Bước chân của Rhun đã bắt đầu chậm lại. Cậu ta thở hổn hển khó nhọc và trông có vẻ như sắp khuy xuống đến nơi. Taran và Gurgi xóc lấy chàng hoàng tử đang loạng choạng và cố hết sức kéo cậu ta theo thật nhanh.

Suốt một hồi lâu, cả ba vật lộn lao qua các bụi rậm. Rừng cây đã thưa hơn và Taran thoáng thấy một thảo nguyên rộng. Khi đến bên mép cánh đồng, cậu dừng lại. Cậu biết hoàng tử Rhun đã kiệt sức, và chỉ dám hy vọng họ đã cách Llyan

một khoảng xa an toàn.

Chàng hoàng tử đảo Mona ngồi phịch xuống đám cỏ vẻ biết ơn. “Tôi sẽ đứng lên đi lại ngay được thôi mà.” cậu ta khăng khăng nói một cách yếu ớt. Da cậu tái nhợt và rúm ró lại bên dưới lớp bờ hóng bám đầy trên mặt, nhưng cậu ta vẫn can đảm cố sức cười toe toét vui vẻ. “Thật đáng ngạc nhiên là chạy lại khiến người ta mệt đến thế. Tôi sẽ rất mừng khi chúng ta tìm được quan giám mã và tôi lại được cưỡi ngựa.”

Taran không trả lời ngay mà chỉ chăm chăm nhìn Rhun. Hoàng tử đảo Mona cúi đầu xuống.

“Tôi có thể đoán được anh đang nghĩ gì.” Rhun thấp giọng nói. “Nếu không vì tôi thì các bạn đã không rơi vào cảnh khốn khổ này. Và tôi e là anh nghĩ đúng. Mọi chuyện xoay ra như thế này là lỗi tại tôi cả. Tôi chỉ có thể xin các bạn tha thứ. Tôi không phải là người thông minh nhất trên đời.” Rhun nói thêm, buồn bã mỉm cười. “Ngay cả bà vú già của tôi cũng thường bảo rằng tay tôi chỉ toàn ngón cái. Nhưng tôi rất ghét phải làm một tên hậu đậu như vậy. Đó không phải là điều mà người ta trông đợi ở một hoàng tử. Nhưng tôi đâu có đòi hỏi được sinh ra trong dòng dõi hoàng tộc, ít ra thì điều đó cũng không phải là lỗi của tôi. Nhưng bởi vì sinh ra đã thuộc dòng dõi hoàng tộc rồi nên tôi... tôi rất muốn được xứng

đáng với địa vị ấy.”

“Nếu anh thực sự muốn thì anh hoàn toàn có thể.” Taran nói, đột nhiên thấy xúc động một cách kỳ lạ vì sự chân thành của hoàng tử đảo Mona, và không phải là không có phần xấu hổ vì những ý nghĩ không hay về Rhun của mình. “Tôi cũng xin anh tha thứ. Nếu tôi có ghen tỵ với địa vị của anh thì đó chỉ là vì tôi nghĩ anh coi nó là một món quà may mắn và là chuyện đương nhiên. Anh đã nói sự thật. Để bất kỳ người nào có thể xứng đáng với địa vị của mình thì trước hết anh ta phải là một con người chân chính đã.”

“Phải, đó chính là điều tôi muốn nói

đây.” Rhun hăng hái nói. “Đó là lý do tại sao chúng ta phải hết sức nhanh chóng đi tìm quan giám mã. Anh có hiểu không? Tôi đã hy vọng sẽ không thất bại trong chuyện này. Tôi muốn... ờ... tôi muốn được là người tìm thấy công chúa Eilonwy. Dù sao thì tôi cũng sẽ được hứa hôn với cô ấy.”

Taran kinh ngạc nhìn cậu ta. ”Làm sao anh biết được? Tôi đã nghĩ là chỉ có cha mẹ anh...”

“Ồ, đã có rất nhiều lời đồn đại lan truyền quanh lâu đài,” Rhun trả lời, “và đôi khi tôi đã nghe được nhiều hơn những gì tôi nên nghe. Tôi đã biết sẽ có chuyện hứa hôn trước cả khi tôi được cử đi đón công

chúa Eilonwy đến Mona kia.”

“Bây giờ thì đưa Eilonwy trở về an toàn mới là việc quan trọng.” Taran mở lời. Cậu nói chậm rãi, từ trong thâm tâm cậu biết rằng chính mình cũng mong được là người giải cứu Eilonwy không kém gì Rhun. Nhưng cậu nhận ra rằng có một quyết định mà cậu phải đối mặt, không được chùn bước. “Đội quân tìm kiếm giờ đã đi xa rồi.” Taran nói, phải cố gắng lắm mới thốt ra được từng lời, nhưng mỗi lời lại bắt cậu phải lựa chọn một điều vừa khó khăn vừa rõ ràng. “Không có ngựa thì chúng ta không mong gì bắt kịp họ được. Nếu chúng ta tự đi bộ tìm kiếm thì quá khó nhọc và nguy hiểm. Chúng ta chỉ còn có thể đi theo một con

đường duy nhất mà thôi: con đường dẫn chúng ta về Dinas Rhydant.”

“Không, không!” Rhun kêu lên. “Tôi không quan tâm đến nguy hiểm. Tôi phải đi tìm Eilonwy.”

“Hoàng tử Rhun.” Taran nhẹ nhàng nói. “Tôi cũng phải nói cho anh biết điều này: cha anh đã xin tôi thề, và tôi đã thề rằng sẽ bảo vệ anh khỏi mọi nguy hiểm.”

Mặt Rhun xịu xuống. “Tôi cũng đã đoán là như vậy. Tôi đã biết chắc ngay từ đầu, rằng ho dù cha tôi có nói gì về việc giao quyền chỉ huy cho tôi đi nữa thì tôi vẫn không phải là người chỉ huy thật sự. Tôi không chỉ huy được gì hơn lúc này. Tôi

sẽ nghe theo lời anh. Có bất kỳ việc gì phải làm thì anh cũng sẽ là người quyết định.”

”Còn có những người khác có thể hoàn thành sứ mệnh này.” Taran nói. ”Về phần chúng ta thì...”

”Nhìn kia!” Gurgi bật kêu lên, từ nãy giờ nó vẫn lom khom bên một thân cây tần bì đổ rạp. ”Nhìn kia! Có người đang chạy đến!” Nó hớn hờ vẫy tay và chỉ về phía dãy đồi thấp. Taran thấy một dáng người đang chạy hết tốc lực về phía họ.

Với cây đàn hạc nảy lên nảy xuống trên vai, chiếc áo choàng cuộn lại cặp bên cánh tay và đôi chân khăng khịu đang

gắng sức chạy thật nhanh, chàng ca sĩ lao vùn vụt xuống dốc. Anh ta ngồi phịch xuống đất và lau khuôn mặt ròng ròng mồ hôi.

”Ôi Belin vĩ đại!” Fflewddur hỗn hêr nói. “Tôi rất mừng được gặp lại tất cả các bạn.” Từ trong chiếc áo choàng của mình, anh ta lôi ra những thanh gươm đã bị bỏ lại và trao chúng cho nhóm bạn đồng hành. “Và tôi nghĩ là chúng ta đều sẽ rất mừng được thấy lại những món vũ khí này.”

“Anh có bị thương không?” Taran hỏi. “Làm sao anh trốn thoát được? Làm cách nào anh tìm thấy chúng tôi?”

Vẫn còn thở hồn hộc, chàng ca sĩ giờ một bàn tay lên. “Từ từ, hãy để tôi lấy lại hơi đã, vì hình như tôi đã để mất nó dọc đường rồi. Bị thương à? Ồ, có, nói theo một cách nào đó.” Anh ta thêm vào, nhìn những ngón tay phồng rộp của mình. “Nhưng tôi không gặp khó khăn gì khi tìm các bạn. Rhun đã mang theo tất cả tro bếp trong lò của Glew, tôi không thể bị mất dầu được.

Về Llyan,” Fflewddur tiếp tục,” các ca sĩ sẽ hát về chuyện này cho mà xem, các bạn có thể chắc chắn đấy. Hẳn là tôi đã chơi, hát, huýt sáo và ngâm nga tất cả những bản nhạc mà tôi biết, và chơi lại hai lần nữa. Tôi đã nghĩ là mình sẽ phải gảy đàn cho đến hết đời, cho dù phần còn lại của đời tôi ngắn ngủi đến đâu

chăng nữa. Hãy nhớ kỹ cảnh ngộ tuyệt vọng của tôi!” Anh ta nói lớn, đứng bật dậy. “Một mình với một con quái vật hung dữ. Ca sĩ chống lại ác thú! Ác thú chống lại ca sĩ!”

“Anh đã giết được nó!” Taran kêu lên. “Quả là một hành động dũng cảm – nhưng kẻ cũng đáng tiếc, vì nó là một con vật đẹp đẽ, theo cách riêng của mình.”

“À... ờ... sự thật là,” Fflewddur vội vàng nói, bởi vì những sợi dây đàn đang căng ra như thể chúng sắp đứt tung cùng một lúc, “cuối cùng thì nó cũng ngủ thiếp đi. Tôi vô lấy mấy thanh gươm và vắt chân lên cổ mà chạy thoát thân.”

Fflewddur lại ngồi phịch xuống bãi cỏ và lập tức ngấu nghiến chỗ thức ăn mà Gurgi đưa cho anh ta.

“Nhưng tôi không thể đảm bảo tính khí của Llyan khi nó thức dậy đâu đây.”
Chàng ca sĩ nói tiếp. “Chắc chắn là nó sẽ đuổi theo tôi. Loài mèo là những kẻ săn tìm dấu vết bẩm sinh; và bởi vì Llyan to gấp mười lần một con mèo rừng thông thường, chắc nó cũng tinh ranh gấp mười. Nó sẽ không dễ dàng bỏ cuộc đâu. Tôi có cảm giác rằng lòng kiên nhẫn của nó cũng chỉ dài bằng cái đuôi của nó thôi. Nhưng tôi ngạc nhiên là các bạn chưa đi xa hơn đây. Tôi cứ ngỡ các bạn đã trên đường đi tìm đội quân rồi.”

Taran lắc đầu. Cậu nói cho chàng ca sĩ biết quyết định quay trở về Dinas Rhydant của mình.

“Tôi đoán đó là điều tốt nhất chúng ta có thể làm.” Fflewddur miễn cưỡng đồng ý. “Nhất là vào lúc này, khi Llyan có thể đang gằm gù rồi cũng nên.”

Taran nhìn quanh rặng đồi tìm con đường dễ dàng và an toàn nhất để đi theo. Cậu bỗng nín thở. Một hình thù đen sẫm đang bay tới trên đầu. Nó quay lại, chao liệng rồi lao thẳng về phía cậu.

“Quạc đây!” Taran chạy tới trước và chìa cánh tay ra. Chú qua nhanh chóng hạ

xuống và đậu lên cổ tay đang chìa ra của cậu. Chú chim có vẻ đã bay một quãng đường dài gian khổ; lông nó xơ xác và trông nó như một mớ giẻ rách, nhưng nó quệt mỏ lách cách và nói liếng thoắng vẻ phấn khích.

“Eilonwy!” Quạc kêu lên. “Eilonwy!”

Chương IX: VẬN MAY CỦA RHÛN

“Nó đã tìm được cô ấy rồi!” Taran reo lớn trong khi nhóm bạn vây lấy chú quạ đang hớn hờ. “Magg đã đưa cô ấy đi đâu?”

“Alaw!” Quạ kêu lên. “Alaw!”

“Dòng sông ư!” Taran kêu lên. “Có xa không?”

“Gần! Gần!” Quạ trả lời.

“Giờ thì không thể nói đến chuyện quay

về Dinas Rhydant nữa.” Hoàng tử Rhur nói lớn. “Magg đã nằm trong tay chúng ta rồi. Chúng ta sẽ cứu được công chúa về trong nháy mắt.”

“Đó là nếu Llyan không vô được chúng ta trước.” Fflewddur lẩm bầm. Anh quay sang Taran. “Quạc cố thể đem tin này đến cho quan giám mã không? Tôi không ngại ngừng gì khi phải nói với cậu rằng tôi sẽ thấy an toàn hơn nếu sau lưng có được vài chiến binh hộ tống.”

“Chúng ta không thể để mất thêm thời gian được.” Taran trả lời. “Hoàng tử Rhur nói đúng, phải hành động ngay nếu không Magg sẽ tuột khỏi tay chúng ta. Nhanh lên, anh bạn.” cậu nói với Quac,

tung chú quạ lên cao, “hãy dẫn bọn ta đến sông Alaw.”

Họ vội vàng lên đường. Chú quạ bay từ cây này sang cây khác, sốt ruột gọi liên thoảng cho đến khi nhóm bạn lại gần hơn. Thế rồi lại vụt lên không trung, Quạ lao về hướng mà nó muốn họ đi theo. Taran biết chú quạ đang cố hết sức dẫn nhóm bạn ra khỏi dãy đồi càng nhanh càng tốt; nhưng nhiều lúc rừng cây và các bụi rậm mọc kín thành một hàng rào chằng chịt đến nỗi nhóm bạn phải rút gươm ra chém cây để mở đường.

Mãi đến quá trưa con đường của họ mới trở nên dễ dàng hơn, khi Quạ dẫn họ qua một cánh đồng dốc, trải dài xuống

những hẻm núi đầy đá sỏi. Cỏ ở đây ngắn và lỏm chỏm như gốc rạ, đây đó điểm những khoảng đất trống với những tảng đá trắng muốt nhô lên vương vãi như những cục đá từ một trận mưa đá khổng lồ.

“Với tất cả binh lính của Rhuddlum đang lục soát khắp Mona này,” Fflewddur giận dữ nói khi họ bắt đầu xuống dốc và đi về phía bờ sông, “làm sao mà con nhện già ấy lại thoát khỏi chúng ta lâu đến thế được nhỉ?”

“Magg quý quyết hơn chúng ta tưởng nhiều.” Taran cay cú đáp. “Tôi dám chắc là hắn đã đưa Eilonwy đến rặng đồi Parys. Nhưng hắn là hắn đã ẩn nấp ở đó

và không di chuyển cho đến khi biết đội quân tìm kiếm đã đi qua khỏi chỗ hẩn.”

“Quân bắt lương!” Fflewddur phì một tiếng. “Hẩn là thế rồi. Trong khi chúng ta đi tìm dấu vết ngày càng xa lâu dài hơn thì tên Magg xấu xa thanh thoi ngồi đợi cho đến khi chúng ta đã đi thật xa và bỏ hẩn lại phía sau! Không sao. Chúng ta sẽ sớm bắt kịp hẩn và rồi hẩn sẽ phải trả giá cho cái trò gian xảo đó!”

Quạc vẫn đang chao lượn thành những vòng tròn rộng trên đầu nhóm bạn, đã trở nên phấn khích hơn và bắt đầu kêu quàng quạc. Taran thoáng nhìn thấy dòng sông Alaw đang lấp lánh chảy bên dưới. Quạc bắt thần tăng tốc và lao về phía đó. Với

hoàng tử Rhun hốt hên phì phò phía sau, nhóm bạn chạy xuống dốc. Quạc đầu xuống một cành cây và đập cánh như điên.

Tim Taran trữu xuống. Chẳng thấy dấu vết gì của Eilonwy hay Magg cả. Một lát sau, cậu bỗng quỳ một gối xuống. “Fflewddur!” Cậu hét gọi. “Nhanh lên! Có vết móng này. Vết chân của hai con ngựa.” Cậu bám theo dấu vết đi mấy bước, rồi dừng lại vẻ bối rối.

“Nhìn này,” cậu nói với chàng ca sĩ và Gurgi, họ đã chạy đến bên cậu. “Vết chân đi theo hai đường khác nhau. Tôi không hiểu chuyện gì đã xảy ra nữa. Hoàng tử Rhun,” cậu gọi, “anh có nhìn

thấy dấu vết gì của lũ ngựa không?”

Không thấy chàng hoàng tử xứ Mona trả lời. Taran bật dậy và quay phắt lại phía sau. “Rhun!” cậu gọi lớn, nhưng chẳng thấy bóng dáng chàng hoàng tử đâu hết. “Anh ta lại lang thang đi mất rồi!” Taran tức giận hét lên. “Đồ ngốc nghếch vụng về! Anh ta chạy đi đâu được cơ chứ!”

Lo lắng cất tiếng gọi Rhun, cả ba người bạn chạy đến bên bờ sông. Taran đang định tự mình đi tìm cậu ta thì chàng hoàng tử xứ Mona bỗng hiện ra từ sau một rặng liễu.

“Chào, chào!” Rhun chạy tới, tươi cười một cách vui vẻ. Trước khi Taran, nhe

người nhưng vẫn còn giận dữ, kịp quở trách thì cậu ta đã lêu lêu. “Nhìn này! Thật là lạ! Đáng ngạc nhiên hết sức!”

Hoàng tử Rhun xoè bàn tay ra. Trong tay anh ta là quả cầu của Eilonwy.

Tim đập thình thịch, Taran nhìn chăm chăm vào quả cầu vàng. “Anh tìm thấy nó ở đâu thế?”

“Đằng kia.” Rhun trả lời, chỉ về phía một hòn đá phủ rêu. “Trong khi các bạn xem xét dấu chân ngựa thì tôi nghĩ là mình nên đi lục soát ở một chỗ nào khác để tiết kiệm thời giờ. Và đây là thứ tôi tìm được.” Cậu ta trao quả cầu cho Taran và cậu cẩn thận nhét nó vào trong áo.

“Cậu ta đã dẫn chúng ta đến một dấu vết còn mới nguyên.” Fflewddur nói, cúi xuống xem kỹ lớp cỏ. “Có một cái gì đó khá to và phẳng đã bị kéo ngang qua đây.” Anh ta trầm ngâm gãi gãi cằm. “Tôi tự hỏi không biết... một con thuyền chằng? Có thể như thế không nhỉ? Chẳng lẽ con nhện già ấy đã có sẵn một con thuyền ở đây sao? Tôi sẽ không lấy làm ngạc nhiên nếu biết hắn đã lên kế hoạch tất cả những việc này từ trước cả khi Eilonwy đến Mona.”

Taran bước xuống bờ sông. “Tôi nhìn thấy vết chân.” cậu gọi to. “Mặt đất đã bị dẫm nát. Hắn Eilonwy đã vật lộn với hắn... đúng thế, ngay ở chỗ này. Và hắn

cô ấy đã đánh rơi quả cầu ở kia.” Cậu chán nản ngẩng lên nhìn dòng sông Alaw rộng lớn, nước chảy xiết. “Anh đã đoán đúng các dấu vết đày Fflewddur ạ.” cậu nói. “Magg đã có một con thuyền đợi sẵn ở đây. Hắn đã thả hai con ngựa ra và để mặc chúng thích chạy đi đâu thì chạy.”

Taran đứng nhìn dòng nước cuộn cuộn dữ dằn một hồi lâu rồi rút gươm ra. “Nào, hãy lại đây giúp tôi một tay.” cậu gọi Gurgi và chàng ca sĩ rồi chạy đến bên rặng liễu.

“Anh định làm gì vậy?” Rhun kêu lên, trong khi Taran vội vã chặt lấy mấy cành liễu mọc dưới thấp. “Nhóm lửa ư? Chúng ta đâu có cần lửa.”

“Chúng ta có thể làm một chiếc bè.”
Taran đáp, ném những cành cây đã được chặt lên mặt đất. “Dòng sông đã giúp Magg. Giờ nó cũng phải giúp chúng ta.”

Nhóm bạn kéo dây leo quấn quanh các thân cây xuống và buộc các cành cây vừa chặt lại với nhau, nối thêm vào những đoạn dây tạm bằng các dải vải xé ra từ quần áo mình. Mặc dù được làm một cách vụng về và trông giống một bó củi hơn, chiếc bè rất cuộc cũng mau chóng thành hình. Nhưng Taran vừa mới bắt đầu buộc cái nút cuối cùng giữa một đám dây leo và dải vải rồi tung thì Gurgi bỗng ré lên khiếp hãi. Taran đứng bật dậy và quay phắt lại trong khi Gurgi rồi

rít chỉ về phía hàng cây xa phía trên bờ sông.

Llyan đã xông từ trong rừng ra. Con mèo rừng màu hung vàng không lộ dừng lại một giây, một bàn chân giơ lên, đuôi quật qua quật lại, mắt nảy lửa nhìn nhóm bạn trong khi họ kinh hoàng lùi lại.

“Chiếc bè!” Taran hét lên. “Đẩy nó xuống sông đi!” Cậu túm lấy một đầu chiếc bè và vật lộn để kéo nó xuống nước. Miệng vẫn còn la hét, Gurgi chạy tới trợ giúp cậu. Hoàng tử Rhun cũng cố hết sức làm những gì mình có thể giúp. Chàng ca sĩ đã lội bì bõm xuống sông, ở đó, anh ta đứng trong dòng nước ngập đến hông và gò lưng kéo những cành cây.

Cặp tai với túm lông trên đầu Llyan cụp tới trước và những sợi râu của nó giật giật khi ánh mắt nó chạm phải chàng ca sĩ. Từ họng nó vang lên không phải một tiếng gầm man rợ mà là một tiếng kêu dò hỏi như tiếng chuông. Mắt loé lên một ánh sáng kỳ lạ, nó nhảy về phía trước trên những bàn chân đệm thịt. Kêu gừ gừ thật to, con mèo rừng lao thẳng về phía chàng ca sĩ đang hoảng loạn.

“Ôi Belin vĩ đại!” Fflewddur kêu lên.
“Nó muốn bắt tôi lại đây!”

Đúng lúc đó thì Quac, đang đậu trên một cành cây thấp, liền vỗ cánh lao tới Llyan. Lấy hết hơi kêu quàng quac, chú qua bỗ

nhào xuống con thú đang sừng sốt. Llyan dừng lại giữa đường và tức tối gào lên. Phóng hết tốc lực, Quạc lao vọt qua cái đầu đồ sộ của Llyan, chỉ cách một sợi tóc, đập cánh và mổ lên đầu nó bằng cái mỏ sắc nhọn.

Bị bất ngờ, Llyan ngồi bệt xuống và quay đầu đánh trả chú quạ. Quạc liệng thành một vòng tròn hẹp và lại bổ nhào xuống. Llyan nhảy bật lên không trung, vượt xoè ra tát một cú. Taran hoảng hốt kêu lên khi thấy một đám lông lả tả rụng xuống, nhưng một giây sau, cậu thấy chú quạ vẫn còn ở trên không và lại đang lao về phía Llyan một lần nữa. Nhảy nhót trước mặt nó tựa như một con ong bắp cày lớn màu đen, Quạc xác xược kêu lên liên thoảng

như thể thách thức con thú nhảy lên bắt nó, đập cánh vào mặt con mèo, rồi lại vụt đi. Khi lao trở lại, gần đến nỗi hàm răng của Llyan đớp được một chiếc lông đuôi của nó, Quac liền chộp lấy một sợi râu của con mèo và kéo mạnh.

Gào lên giận dữ, quên băng mắt chàng ca sĩ và nhóm bạn đang vật lộn, Llyan đuổi theo chú quạ, nó đã bay từ bờ sông vào rừng. Llyan vội chạy theo, và tiếng gầm của nó vang vọng mãi giữa những thân cây.

Với một cú đẩy cuối cùng, nhóm bạn kéo được chiếc bè xuống sông và vội vĩa trèo lên. Dòng chảy túm lấy chiếc bè và đẩy nó xoay tít, suýt nữa lật úp nó xuống

trước khi Taran kịp chống một cây sào xuống nước. Fflewddur và Gurgi giữ cho chiếc bè tránh được một tảng đá nhô lên hăm dọa. Hoàng tử Rhun, ướt lướt thướt như chuột lột, tuyệt vọng cố chèo bằng hai bàn tay. Một phút sau, chiếc bè lấy lại thăng bằng và nhóm bạn nhanh chóng lướt xuôi theo dòng sông.

Fflewddur, mặt mũi tái mét như người chết, thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. “Tôi đã sợ là chắc chắn nó sẽ chộp được tôi! Tin tôi đi, tôi không thể nào chịu nổi thêm một lần gậy đàn như ban nãy nữa đâu! Tôi hy vọng là Quac sẽ không sao.” Anh lo lắng thêm vào.

“Quac sẽ tìm lại được chúng ta thôi.”

Taran an ủi anh ta. “Nó đủ thông minh để bay ngoài tầm với của Llyan đến khi biết chúng ta đã an toàn. Nếu con mèo vẫn tiếp tục đuổi theo nó thì tôi dám chắc à mèo đó mới chính là kẻ phải chịu thua cuộc.”

Fflewddur gật đầu rồi quay lại và ngó qua vai mình. “Theo một cách nào đó,” anh ta nói với một thoáng tiếc nuối, ”đó là lần đầu tiên âm nhạc của tôi đã thật sự... ờ... được hâm mộ, nó theo một cách nào đó. Trong trường hợp này, nếu không có nhiều nguy hiểm đến vậy thì tôi sẽ coi đó như một lời ca ngợi rõ ràng rành rành đấy!”

“Ồ... này,” Hoàng tử Rhun gọi, lom khom

ở đầu chiếc bè, “tôi không có ý chê bai sau khi anh đã phải làm việc vất vả như thế, nhưng tôi nghĩ là cái gì đó đã tuột ra rồi thì phải.”

Taran, đang bận lái cho chiếc bè đi thẳng, hoảng hốt liếc nhìn xuống. Những sợi dây leo buộc vội vàng đang bắt đầu tuột ra. Chiếc bè run rẩy giữa dòng nước xiết. Với cây sào của mình, Taran thọc sâu xuống lòng sông cố ghìm chiếc bè lại. Dòng chảy đẩy nó tới trước và những cành cây cong vắn lại, trong khi nước tràn qua các khe hở. Một trong những sợi dây leo bị kéo giãn, một cành cây tách ra, rồi một cành nữa. Ném cây sào vô dụng sang bên, Taran quát bảo nhóm bạn nhảy ra khỏi bè. Túm lấy áo hoàng tử

Rhun, cậu lao xuống sông.

Trong khi dòng nước phủ ngập đầu cậu ta, hoàng tử Rhun điên cuồng chòi đập và vùng vẫy. Taran nắm chặt hơn áo chàng hoàng tử đang chìm xuống và cố ngoi lên mặt nước. Với bên tay kia, cậu bám vào một tảng đá và tìm được chỗ đặt chân giữa những hòn đá đang lăn tròn. Cố kéo hết sức mình, cậu lôi Rhun vào chỗ cạn và ném cậu ta lên bờ.

Gurgi và Fflewddu đều đã bám được vào những gì còn sót lại của chiếc bè và đang kéo chúng tới chỗ nước nông. Hoàng tử Rhun ngồi dậy và nhìn quanh.

“Tôi chưa bao giờ suýt chết đuối.” cậu

ta hỗn hển. “Tôi vẫn thường tự hỏi không biết cảm giác đó ra làm sao, nhưng bây giờ thì tôi không nghĩ là tôi còn muốn biết nữa.”

“Chết đuối ư?” Fflewddur nói, nhìn chiếc bè tan tành. “Còn tệ hơn nữa kia! Tất cả mọi công sức của chúng ta đã hoá thành công dã tràng rồi.”

Taran mệt mỏi đứng dậy. “Phần lớn những cành cây này vẫn còn dùng lại được. Chúng ta sẽ chặt thêm dây leo và làm lại từ đầu.”

Nhóm bạn chán nản bắt tay vào sửa lại chiếc bè, giờ chỉ còn lại mấy mảnh vương vãi dọc bờ sông. Họ làm việc

chậm chạp hơn lúc trước, vì ở đây cây mọc thưa, dây leo cũng hiếm hơn.

Chàng hoàng tử đảo Mona đã đi về phía một bụi liễu gai và Taran thoáng thấy cậu ta hí hục kéo đẽ nhỏ bặt rể chúng. Chỉ một giây sau, Rhun bỗng biến mất.

Hét lên một tiếng hoảng hốt, Taran ném bó dây leo trong tay xuống và chạy tới chỗ đó, miệng gọi tên Rhun.

Chàng ca sĩ ngẩng đầu lên. "Lại chạy mất rồi sao!" Anh ta kêu lên. "Nếu trên cả cánh đồng chỉ có mỗi một hòn đá duy nhất thì thể nào cậu ta cũng vấp phải nó! Một người họ Fflam luôn kiên nhẫn, nhưng cái gì cũng phải có giới hạn của

nó!” Tuy thế anh ta vẫn vội vã chạy đến bên Taran, cậu đã quỳ xuống giữa những cây liễu gai.

Ở chỗ Rhun vừa đứng ban nãy chỉ còn là một cái hố toang hoác. Chàng hoàng tử đảo Mona đã biến mất.

Chương X: CHIẾC HANG

Không để ý đến tiếng kêu cảnh báo của Fflewddur, Taran nhảy xuống cái hố và trượt qua một đám rễ cây đứt. Chiếc hố rộng ra một chút rồi dốc thẳng xuống. Cất tiếng gọi chàng ca sĩ thả xuống một đoạn dây leo, cậu để cho mình rơi tự do rồi bò dậy và cố sức nhấc Rhun lên, cậu ta đã bất tỉnh với một vết rách bên thái dương đang chảy máu ròng ròng.

Đầu sợi dây leo đang lơ lửng phía trên cậu. Taran tóm lấy nó và buộc nó thật chặt dưới cánh tay chàng hoàng tử rồi gọi Fflewddur và Gurgi lôi cậu ta lên. Sợi dây kéo thẳng, căng ra, rồi bật đứt.

Đất đá rơi rào rào xuống từ mép hồ.

“Cẩn thận!” Taran kêu lên. “Mặt đất đang sụp xuống đây.”

“E là cậu nói đúng.” Fflewddut gào lên đáp lại. “Trong trường hợp đó thì tôi nghĩ là chúng tôi nên giúp cậu một tay từ dưới lên.”

Taran nhìn thấy đế giày của Fflewddur đang lao về phía mình. Chàng ca sĩ nhảy xuống với một tiếng kêu bật ra trong họng, và Gurgi, với bộ lông trông như thể đã quét theo gần hết chỗ đất trong cái hồ, lăn theo sau anh ta.

Mi mắt hoàng tử Rhun khẽ chớp chớp rồi mở ra. “Chào, chào!” cậu ta lâm bẫm.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy? Mấy cái rễ ấy mọc mới sâu làm sao!”

“Hẳn đất dọc bờ sông đã bị xói mòn.” Taran nói. “Khi anh cố nhổ cụm cây lên, sức nặng và lực kéo đã làm cái hố này sụt xuống. Đừng sợ,” cậu vội vã nói thêm, “chúng tôi sẽ kéo anh lên ngay thôi. Hãy giúp chúng tôi lật anh sang bên. Anh cử động được chứ?”

Chàng hoàng tử gật đầu, nghiêng chặt răng và với nhóm bạn đẩy phía sau, bắt đầu trèo lên vách hố một cách khó nhọc. Nhưng chưa bò được nửa đường thì cậu ta tuột tay. Taran vội vàng chạy tới đỡ đỡ cú ngã. Rhun hoảng hốt vớ lấy một rễ cây và treo lơ lửng trong không khí một lát.

Chiếc rế đứt ra và Rhun lao thẳng xuống. Một bức tường đất rung chuyển âm âm trong khi chiếc hồ sụp xuống quanh họ. Taran vội đưa tay lên chặn luồng đất đá đang tuôn xuống. Cậu bị đẩy ngã, mặt đất rạn nứt dưới chân cậu, tách ra và cậu quay tít rơi xuống một bóng tối hư vô.

Một cú sốc dữ dội khiến cậu choáng váng. Đất rơi đầy mũi và miệng cậu. Phôi như sắp nổ tung ra, cậu cố vật lộn thoát khỏi sức nặng đang đè cậu chết ngạt. Mãi đến lúc đó cậu mới nhận ra là mình đã ngừng rơi. Đầu cậu vẫn còn quay cuồng, nhưng cậu vịn mình và bò ra khỏi đồng đất đá. Cậu cố sức vùng dậy, và lại có thể thở trở lại.

Hồn hên và run rẩy, cậu nằm xoài ra trên lớp đá dốc thoải thoải, trong bóng tối đen đặc đến nỗi như đang bóp nghẹt cậu. Khi rút cuộc cũng có đủ sức để nâng đầu lên, cậu cố gắng một cách vô ích để nhìn qua bóng tối đang tràn đầy trong mắt mình. Cậu cất tiếng gọi nhóm bạn, nhưng không có tiếng trả lời. Giọng cậu vang lên với một tiếng vọng trống rỗng nghe thật lạ. Tuyệt vọng, cậu lại gào lên một lần nữa.

“Chào, chào!” Một giọng khác kêu lên.

“Hoàng tử Rhun!” Taran gọi to. “Anh đang ở đâu vậy? Anh có sao không?”

“Tôi không biết.” chàng hoàng tử trả lời. “Nếu tôi có thể nhìn được rõ hơn thì tôi sẽ có thể trả lời anh tốt hơn.”

Nhôm dậy trên hai tay và đầu gối, Taran bò về phía trước. Những ngón tay mò mẫm của cậu chạm phải một đám lông bồm xồm, nó chuyển động và bật lên tiếng rên rĩ.

“Kinh khủng, ôi kinh khủng quá!” Gurgi than vãn. “Những rung chuyển và đồ vỡ ầm ầm đã ném Gurgi vào bóng tối đáng sợ. Nó không nhìn thấy gì hết!”

“Ôi, Belin vĩ đại!” giọng Fflewddur vang lên trong bóng tối. “Tôi rất mừng khi nghe như vậy. Trong một lát, tôi đã

tưởng là mình bị mù rồi chứ. Tôi thề là nhắm mắt lại tôi còn nhìn rõ hơn!”

Ra lệnh cho Gurgi bám lấy thắt lưng mình, Taran bò về phía giọng nói của chàng ca sĩ. Chẳng mất chốc, nhóm bạn đã lại tìm thấy nhau, và hoàng tử Rhun cũng xoay sở lê được đến chỗ họ.

“Fflewddur,” Taran lo lắng nói, “tôi e là vụ lở đất đã lấp kín cái hố lại rồi. Chúng ta có nên đào đường ra không?”

“Tôi không nghĩ là chuyện đào đường quan trọng bằng chuyện tìm đường đâu, nếu cậu hiểu ý tôi.” chàng ca sĩ trả lời. “Chúng ta có thể đào được qua đồng đất ấy không thì... nói nhẹ nhàng nhất là

không chắc chắn chút nào. Ngay cả một con chuột chũi có khi cũng gặp khó khăn, mặc dù tôi thì rất sẵn lòng thử xem sao. Một người họ Flam không bao giờ nản lòng cả! Nhưng,” anh ta thêm vào, “khi không có ánh sáng soi đường thì có khi chúng ta sẽ phải mất cả ngày để tìm một vị trí đúng để đào.”

Taran gật đầu và nhú mày. “Đúng vậy, ánh sáng với chúng ta cũng quý giá như không khí vậy.” Cậu quay sang Gurgi. “Hãy thử dùng những hòn đá lửa của mi xem. Ở đây chúng ta không có bụi nhùi, nhưng có thể dùng áo choàng để đón lấy những tia lửa, may ra có thể bùng lên được.” Cậu nghe thấy tiếng loạt xoạt và lục đục, như thể Gurgi đang tìm kiếm

khắp người mình, và rồi một tiếng rền rĩ ảo não vang lên.

“Các viên đá lửa đã biến mất rồi!” Gurgi khóc than. “Gurgi khôn khổ không thể nhóm lên những đống lửa sáng rực nữa! Nó đã đánh mất chúng rồi, ôi đau đớn và khôn khổ biết bao! Gurgi sẽ tự mình đi tìm chúng.”

Taran khẽ vỗ lên vai con vật. “Hãy ở lại đây với chúng ta.” cậu nói. “Đôi với ta mang sống của người quý giá hơn những viên đá lửa nhiều. Chúng ta sẽ tìm cách khác. Khoan đã!” cậu kêu lên. “Quả cầu của Eilonwy! Giá mà nó toả sáng cho chúng ta nhỉ!”

Cậu vội thọc tay vào áo và lôi quả cầu ra. Cậu ôm nó trong hai bàn tay một hồi lâu, chỉ sợ sẽ bị thất vọng khi quả cầu không toả sáng được.

Cậu nín thở và chậm chậm buông một bên tay ra. Quả cầu vàng nằm trong tay cậu; cậu có thể cảm thấy bề mặt nhẵn mịn lạnh lạnh của nó và sức nặng của nó, mà không hiểu sao lại như không nặng chút nào. Cậu cảm thấy cặp mắt của những người bạn đồng hành đang dồn vào mình và có thể đoán được cái nhìn đầy hy vọng của họ. Nhưng bóng tối chỉ đè nặng lên họ ngọt ngào hơn bao giờ hết. Quả cầu không le lói lên một tia sáng nào.

“Tôi không thể làm được.” Taran lầm

bầm. “Tôi e là một tên Phụ - Chấn lợn thì không có quyền điều khiển một vật đẹp đẽ và thần diệu đến thế.”

“Tôi có thử thì cũng chẳng ích gì.” Hoàng tử Rhun nói. “Tôi biết là tôi không thể khiến nó hoạt động được. Lần đầu tiên tôi cầm nó, nó đã vụt tắt ngay khi tay tôi chạm vào. Thật kỳ lạ! Công chúa Eilonwy có thể thắp sáng nó một cách dễ dàng làm sao.”

Taran dò dẫm bò về phía Fflewddur và đặt quả cầu vào tay anh ta. “Anh biết rõ mọi tri thức của các ca sĩ và mọi phép thuật,” cậu nói. “có lẽ nó sẽ nghe theo lời anh. Hãy thử đi, Fflewddur. Tính mạng của chúng ta phụ thuộc vào nó.”

“Ồ, thôi được.” Fflewddur đáp. “Tôi phải thú nhận là tôi không thành thạo những chuyện này lắm. Tri thức thật sự của các ca sĩ thì, thật đáng tiếc, luôn vượt hơn tầm hiểu biết của tôi một chút. Có quá nhiều thứ phải biết và tôi không thể nhét thêm và một hai điều nữa vào đầu mình được. Nhưng một người họ Fflam luôn quyết tâm!”

Một thoáng trôi qua, rồi Taran nghe thấy Fflewddur thở dài chán nản. “Không thể làm gì được.” Chàng ca sĩ lầm bầm. “Tôi thậm chí còn thử gõ nó xuống đất nữa, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì. Đây, hãy để anh bạn Gurgi của chúng ta thử xem sao.”

“Đau khổ làm sao!” Gurgi kêu lên sau khi đã nhận lấy quả cầu từ chàng ca sĩ và cầm nó trong tay một hồi lâu. “Ngay cả khi van xin và siết chặt, ngay cả khi đập và gõ, Gurgi khôn khổ cũng không thể đem đến những tia sáng vàng rực rỡ được!”

“Một người họ Fflam thì không bao giờ tuyệt vọng!” Fflewddur kêu lên. “Nhưng,” anh ta ử rữ nói thêm, “tôi đã bắt đầu nhanh chóng tin rằng cái hố này sẽ là mồ chôn chúng ta, thậm chí còn không có lấy một tấm bia tử tế để đánh dấu nữa. Một người họ Fflam luôn tỏ ra vui vẻ, nhưng đây quả là một tình cảnh khiến người ta nhụt chí, cho dù nhìn theo

cách nào đi nữa.”

Gurgi lẳng lẳng trả quả cầu lại cho Taran, và với trái tim nặng trĩu, cậu lại khum bàn tay ôm lấy nó. Giờ cậu cầm nó với một lòng mong mỏi thiết tha và ý nghĩ của cậu chuyển từ cảnh ngộ khốn cùng của họ sang Eilonwy. Cậu nhìn thấy khuôn mặt cô và lại nghe tiếng cười vui vẻ của cô vang lên trong trẻo hơn cả tiếng đàn hạc của Fflewddur. Cậu mỉm cười, ngay cả khi nhớ lại những lời huyền thuyên và tiếng gặt gồng của cô.

Taran toan nhét quả cầu lại vào trong áo, nhưng bỗng dừng phắt lại và nhìn chăm chăm vào tay mình. Một tia sáng đã bắt đầu le lói trong lòng quả cầu. Trong khi

cậu nhìn, không dám thở nữa, thì nó từ từ lớn lên và toả sáng lấp lánh.

Taran đứng phất dậy, kêu lên một tiếng không phải đặc thẳng mà là kinh ngạc. Những tia sáng vàng rực toả ra quanh cậu, yếu ớt nhưng đều đặn. Run rẩy, cậu giơ quả cầu lên cao quá đầu.

“Cậu chủ nhân từ đã cứu chúng ta!” Gurgi reo lên. “Phải, phải! Cậu ấy đã kéo chúng ta ra khỏi cảnh tăm tối! Vui sướng và hạnh phúc biết bao! Bóng tối đáng sợ đã biến mất! Gurgi lại có thể nhìn được rồi!”

“Thật đáng ngạc nhiên!” Hoàng tử Rhur kêu lên. “Kỳ lạ quá! Nhìn cái hang này

xem! Tôi không hề biết là ở Mona lại có chỗ như thế này!”

Taran lại kinh ngạc kêu lên. Mãi đến lúc này, cậu vẫn nghĩ là họ đã rơi vào cái gì đó tựa như một cái hang rộng. Nhưng ánh sáng từ quả cầu cho thấy thực ra họ đang ở bên mép một cái động khổng lồ. Nó trải dài trước mặt họ như một cánh rừng sau cơn bão tuyết. Hàng hàng cột đá nhô lên như những thân cây và uốn cong lại trên trần hang, nơi thạch nhũ lòng thòng rũ xuống. Dọc theo hai bên vách hang tối đen, những vĩa đá đồ sộ nhô ra như những cây táo gai đang ra hoa và lóng lánh phản chiếu lại ánh sáng từ quả cầu. Những dải màu đỏ thắm và xanh biếc xoắn xuýt chạy qua những tảng đá dạ

quang. Các phiên pha lê trắng uốn lượn theo vách hang xù xì, lấp lánh những dòng nước nhỏ. Vẫn còn một khúc hang khác nằm phía sau cái động này, và Taran nhìn thấy những hồ nước rộng, phẳng lì và sáng bóng như gương. Một vài cái hồ toả ra quang sáng xanh lá cây lơ mờ, những cái khác lại toả ra màu xanh lơ nhạt.

“Chúng ta đã tìm thấy cái gì thế này?” Taran thì thào. “Liệu đây có phải là một phần vương quốc của người Mỹ Tộc không?”

Fflewddur lắc đầu. “Đúng là người Mỹ Tộc có hang động và đường hầm ở những nơi ta ít ngờ tới nhất, nhưng tôi nghĩ chỗ

này không phải đâu. Nó hoàn toàn chẳng có dấu hiệu gì của sự sống cả.”

Gurgi không nói gì, chỉ nhìn quanh cái động với cặp mắt tròn xoe. Hoàng tử Rhun, với vẻ thích thú hiện trên nét mặt, bước tới trước. “Tôi phải nói là chuyện này quả rất đáng sững sốt!” Cậu nói. “Tôi sẽ phải kể lại cho cha tôi nghe về chỗ này, để xem ông có chịu mở cửa cho mọi người đến thưởng ngoạn không. Thật đáng tiếc nếu cứ để nó bị giấu kín như thế này.”

“Đây đúng là một nơi đẹp tuyệt vời.” Taran khẽ nói.

“Và là một nơi chết người đối với chúng

ta.” Fflewddur đáp lại. “Một người họ Fflam luôn biết thưởng ngoạn cảnh đẹp – đó là một trong những cái lợi của việc làm ca sĩ lang thang – nhưng đó là từ... ờ... từ bên ngoài nhìn vào kia, nếu các bạn hiểu ý tôi, và tôi tin là chúng ta nên tìm cách thoát ra ngoài càng sớm càng tốt.”

Nhóm bạn đi trở lại đường cũ cho đến chỗ đồng đất lở đã vùi họ xuống. Đúng như Taran đã lo ngại, ánh sáng của quả cầu cho thấy cho dù có cố đào một đường hầm cũng vô ích, bởi vì những tảng đá to tướng đã lấp đầy cái hốc, chặn kín nó hoàn toàn. Trong khi hoàng tử Rhun ngồi trên một trong những tảng đá to trông như một cái bàn và Gurgi đang

sục sạo trong chiếc túi đựng thức ăn của mình, thì Taran và Fflewddur vội vã bàn bạc với nhau.

“Chúng ta phải tìm ra một lối đi khác thôi.” Taran nói. “Giờ thì vua Rhuddlum và quân lính của người sẽ không thể nào bắt kịp Eilonwy được nữa. Chúng ta là những người duy nhất biết Magg đã đi về hướng nào.”

“Đúng là vậy,” Fflewddur rầu rĩ đáp. “Nhưng tôi e là điều ấy cũng sẽ ở lại đây với chúng ta thôi. Ngay cả Achren cũng không thể ném chúng ta vào nhà ngục nào chắc chắn hơn được.

Có thể có đường khác để đi vào và chui ra,” chàng ca sĩ nói tiếp. “nhưng ai biết được những cái động này trải dài bao xa.

Ổ dưới đất thì chúng có thể rất to – cho dù lồi vào thì lại chẳng lớn hơn một cái lỗ chui vào hang thỏ.”

Mặc dù thế, họ vẫn nhất trí rằng không còn cách nào khác ngoài đi sâu hơn vào trong động và tìm đường dẫn lên mặt đất. Giữ cho chàng hoàng tử xứ Mona đi giữa cho an toàn, Taran và chàng ca sĩ lên đường xuyên qua cánh rừng đá, với Gurgi lóc cóc theo sau, tay bám chặt thắt lưng Taran.

Thình lình, hoàng tử Rhun bỗng khum tay lên miệng và lấy hết hơi gào lên. “Chào! Chào! Có ai ở đây không! Chào!”

“Rhun!” Taran kêu lên. “Im đi! Anh sẽ

“khiến chúng ta gặp nguy hiểm nhiều hơn đây!”

“Tôi không nghĩ thế đâu!” Rhun ngậy tho trả lời. “Tôi nghĩ là tìm thấy một người hay một cái gì đó còn tốt hơn là chẳng thấy gì.”

“Và đem tính mạng của chúng ta ra đánh liều sao?” Taran vặn lại.

Cậu không đi tiếp cho đến khi những tiếng vọng ngưng lại. Không thấy có tiếng động gì khác vang lên giữa bốn vách hang, và Taran thận trọng ra hiệu cho nhóm bạn tiến lên phía trước.

Mặt đất dốc xuống và họ thấy mình đứng

giữa những tảng đá như những chiếc răng
kéch xù từ mặt đất nhô lên. Sâu hơn bên
trong hang, mặt đất gồ lên lồm xướng
thành những gợn sóng cao và những lòng
chảo sâu, như thể cả đại dương đang nổi
sóng đã bị hoá đá vậy. Một cái hang
khác lại chứa đầy những đồng đá đồ sộ
và các mô đá cao có hình thù kỳ dị như
những đám mây bất động.

Đến đó nhóm bạn mệt nhoài dừng lại
nghỉ một lát, vì con đường đã hẹp lại và
khó đi hơn. Không khí nặng nề ngột ngạt
như hơi nước tù ở đầm lầy khiến họ lạnh
buốt đến tận xương. Taran giục cả nhóm
đi tiếp, nóng lòng muốn tìm thấy một lối
đi dẫn lên trên, nhưng mỗi lúc cậu lại
thêm lo sợ cuộc tìm kiếm sẽ kéo dài và

hết sức gian khổ. Nhìn mặt chàng ca sĩ, Taran biết Fflewddur cũng có nỗi sợ như cậu.

“Này, có cái gì đó trông ngộ quá!” Rhun lên tiếng, chỉ vào một tảng đá.

Quả thực đó là một trong những hình thù kỳ quái nhất Taran đã nhìn thấy trong động. Nó trông giống như một quả trứng nhô một nửa ra khỏi tổ. Tảng đá ấy trắng, tròn nhẵn và hơi nhọn trên đỉnh, đây đó bám đầy địa y và cao gần bằng Taran. Cái đống mới thoát nhìn trông như cái tổ chim thì là một mớ bù xù những sợi dài thô ráp màu bàng bạc, dường như chúng nằm trên mép một cái dốc dựng đứng.

“Lạ quá!” Rhun kêu lên, cậu ta cứ khăng

khăng bước lại gần để nhìn cho kỹ. “Nó không phải là đá.” Cậu ta kinh ngạc quay sang nhóm bạn. “Thật không thể tin được, nhưng nó gần như là...”

Taran túm lấy Rhun vẫn còn đang sừng sốt và kéo giật cậu ta đột ngột đến nỗi chàng hoàng tử suýt nữa ngã chổng vó. Gurgi kinh hoàng thét lên. Hình thù họ đang bắt đầu chuyển động.

Hai cặp mắt không có màu sắc gì rõ rệt hiện ra trên một khuôn mặt tái mét như cá chết; hai hàng lông mày lấp lánh những mầu pha lê vụn; râu mọc bám quanh đôi tai dài rộng và phủ lên bộ râu mọc dưới cái mũi to đùng.

Gương tuốt trần cầm tay, nhóm bạn túm túm lại với nhau tựa vào bức tường lõm chõm đá. Cái đầu không lồ từ từ ngẩng lên và Taran thấy nó lắc lư trên một cái cổ khẳng khiu. Một tiếng khùng khục vang lên trong họng sinh vật nọ trong khi nó gầm lên. “Lũ còi cọc kia! Hãy run rẩy trước ta đi! Run rẩy đi, ta ra lệnh cho các ngươi đây! Ta là Glew! Ta là Glew!”

Chương XI: VỊ VUA ĐÁ

Gurgi nằm bẹp xuống đất, đưa hai tay lên ôm đầu và rên rỉ thảm thương. Sinh vật nọ gác một cẳng chân dài gầy nhẳng qua bờ đá và bắt đầu chậm chạp đứng lên. Y cao gấp ba Taran, và hai cánh tay lỏng khỏng của y buông dài quá đôi đầu gối củ lạc phủ đầy râu. Với dáng đi xiêu vẹo, y lóng ngóng bước về phía nhóm bạn.

“Glew!” Taran há hốc miệng. “Nhưng tôi cứ ngỡ là...”

“Không thể là hắn được.” F flewddur thì thầm. “Không thể nào! Không thể là gã Glew nhỏ con được. Nếu đây đúng là

hắn thì quả là tôi đã có một ấn tượng hết sức sai lầm về hắn rồi.”

“Run rẩy đi!” Giọng nói lại vang rền.
“Các người sẽ phải run rẩy!”

“Ôi Belin vĩ đại!” Chàng ca sĩ lâm bầm, anh ta quả là đang run lẩy bẩy đến suýt đánh rơi cả thanh gươm của mình, “Tôi không cần đợi bảo đâu!”

Gã không lờ cúi xuống, đưa tay lên che cặp mắt trắng dã khỏi ánh sáng của quả cầu và ngắm nhìn nhóm bạn. “Các người đang thật sự run rẩy đấy chứ?” Y lo lắng hỏi. “Không phải các người chỉ làm thế để tỏ ra lịch sự thôi đấy chứ?”

Trong lúc đó thì Gurgi đã đánh liều nhấc tay ra khỏi đầu, nhưng khi nhìn thấy tên khổng lồ sừng sững phía trên mình, nó lại chụp tay ôm lấy đầu và càng rên lên to hơn. Tuy vậy, hoàng tử Rhun, sau khi đã vượt qua sự choáng váng ban đầu thì lại ngắm nghía gã quái vật với vẻ hết sức tò mò. “Này, đây là lần đầu tiên tôi thấy một người có nấm mọc trên đầu đấy.” cậu ta nhận xét. “Ông ta cố ý làm như thế hay là chúng chỉ tình cờ mọc lên thôi?”

“Nếu đó đúng là gã Glew mà chúng ta biết,” chàng ca sĩ nói, “thì quả là hắn đã thay đổi đáng kể đấy.”

Cặp mắt nhợt nhạt của gã khổng lồ mở lớn hơn. Cái mà trên một khuôn mặt bình

thường chỉ là một nụ cười đã biến thành một cái miệng rộng ngoác dài hơn cả cánh tay Taran. Glew chớp mắt và cúi xuống gần hơn.

“Vậy là các vị đã nghe nói đến tôi?” Y háo hức hỏi.

“Chính thế,” Rhun xen vào. “Quả là đáng ngạc nhiên, nhưng chúng tôi cứ ngỡ Llyan đã...”

“Hoàng tử Rhun!” Taran quát.

Nhưng trong lúc này thì Glew không có vẻ muốn làm hại họ. Thay vào đó, rõ ràng là rất hài lòng vì sự khiếp hãi mình gây ra cho nhóm bạn, y cuối xuống nhìn

họ với một vẻ tự đắc càng thêm dữ dội bởi nó to lớn quá. Tuy nhiên, cho đến khi cậu hiểu rõ hơn về kẻ kì dị này thì Taran nghĩ sẽ khôn ngoan hơn nếu không nói gì đến cuộc tìm kiếm của họ.

“Llyan ư?” Glew vội hỏi. “Các người biết gì về Llyan?”

Vì Rhun đã lỡ nói ra nên Taran không còn lựa chọn nào khác ngoài thú thật là nhóm bạn đã tình cờ đi lạc vào túp lều của Glew. Cố không kể nhiều hơn những gì cậu bắt buộc phải nói ra, Taran nhắc đến việc tìm thấy những công thức nấu thần dược. Glew có bằng lòng khi biết chuyện người lạ lạc lối đồ đạc của hắn không thì Taran không biết; cậu nhẹ

nhõm khi thấy tên không lồ không tỏ ra quan tâm đến chuyện đó bằng số phận của con mèo rừng.

“Ôi, Llyan!” Glew kêu lên. “Giá mà có nó ở đây. Bất kỳ thứ gì để làm bạn với tôi cũng được!” Nói đoạn y vùi mặt vào lòng bàn tay và tiếng nước nở của y vang vọng khắp hang.

“Thôi nào,” Fflewddur nói. “Đừng quá đau buồn. May cho anh là anh đã không bị nuốt chửng đấy.”

“Nuốt chửng ấy à?” Glew sụt sịt và ngẩng đầu lên. “Thà như thế còn hơn! Bất kỳ điều gì cũng hơn ở trong cái hang khốn khổ này. Ở đây nhiều dơi lắm, các

vị biết đây. Chúng luôn làm tôi khiếp sợ, đâm bổ xuống và kêu lên chít chít thật là kinh tởm. Những con giun trắng thò đầu ra khỏi những tảng đá và nhìn tôi chằm chằm khiến tôi sờn cả gai ốc. Và những thứ ghêù ngoào như nhện! Và cả những thứ... những thứ gì gì đó! Chúng tôi tệ hơn cả. Chỉ thế thôi đã đủ khiến máu người ta đông lại rồi, tôi nói cho các vị biết như vậy đây! Vừa mới ngày hôm trước thôi, nếu tôi có thể gọi đó là ngày, vì ở dưới này thì chẳng có gì khác biệt hết...”

Gã không lộ cú về phía trước, giọng y hạ thấp xuống thành một tiếng thì ào vang rền, và y có vẻ rất háo hức được kể lại những việc này thật tỉ mỉ.

“Glew,” Taran ngắt lời, “chúng tôi rất thông cảm với cảnh khốn cùng của anh, nhưng tôi xin anh, hãy chỉ cho chúng tôi đường ra khỏi hang.”

Glew lắc lư mái đầu bù xù to tướng của mình đang bên này bên kia. “Đường ra ư? Tôi chưa bao giờ thôi tìm đường ra. Nhưng chẳng có đường nào cả. Ít nhất thì không có đường dành cho tôi.”

“Hẳn là phải có chứ.” Taran nài nỉ. “Làm sao trước kia anh lại tìm đường vào đây được? Xin làm ơn chỉ cho chúng tôi.”

“Tìm đường ư?” Glew đáp lại. “Tôi

không nghĩ đó là tìm kiếm đâu. Tất cả là lỗi của Llyan hết. Giá mà nó đừng có trốn ra khỏi chuồng đúng vào cái lần mà thuốc của tôi đang có tác dụng hiệu quả nhất. Nó đuổi tôi ra khỏi lều. Nó làm vậy thật là vô ơn, nhưng tôi tha thứ cho nó. Tôi vẫn còn cầm bầu thuốc trong tay. Ôi, tôi ước gì mình đã quẳng cái liều thuốc đáng nguyên rủa ấy đi! Tôi đã gắng sức chạy nhanh hết mức có thể, với Llyan đuổi theo sát gót.” Glew run run đưa tay lên vỗ trán và râu rĩ chớp mắt. “Cả đời tôi chưa bao giờ chạy nhanh và xa đến thế.” Y nói, “Tôi vẫn còn mơ về chuyện đó, khi không mơ thấy những thứ đáng sợ hơn. Cuối cùng tôi tìm thấy một cái hang và thế là tôi xông thẳng vào. Tôi chẳng được nghỉ lấy một phút nào.”

Glew nói tiếp, nặng nề thở dài. “Tôi đã nuốt trọn liều thuốc. Giờ khi có thời gian nghĩ kỹ về chuyện đó, tôi mới nhận ra rằng lẽ ra mình không nên làm thế. Nhưng nó đã khiến Llyan trở nên to lớn biết bao. Tôi nghĩ nó cũng sẽ có tác dụng với tôi, và tôi sẽ có cơ hội địch lại nó. Và đúng là liều thuốc đã có tác dụng.” y thêm vào. “Thật ra nó có tác dụng nhanh đến nỗi tôi suýt vỡ đầu vì đập vào trần hang. Và tôi cứ tiếp tục lớn lên mãi. Tôi cứ phải co quắp người lại hết mức, chui rúc vào sâu hơn, sâu hơn mãi, để tìm một cái hang to hơn, cho đến khi tôi dừng lại ở đây. Cho đến lúc đó thì, than ôi, không còn lối đi nào đủ rộng cho tôi nữa. Tôi đã nghĩ về việc đó rất nhiều kể từ cái ngày bất hạnh ấy. Tôi thường nhớ lại

nó...” Glew tiếp tục. Y nhắm hờ mắt lại và nhìn xa xăm, mãi mê với những ký ức của mình. “Giờ thì tôi tự hỏi,” y lẩm bẩm, “tôi tự hỏi không biết nếu...”

“Fflewddur này,” Taran thì thào vào tai chàng ca sĩ, “chẳng lẽ không có cách nào khiến hắn thôi nói và chỉ cho ta một lối đi sao? Hay chúng ta nên khe khẽ chuồn đi và tự mình tìm đường lấy?”

“Tôi không biết,” Fflewddur trả lời. “Xét theo những tên khổng lồ mà tôi đã gặp thì... ờ, thật sự là tôi chưa gặp tên khổng lồ nào, nhưng tôi đã nghe rất nhiều về bọn chúng, thì Glew trông hơi... nói thế nào nhỉ, trông hơi nhỏ bé! Tôi không biết tôi nói thế có rõ ràng không, nhưng

tôi nghĩ rằng lúc trước hẳn là một gã nhỏ con yếu đuối thì bây giờ hẳn cũng là một tên khổng lồ yếu đuối! Và rất có thể là một tên hèn nữa. Tôi dám chắc chúng ta có thể đánh bại hẳn nếu chúng ta với tới hẳn. Điều nguy hiểm nhất là chúng ta có thể bị giẫm bẹp dùm.”

“Tôi thật sự lấy làm tiếc cho hẳn.” Taran mở lời. “Nhưng tôi không biết chúng ta có thể giúp hẳn bằng cách nào, và chúng ta lại không thể tiếp tục trì hoãn cuộc tìm kiếm thêm nữa.”

“Các vị đâu có thèm nghe tôi nói!” Glew kêu lên. Từ nãy tới giờ y đã lải nhải một hồi lâu trước khi nhận ra rằng mình đang nói chuyện một mình. “Phải, một chuyện

vẫn như cũ.” Y nức nở. “Ngay cả khi tôi đã là một người không lồ rồi mà cũng không ai thèm để ý đến tôi! Ô, tôi có thể kể cho các vị nghe về chuyện những tên không lồ có thể bẻ gãy xương các vị và bóp chặt các vị cho đến khi mắt các vị lòi ra. Chắc chắn các vị sẽ lắng nghe chúng. Nhưng Glew thì không đâu! Ô, với hắn thì chẳng có gì khác biệt hết. Không lồ hay không không lồ cũng vậy thôi! Tên không lồ Glew bị mắc kẹt trong một cái hang chết tiệt, và ai thèm quan tâm nào? Ai thèm nhìn đến cơ chứ?”

“Coi nào,” Fflewddur trả lời với một chút sốt ruột, vì gã không lồ đã bắt đầu khóc nức nở và làm nước mắt rơi lộp độp xuống đầu nhóm bạn. “anh chỉ có thể

tự trách chính mình vì đã để anh rơi vào hoàn cảnh khốn khổ này. Anh đã xía mũi vào những việc mình không biết rõ, và như tôi đã nói rất nhiều lần rồi đây, nó chỉ dẫn đến những kết quả đáng buồn mà thôi.”

“Tôi đâu có muốn biến thành người khổng lồ!” Glew cãi lại. “Ít ra thì không phải là ngay từ đầu. Đã có lúc tôi nghĩ mình có thể trở thành một chiến binh nổi tiếng. Tôi đã tham gia vào đội quân của ông hoàng Goryon khi ông hành quân đến tấn công ông hoàng Gast. Nhưng tôi không thể chịu nổi khi nhìn thấy máu. Nó khiến tôi xanh cả mặt, xanh mát như cỏ ấy. Và những trận chiến thật là kinh khủng! Đủ khiến cho đầu óc người ta

quay cuồng! Những tiếng đâm chém và đánh đập chan chát! Chỉ riêng tiếng hỗn loạn thôi đã không thể chịu được rồi! Không, không, hoàn toàn không thể được.”

“Cuộc sống của một chiến binh là hết sức gian khổ,” Taran nói, “và phải có một trái tim kiên cường thì mới có thể theo đuổi nó được. Chắc chắn phải có những cách khác để anh tìm kiếm danh tiếng cho mình chứ.”

“Sau đó thì tôi lại nghĩ là mình có thể trở thành một ca sĩ.” Glew nói tiếp. “Mọi chuyện cũng xoay ra tôi tệt không kém. Những học vấn ta phải có, những kiến thức ta phải học...”

“Tôi rất đồng ý với anh về chuyện đó, anh bạn ạ.” Fflewddur lẩm bầm với một tiếng thở dài tiếc nuối. “Tôi cũng đã có một kinh nghiệm tương tự.”

“Không phải là vì những năm tháng phải bỏ ra để học tập.” Glew giải thích, giọng y đã có thể rất sâu não nếu nó không vang rền to đến thế. “Tôi biết là tôi có thể học được nếu chịu khó bỏ ra chút thời gian. Không, vấn đề là ở đôi chân của tôi kia. Tôi không sao chịu nổi chuyện đi lại và lang thang từ đầu này đến đầu kia của Prydain. Và lúc nào cũng phải ngủ ở những chỗ khác nhau. Rồi phải dùng nước lã. Và cây đàn hạc khiến tôi phồng rộp cả.”

<https://thuviensach.vn>

“Chúng tôi rất lấy làm tiếc cho anh.”
Taran ngắt lời, bồn chồn cựa quậy,
“Nhưng chúng tôi không thể nấn ná lại
đây được.”

Glew đã cúi thấp xuống trước mặt nhóm
bạn và Taran tuyệt vọng cố nghĩ ra cách
tốt nhất để chuồn qua y.

“Làm ơn, xin đừng đi!” Glew kêu lên
như thể đọc được ý nghĩ của Taran, mắt
chớp chớp liên hồi. “Đừng đi vội! Tôi sẽ
chỉ đường cho các vị ngay thôi, tôi hứa
đấy.”

“Phải, phải!” Gurgi kêu lên, rớt cuộc nó
cũng đã bắt mình mở mắt ra và bò dậy.

“Gurgi không thích hang động. Và cái đầu yếu ớt khốn khổ của nó tràn đầy những tiếng kêu, tiếng gõ đập âm âm!”

“Sau đó thì tôi quyết định sẽ trở thành một người anh hùng,” Glew hăm hờ kể tiếp, bỏ qua vẻ sốt ruột của nhóm bạn. “để đi giết rồng và làm những việc đại loại như thế. Nhưng các vị không tưởng tượng được nó khó khăn đến mức nào đâu. Chỉ riêng việc tìm được một con rồng đã gần như là không thể rồi! Nhưng tôi đã tìm thấy một con ở vương quốc Mawr.”

“Nó là một con rồng nhỏ,” Glew thừa nhận, “khoảng bằng một con chồn. Những người nông dân đã nhốt nó vào một cái

chuông thỏ và bọn trẻ con vẫn thường đến xem nó khi chúng không có trò gì khác để chơi. Nhưng dù sao thì nó vẫn là một con rông. Lẽ ra tôi đã có thể giết được nó.” Y nói thêm với một tiếng thở dài thườn thượt. “Tôi đã cố, nhưng con quái hung dữ ấy đã cắn tôi. Vẫn còn sẹo đây này.”

Taran nắm chặt lấy thanh gươm của mình hơn. “Glew,” cậu kiên quyết nói, “một lần nữa tôi xin anh hãy chỉ cho chúng tôi một lối đi. Nếu anh không chịu thì...”

“Sau đó tôi lại nghĩ là tôi có thể trở thành một vị vua,” Glew vội vã nói tiếp trước khi Taran kịp dứt lời. “Tôi nghĩ nếu tôi có thể thành hôn với một nàng

công chúa – nhưng không, họ đã đuổi tôi ngay khi tôi mới đặt chân đến cổng lâu đài.

Tôi còn có thể làm gì khác nữa?” Glew rên rỉ lắc đầu vẻ khổ sở. “Còn lại việc gì cho tôi ngoài học phép thuật? Cuối cùng tôi cũng gặp được một lão phù thủy nói rằng lão có một cuốn sách thần chú. Lão không chịu nói cho tôi biết làm sao nó lại rơi vào tay lão, nhưng lão đảm bảo với tôi rằng những phép thuật chứa đựng trong nó rất lợi hại. Trước kia nó đã từng thuộc về dòng họ Llyr.”

Taran nín thở khi nghe thấy những lời này. “Eilonwy là một công chúa của dòng họ Llyr.” cậu thì thầm với chàng ca sĩ. “Glew đang kể cho chúng ta nghe

chuyện gì đây? Liệu hẳn có nói thật không nhỉ?”

“Nó được đem đến từ chính Caer Colur cơ đấy.” Glew nói tiếp. “Dĩ nhiên, tôi...”

“Glew, anh hãy cho chúng tôi biết,” Taran kêu lên, “Caer Colur là cái gì? Nó thì có liên quan gì đến dòng họ Llyr?”

“Sao cơ, nó liên quan đến tất cả mọi thứ.” Glew trả lời, như thể ngạc nhiên trước câu hỏi của Taran. “Caer Colur là cố đô của dòng họ Llyr. Tôi tưởng là ai cũng phải biết chuyện đó chứ? Đó đúng là một kho báu chứa đầy những bùa phép và những câu thần chú. Ôi trời, đúng thế

đây. Thế là, như tôi đang nói ban nãy, dĩ nhiên tôi tin rằng rốt cuộc tôi đã tìm được một thứ có thể giúp được mình. Lão phù thủy rất nóng lòng tổng khứ cuốn sách đi, cũng nóng lòng như tôi muốn có được nó vậy.”

Hai tay Taran bỗng run lên. “Caer Colur ở đâu?” cậu hỏi. “Làm sao chúng tôi tìm được nó?”

“Tìm nó ư?” Glew nói, “Tôi nghĩ là nơi ấy còn lại mấy đẽ bỏ công tìm. Người ta bảo rằng toà lâu đài đã thành một đồng đồ nát từ lâu rồi. Và nó cũng bị phù phép nữa, đúng như các vị có thể đoán đây. Và các vị sẽ phải chèo thuyền rất vất vả nữa.”

“Chèo thuyền trên cạn ư?” Fflewddur nói, “Đừng có bắt tôi tin vào chuyện đó.”

“Phải, chèo thuyền.” Glew nhắc lại, ủ rũ gật đầu. “Cách đây rất lâu rồi, Caer Colur cũng là một phần của Mona, nhưng nó tách ra khỏi hòn đảo sau một trận lũ. Giờ thì nó không hơn gì một mẩu đảo bé tẹo. Nhưng thôi không nói chuyện ấy nữa.” Glew tiếp tục, “Tôi đã thu hết chút của cải ít ỏi dành dụm được...”

“Hòn đảo ấy ở đâu?” Taran gặng hỏi. “Glew, anh phải nói cho chúng tôi biết. Điều này rất quan trọng.”

“Nó nằm ở cửa sông Alaw.” Glew đáp,

rõ ràng là rất bực mình vì lại bị ngắt lời. “Nhưng nó chẳng liên quan gì đến những chuyện đã xảy ra với tôi cả. Các vị thấy đây, lão phù thủy...”

Tâm trí Taran căng thẳng. Magg đã đem Eilonwy đến sông Alaw. Y đã cần một con thuyền. Quê hương của Eilonwy có phải là đích đến của y không? Ánh mắt của cậu bắt gặp mắt Fflewddur, và vẻ mặt chàng ca sĩ cho cậu biết anh ta cũng đang có cùng một ý nghĩ.

“...lão phù thủy,” Glew tiếp tục, “vội vàng đến nỗi tôi không có cơ hội nào để xem qua cuốn sách. Đến khi tôi mở nó ra thì đã quá muộn. Lão đã lừa tôi. Nó chỉ là một cuốn sách, một cuốn sách tron

rỗng không có gì cả! Chỉ toàn là những trang giấy trắng!”

“Thật là đáng kinh ngạc!” Hoàng tử Rhur kêu lên. “Đúng là cuốn sách chúng tôi đã tìm thấy!”

“Nó chẳng có giá trị gì hết.” Glew thở dài, “nhưng vì các vị đã tìm thấy nó, xin hãy cứ giữ lấy đi. Nó là của các vị. Một món quà. Một thứ gì đó để nhắc các vị nhớ đến tôi. Để các vị không quên mất gã Glew khốn khổ này.”

“Chuyện đó thì khó lắm.” Fflewddur lầm bầm.

“Cuối cùng, tôi xoay sang tự bào chế

thần dược.” Glew nói. “Tôi muốn trở nên thật dữ tợn! Tôi muốn trở nên mạnh mẽ, để khiến cả Mona phải run rẩy! Ôi, đó là một công việc hết sức gian khổ, tôi xin nói với các vị như thế đấy. Và than ôi, các vị đã thấy kết quả của nó rồi đấy. Và mọi hy vọng của tôi cũng chấm dứt luôn.” Gã không lờ ử rữ nói tiếp. “Cho đến khi các vị xuất hiện. Các vị phải giúp tôi thoát khỏi cái hang đáng sợ này. Tôi không thể chịu nổi lũ dơi và những con vật bò lồm ngồm làm tôi sờn cả gai ốc nữa. Thật quá sức chịu đựng, tôi xin nói với các vị như vậy, quá sức chịu đựng! Nó thật kinh tởm, ghê rợn, nhớp nháp, ẩm ướt.” Y rống lên tuyệt vọng. “Tôi không chịu nổi nấm và mốc nữa! Nấm và mốc! Tôi đã phải chịu đựng

chúng đủ lắm rồi!” Y lại bắt đầu khóc nức nở và những tiếng rên rỉ thê thảm của y làm cả cái hang rung lên.

“Dallben, thầy của tôi là vị pháp sư cao cường nhất toàn Prydain này.” Taran nói. “Có thể thầy ấy sẽ tìm được cách giúp anh. Nhưng lúc này chúng tôi lại cần đến sự giúp đỡ của anh. Chúng tôi càng thoát khỏi đây sớm chừng nào thì tôi càng có thể quay về với thầy Dallben sớm chừng ấy.”

“Đợi thế thì lâu quá.” Glew than vãn. “Đến lúc ấy thì tôi cũng đã hoá thành một cây nấm rồi.”

“Xin hãy giúp chúng tôi.” Taran van vỉ.

“Xin hãy giúp chúng tôi và chúng tôi sẽ cố gắng giúp lại anh.”

Glew không nói gì hồi lâu. Trán y nhăn lại và môi y giật giật vẻ lo lắng. “Thôi được, thôi được.” y thở dài và đứng dậy. “Hãy đi theo tôi. Ồ, còn việc này các vị có thể làm được.” y thêm vào. “Nếu nó không phiền hà quá với các vị, nó chỉ là một việc rất nhỏ thôi, nếu các vị thật sự không phản đối. Như thế ít ra tôi cũng được toại nguyện đôi chút, cho dù là trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đến đâu đi chăng nữa. Một ơn huệ nhỏ xíu thôi mà. Các vị có thể gọi tôi là... vua Glew được không?”

“Ôi Belin vĩ đại!” Fflewddur hét lên.

“Tôi sẽ gọi anh là vua, là ông hoàng, là cái gì cũng được, chỉ cần anh chỉ đường cho chúng tôi ra khỏi đây, thưa bệ hạ!”

Glew tỏ ra phần khởi hơn trong khi loạng choạng bước về phía khúc hang mờ tối. Nhóm bạn loay hoay trèo xuống khỏi gờ đá và chạy vội để theo kịp sải chân dài của y. Vì từ khi bị giam ở đây chưa được nói chuyện với ai, nên Glew nói luôn miệng không ngừng. Y giải thích là y đang nấu những liều thần dược mới, lần này là để biến mình nhỏ lại. Ở trong một khúc hang thậm chí y còn dựng nên một cái gì đó tựa tựa như một xưởng bào chế, nơi một hồ nước nóng sôi sùng sục được dùng để nấu các liều thuốc của y. Sự khéo léo của Glew trong việc chế tạo

chày, cối, nôi và chậu từ những hòn đá được khoét thủng hết sức kỳ công khiến Taran ngạc nhiên và làm lòng cậu tràn ngập một nỗi thán phục đầy trức ẩn dành cho gã khổng lồ tuyệt vọng. Nhưng đầu óc cậu vẫn mãi lật đi lật lại, tìm kiếm câu trả lời đang lẫn trốn cậu như một con ma trôi mỗi khi cậu đến gần nó. Cậu dám chắc rằng lời giải nằm ở gian đại sảnh điêu tàn của Caer Colur, và dám chắc rằng nhóm bạn sẽ tìm thấy Eilonwy ở đó.

Sốt ruột mong sớm thoát ra ngoài, cậu chạy lên trước, khi Glew dừng lại trước một khối đá có hình thù như một cái ống khói. Sát gần mặt đất là cái miệng đen ngòm há hốc của một đường hầm.

“Tạm biệt.” Glew sụt sịt nói, rầu rĩ chỉ vào đường hầm. “Cứ thẳng lối ấy mà đi. Các vị sẽ tìm được đường ra thôi.”

“Tôi xin hứa với anh,” Taran đáp, trong khi Gurgi, Fflewddur và hoàng tử Rhur chui vào miệng hầm. “Nếu thầy Dallben có thể thì chắc chắn thầy ấy sẽ giúp anh.”

Ôm chặt quả cầu, Taran cúi xuống và len lỏi chui qua cái vòm cung lờm chờm. Đàn dơi bỗng bay vụt lên thành một đám mây kêu chí chóc. Cậu nghe thấy Gurgi thét lên sợ hãi và vội chạy tới trước. Một giây sau, cậu đụng phải một bức tường đá và lão đảo ngã về phía sau trong khi quả cầu tuột khỏi tay cậu và rơi xuống đồng sỏi phủ trên mặt đất gồ ghề. Với

một tiếng kêu, Taran quay ngoắt lại vừa kịp lúc trông thấy một tảng đá khổng lồ đang bị đẩy vào khe hở và lao về phía ấy.

Glew đã lấp kín đường hầm.

Chương XII: NĂM MỒ

Cũng như Taran, chàng ca sĩ đã đâm đầu lao thẳng vào bức tường đá, và giờ đang loạng choạng đứng dậy. Tiếng la của Gurgi vang lên át cả tiếng kêu của bầy dơi. Hoàng tử Rhun lão đảo chạy tới bên cạnh Taran và lao mình vào đẩy tảng đá không xô dịch nổi. Quả cầu đã lăn vào một góc, nhưng chỉ liếc qua một cái dưới ánh sáng lờ mờ của nó, Taran đã thấy ngay rằng không có đường nào khá để đi vào hay ra khỏi cái hốc này.

“Glew!” Taran gọi, cố vận hết sức đẩy lối đi đã bị chặn kín. “Cho chúng tôi ra! Ông làm gì thế này!”

<https://thuviensach.vn>

Trong khi Gurgi giận dữ quất tháo và nắm tay đấm lên tảng đá tro tro thì Taran lại lao mình vào nó một lần nữa. Bên cạnh, cậu nghe thấy hoàng tử Rhun cũng đang thở hổn hển vì gắng sức. Fflewddur đẩy một cú thật mạnh, trượt chân, rồi ngã nhào xuống đất.

“Đồ giun già xấu xa!” Chàng ca sĩ lấy hết hơi gào lên. “Đồ dối trá! Mi đã phản bội chúng ta!”

Từ bên kia tảng đá vắng tới giọng nói bị bóp nghẹt của Glew, “Tôi rất lấy làm tiếc. Xin tha lỗi cho tôi. Nhưng tôi còn biết làm gì khác được?”

“Hãy cho chúng tôi ra!” Taran lại ra lệnh, cậu vẫn rắng sức để di chuyển tảng đá. Với một tiếng nứt nở vì giận dữ và tuyệt vọng, cậu ngồi sụp xuống đất và điên cuồng cào bới lớp sỏi vụn.

“Hãy đẩy tảng đá nặng nề này ra, tên khổng lồ gian xảo kia!” Gurgi hét lên. “Hãy đẩy thứ chắn đường chắn lối này ra! Nếu không thì Gurgi điên tiết sẽ đập lên cái đầu to tướng mềm oặt của mi đấy!”

“Chúng tôi đã có thể giúp anh.” Taran nói lớn. “Vậy mà anh đền ơn cho chúng tôi bằng sự phản bội thế này ư?”

“Đúng vậy.” Hoàng tử Rhun kêu lên.

“Làm sao anh có thể mong người khác giúp đỡ khi họ đang bị chôn vùi ở đây chứ?”

Mặc dù yếu ớt, một tiếng nức nở vẫn vọng vào từ phía sau lối đi bị chặn kín. “Lâu quá!” Giọng nói của Glew rền rĩ. “Nhu vậy lâu quá! Tôi không thể gọi lâu hơn trong cái hang kinh khủng này được! Ai biết được liệu rồi Dallben có quan tâm đến số phận của tôi không? Rất có thể là không. Nó phải được làm ngay bây giờ. Ngay bây giờ!”

“Glew,” Taran nói, cố bắt mình phải tỏ ra bình tĩnh và kiên nhẫn hết sức ó thể, bởi vì cậu tin rằng gã khổng lồ đã chia tay với lý trí của mình mất rồi. “không

còn việc gì chúng tôi có thể làm giúp anh được nữa, nếu không thì chúng tôi đã làm từ trước rồi.”

“Nhưng có mà! Có đấy!” Glew kêu lên. “Các vị sẽ giúp cho liều thần dược của tôi. Tôi đã dám chắc là mình có thể bào chế ra một loại thuốc giúp tôi trở lại kính thước như cũ. Tôi chỉ đòi hỏi có vậy thôi. Như vậy đâu có quá đáng lắm đâu.”

“Nếu người muốn bọn ta giúp mi nấu ra một trong những món hồ lớn kinh tởm mà mi bắt Llyan phải uống,” Fflewddur gọi to. “thì người đã dùng một cách thật kỳ quái để giành được tình bạn của chúng ta đấy.” Chàng ca sĩ ngân nga và mắt anh bỗng bất thần mở lớn lên khiếp hãi. “Ôi

Belin vĩ đại,” anh ta lẩm bẫm, “như hấn đã làm với Llyan...!”

Ngay khi chàng ca sĩ còn đang nói thì Taran đã bắt đầu run lên, bởi vì cậu cũng vừa nghĩ đến điều đó. “Fflewddur,” cậu thì thầm, “quả là hấn ta mất trí rồi. Cái hang này đã làm hấn phát điên rồi.”

“Không hề,” chàng ca sĩ đáp, “điều này hoàn toàn hợp lý, theo một cách hết sức kinh khủng. Hấn đâu còn ai khác để thí nghiệm liều thuốc của hấn!” Anh ta áp mình vào tảng đá và khum tay lên miệng. “Người sẽ không làm được điều đó đâu, đồ sâu bọ rền rĩ ghê tởm!” Anh ta gào lên, “Chúng ta sẽ không uống các thứ thuốc xấu xa của người đâu! Cho dù

người có bắt bọn ta chết đói đi chẳng nữa! Và nếu người tìm cách nhồi chúng xuống họng bọn ta thì người sẽ học được rằng một người họ Fflam cũng biết cắn đấy!”

“Tôi xin hứa,” Glew van vi, “các vị sẽ không phải uống bất kỳ thứ gì đâu. Tôi sẽ tự mình mạo hiểm thử hết. Đó là một điều mạo hiểm rất khủng khiếp. Giả sử tôi hoá thành một cụm khói và bay đi mất thì sao? Không ai có thể nói trước được khi phải thử những công thức như thế. Điều đó rất có thể xảy ra.”

“Tôi ước là nó xảy ra thật.” Fflewddur lầm bầm.

“Không, không,” Glew nói tiếp, “các vị sẽ không phải chịu chút đau đớn nào đâu, các vị hoàn toàn có thể chắc chắn về điều đó. Các vị sẽ không mất nhiều thời gian hơn một chốc lát đâu. Một nửa của chốc lát thôi ấy chứ! Và tôi chỉ cần một trong số các vị, chỉ một người mà thôi! Các vị không thể nói như thế là đòi hỏi quá đáng được, các vị không thể ích kỷ đến thế được...”

Giọng Glew đã dâng cao điên loạn và y bắt đầu kêu gào than khóc to và nhanh đến nỗi Taran gần như không nghe rõ nổi từng lời nữa; nhưng trong khi cậu lặng nghe, Taran thấy như máu đang bị rút cạn khỏi tim mình, một cảm giác ớn lạnh tóm lấy cậu và khiến cậu [rùn rẩy](https://thuvienSach.vn) trong khi

Glew tiếp tục lái nhải.

“Glew,” cậu kêu lên, một nỗi tuyệt vọng dâng lên trong lòng cậu, “anh định làm gì với chúng tôi?”

“Xin làm ơn, xin làm ơn hiểu cho,” giọng nói của Glew đáp lại, “Đây là cơ hội duy nhất của tôi. Tôi biết chắc là nó sẽ có hiệu quả. Tôi đã nghĩ về việc ấy rất kỹ kể từ khi tôi rơi vào cái hố kinh khủng này. Tôi biết tôi có thể bào chế được liều thuốc đúng mà; tôi đã có tất cả những thứ tôi cần. Chỉ trừ một thứ. Một nguyên liệu nhỏ xíu thôi. Sẽ không đau chút nào đâu; các vị sẽ không cảm thấy gì hết. Tôi xin thề đấy.”

Taran há hộc miệng kinh hoàng. “Anh định giết một trong số chúng tôi ư!”

Im lặng một hồi lâu. Cuối cùng giọng nói của Glew lại vang đến chỗ nhóm bạn; nghe như thể Glew đã bị xúc phạm vậy. “Cậu nói thế nghe... thô bạo quá!”

“Belin vĩ đại,” Fflewddur quát, “ta mà túm được cái cổ gầy nhẳng của ngươi thì ta sẽ cho ngươi biết thế nào là thô bạo!”

Lại im lặng một hồi. “Xin làm ơn,” Glew yếu ớt, “hãy thử nhìn mọi chuyện từ phía của tôi mà xem.”

“Rất vui lòng,” Fflewddur nói, “chỉ việc đẩy tảng đá này ra thôi.”

“Xin đừng nghĩ việc này đôi với tôi là dễ dàng.” Glew nói tiếp. “Tôi rất quý tất cả các vị, nhất là anh bạn nhỏ lông xù ấy; và tôi cảm thấy thật kinh khủng khi làm việc này. Nhưng có thể sẽ không có ai khác xuống đây nữa. Các vị hiểu chứ? Các vị sẽ không giận chứ? Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho mình nếu tôi đã làm các vị giận.

Ngay cả lúc này,” y ảo não thêm vào, “tôi cũng không biết làm sao có thể bắt mình chọn một người trong số các vị. Không, không, tôi không thể. Tôi không có lòng dạ nào làm vậy. Xin đừng bắt tôi phải chịu đựng cái cực hình ấy. Không, các vị sẽ tự quyết định với nhau vậy. Đó là cách hay hơn cả.

Xin hãy tin lời tôi,” Glew tiếp tục, “chuyện này đối với tôi tệ hơn với các vị nhiều. Nhưng tôi sẽ nhắm mắt lại để khỏi phải thấy người bị chọn là ai. Rồi sau khi tất cả đã xong xuôi, chúng ta sẽ cố quên nó đi. Chúng ta sẽ là những người bạn thân thiết nhất đời – có nghĩa là với những người còn lại ấy mà. Tôi sẽ dẫn các vị ra khỏi đây, tôi hứa đấy. Chúng ta sẽ cùng đi tìm Llyan... - ôi, sẽ thật vull khi được gặp lại nó – và tất cả rồi sẽ ổn thoả hết.

Đừng bỏ đi nhé.” Glew nói. “Tôi sẽ đi chuẩn bị sẵn sàng vài thứ. Tôi sẽ không để các vị phải đợi đâu.”

“Glew, xin hãy nghe tôi!” Taran gọi. “Anh đang định làm một việc hết sức xấu

xa đây. Hãy thả chúng tôi ra!”

Không nghe thấy tiếng trả lời. Tầng đá không hề nhúc nhích.

“Đào đi, các bạn!” Fflewddur kêu lên, rút gươm ra. “Hãy đào thoát thân đi!”

Taran và Gurgi đều rút gươm ra và quỳ bên cạnh nhau, cùng tấn công mặt đất bên dưới tầng đá. Họ vận hết sức đâm xuống lớp đất cứng như đá. Mũi gươm của họ đập lên sỏi đá kêu chan chát, nhưng có cố đến mấy họ cũng không thể đào hơn một cái hố nông chòen. Hoàng tử Rhun thử dùng thanh gươm của mình để bẩy tầng đá lên nhưng chỉ khiến mũi gươm gãy đánh rắc.

Taran nhặt quả cầu lên, quỳ xuống trên

bàn tay và đầu gối, sấm soi thật kỹ từng góc của nhà ngục này, hy vọng có thể tìm thấy một khe hở hay một lỗ hổng nhỏ xíu nào để họ có thể mở rộng ra được. Các vách hang vươn lên dốc ngược và không gồ ghề một chút nào.

“Hắn nhốt chúng ta kín quá.” Taran nói, ngồi phịch xuống đất. “Chỉ có một đường ra duy nhất thôi. Con đường mà Glew đề nghị với chúng ta.”

“Theo như tôi thấy,” Rhun nói, “thì hẳn chỉ đòi có một người trong số chúng ta thôi. Như vậy thì vẫn còn lại ba người tiếp tục đi tìm công chúa.”

Taran trầm ngâm suy nghĩ một hồi. “Lần

đầu tiên,” cậu chua chát nói, “tôi nghĩ rằng tôi đã đoán được Magg định đưa Eilonwy đến đâu. Đến Caer Colur. Đó là mảnh mồi chắc chắn nhất mà chúng ta có. Giờ thì với chúng ta nó chỉ là vô dụng mà thôi.”

“Vô dụng ư?” Rhun hỏi. “Không hề. Chúng ta chỉ cần làm theo lời Glew đề nghị, và thế là những người khác có thể lên đường.”

“Cậu nghĩ lão giun già mềm oặt ấy sẽ giữ lời sao?” Fflewddur giận dữ hỏi. “Tôi tin hẳn cũng chỉ bằng tin Magg thôi.”

“Mặc dù thế,” Rhun nói, “chưa thử thì cũng chưa biết chắc được.”

Nhóm bạn lặng ngắt trước những lời đó. Gurgi, từ nãy giờ vẫn khom mình trên mặt đất và vòng đôi tay lông lá ôm lấy đầu gối, liền nhìn Taran một cách đáng thương. “Gurgi sẽ đi.” Con vật yếu ớt khe khẽ rên lên, mặc dù nó run lẩy bẩy đến nỗi gần như không nói nổi nên lời nữa. “Vâng, vâng, nó xin dâng cái đầu yếu ớt khốn khổ của mình cho việc nấu thuốc.”

“Gurgi gan dạ,” Taran khẽ nói. “quả thật ta biết là mi sẽ tự nguyện từ bỏ cái đầu yếu ớt khốn khổ của mình.” Cậu vỗ vỗ lên người Gurgi đang hoảng sợ. “Nhưng chuyện đó là không thể. Chúng ta phải đoàn kết bên nhau. Nếu Glew muốn lấy

một mạng trong số chúng ta, hẳn sẽ phải trả giá đắt.”

Fflewddur lại bắt đầu đào bới bên dưới tảng đá. “Tôi hoàn toàn đồng ý với cậu.” Anh ta nói. “Chúng ta phải đồng lòng như một – cho tới khi không còn sự lựa chọn nào khác – ôi, chết tiệt – không hiểu sao tôi lại cứ nghĩ hẳn là một gã nhỏ con. Hẳn cứ gây cho tôi cái ấn tượng ấy, bất kể kích cỡ của hẳn ra sao. Chắc chắn là hẳn sẽ túm lấy một người trong số chúng ta. Hẳn không có được danh dự bằng một con rận hay trái tim như một con muỗi, và hẳn lại đang bị dồn vào đường cùng nữa. Nếu chúng ta chống trả lại hẳn, rất có thể tất cả chúng ta sẽ bị giết hết.”

“Anh không định nói là chúng ta nên chấp nhận lời đề nghị của Glew đây chứ?” Taran nói.

“Chắc chắn là không rồi,” Fflewddur trả lời. “Tôi sẽ đứng vững với thanh gươm trong tay và đập đầu gối gã nhỏ con đó, vì tôi không thể với tới đầu hắn được. Tôi chỉ muốn chỉ ra những điều mạo hiểm chúng ta có thể gặp phải mà thôi. Còn cái ý tưởng nực cười của hắn về chuyện chúng ta tự quyết định chọn ra lấy một người thì tôi không nghĩ là đáng cho chúng ta bận tâm đâu.”

“Tôi thì có.” Hoàng tử Rhun lên tiếng.

Taran ngạc nhiên quay sang nhìn Rhun,

không hiểu rõ cậu ta định nói gì. Chàng hoàng tử đảo Mona nhẹ răng cười với cậu vẻ gần như ngượng ngùng.

“Đó là điều duy nhất khiến Glew hài lòng,” Rhun nói, “và vì vậy tôi nghĩ đó là một vụ đổi chác khá rẻ đấy chứ.”

“Không có mạng sống nào là quá rẻ cả.” Taran mở lời.

“Tôi e là anh nhầm rồi.” Rhun trả lời. Cậu ta mỉm cười và lắc đầu. “Tôi đã nghĩ về việc này rất nhiều kể từ khi chúng ta vào trong hang, và chẳng có ích gì hết khi không đối mặt với sự thật. Tôi... tôi thấy rằng tôi đã không giúp được gì cả. Trái lại, tôi còn chẳng đem

đến gì khác ngoài chuyện xui xẻo. Không phải là tôi cố ý, nhưng dường như mọi chuyện đối với tôi đều hoá ra như thế cả. Vì thế, nếu không cần đến một người trong số chúng ta, tôi phải nói rằng người đó chính là... bản thân tôi.

Đúng vậy.” Rhun vội vã nói tiếp, bỏ qua tiếng kêu phản đối của Taran. “Tôi rất vui được tỏ ra hữu ích ít ra là một lần trong đời, đặc biệt là nếu nó giúp được Eilonwy. Tôi xin đảm bảo với các bạn là tôi không hề bận tâm đâu. Như Glew đã nói đây, nó chỉ mất một chốc thôi mà.

Không ai trong số các bạn lại không sẵn sàng liều mạng vì một người bạn đồng hành.” Rhun thêm vào. “Fflewddur Fflam đã liều mạng vì chúng ta trong hang ổ của Llyan. Thậm chí vừa rồi

Gurgi tội nghiệp cũng định liều mạng mình.” Cậu ta ngẩng đầu lên. “Một ca sĩ hát rong, một sinh vật yếu ớt của rừng sâu, một chàng Phụ - Chăn lợn.” Mắt Rhun bắt gặp mắt Taran và cậu ta thấp giọng nói, “chẳng lẽ một hoàng tử lại không thể làm vậy sao? Tôi nghĩ là tôi sẽ không bao giờ được đánh giá là một hoàng tử chân chính. Ngoại trừ trong chuyện này.”

Taran nhìn Rhun một lúc lâu. “Anh nói đến chuyện đánh giá ư,” cậu nói. “Tôi đã đánh giá anh chỉ là một ông vua con hậu đậu vụng về. Tôi đã lầm. Anh là một hoàng tử chân chính và một người tốt hơn tôi tưởng nhiều. Nhưng anh không thể hy sinh như thế này được. Anh biết rõ lời

thề của tôi với cha anh rồi đây.”

Hoàng tử Rhun lại nhe răng cười. “Đó là một lời thề nặng nề.” cậu ta nói. “Thôi được, tôi sẽ giải thoát cho anh khỏi lời thề ấy. Này,” cậu ta bỗng thêm vào, “lạ thật, nhưng tôi tự hỏi không biết chuyện gì đã xảy ra với lũ dơi nhỉ?”

Chương XIII: CHIẾC THANG

“Sao? Chúng bay mất rồi!” Taran vội chiếu ánh sáng của quả cầu quanh hang. “Bay hết không còn một con nào!”

“Đúng, đúng,” Gurgi kêu lên. “Không còn tiếng kêu rít nữa!”

“Tôi không thể nói rằng tôi lấy làm buồn vì chuyện đó được.” Chàng ca sĩ xen vào. “Tôi khá hoà thuận với lũ chuột, và tôi luôn yêu quý chim chóc, nhưng khi ghép hai loài đó lại với nhau thì tôi thích tránh xa chúng hơn.”

“Bây dơi có thể là những người bạn tốt nhất và người dẫn đường chắc chắn nhất của chúng ta trong lúc này đây.” Taran nói. “Rhun đã đoán ra được điều gì đó rồi. Lũ dơi đã tìm đường ra. Nếu chúng ta khám phá ra nó thì chúng ta có thể đi theo chúng.”

“Có thể thế.” chàng ca sĩ nói và nhăn mặt. “Việc đầu tiên phải làm là biến thành dơi cái đã. Sau đó thì tôi dám cá là chúng ta sẽ không gặp phải khó khăn gì hết.”

Taran vội vã bước từ đầu này đến đầu kia của khúc hang. Cậu chiếu ánh sáng của quả cầu lên vách hang, rồi những tia

sáng lên trần hang dốc đứng, nhìn kỹ từng kẽ nứt và từng khối đá trôi lên, nhưng chỉ nhìn thấy vài cái hốc nông chòen nơi mấy hòn đá cũ đã rơi xuống.

Cậu quét tia sáng qua lại quanh hang nhiều lần. Dường như có một vệt tối lơ lơ nằm giữa những tảng đá cao bên trên đầu cậu. Cậu lùi lại và ngắm nhìn nó thật cẩn thận. Vệt tối sẫm lại và Taran nhận ra nó là bóng của một gờ đá hẹp, một khe hở trên mặt đá. “Nó kia rồi!” Cậu kêu lên, cố giơ quả cầu lên hết mức mà đôi tay run rẩy của mình cho phép. “Kia kia... gần như không thể nhìn thấy nó, vách hang đã uốn cong lên và che mất nó. Nhưng nhìn xem chỗ vách đá dốc xuống và nứt ra kia...” <https://thuviensach.vn>

“Thật đáng kinh ngạc hết sức!” Rhun kêu lên. “Thật đáng sửng sốt! Đúng là một lỗi ra rồi. Lũ dơi đã bay qua đó. Anh nghĩ là chúng ta có chui qua đó được không?”

Đặt quả cầu vàng xuống đất, Taran bước đến bên vách đá và cố trèo lên bằng cách níu vào gờ đá hơi gợn lên, nhưng vách hang quá dốc, tay cậu tuột ra, tìm kiếm chỗ bám một cách vô vọng, cậu ngã xuống trước khi kịp đu mình lên. Gurgi cũng tìm cách trèo lên mặt đá phẳng lì. Mặc dù rất khéo léo, nó cũng chẳng trèo cao hơn Taran được bao nhiêu, và nó ngồi phịch xuống, thở phì phò và rên rỉ.

“Đúng như tôi đã nói,” Fflewddur ảo não nhận xét. “Chúng ta chỉ cần vài cặp cánh thôi.”

Taran vẫn không ngừng nhìn chăm chăm vào lối đi ở tít trên cao như đang chế giễu, hứa hẹn tự do nằm ngoài tầm với của cậu. “Chúng ta không thể trèo lên vách hang được,” cậu nhíu mày nói, “nhưng có thể vẫn còn hy vọng.” Cậu đưa mắt nhìn từ gờ đá trên cao đến nhóm bạn đồng hành rồi lại quay trở lại. “Một sợi thừng cũng không giúp ích gì được cho chúng ta, cho dù chúng ta có nó đi chăng nữa. Không có chỗ nào để buộc dây cả. Nhưng một chiếc thang thì...”

“Đúng là thứ chúng ta cần.” Fflewddur

nói. “Nhưng trừ khi cậu định đóng một cái thang ngay tại chỗ, không thì chúng ta không nên phí thời gian than thở vì một thứ chúng ta không có nữa.”

“Chúng ta có thể dựng một cái thang.” Taran khẽ nói. “Phải, lẽ ra tôi đã phải thấy ngay từ đầu mới phải.”

“Cái gì, sao cơ?” Chàng ca sĩ kêu lên. “Người dòng họ Fflam rất thông minh, nhưng lời nói của cậu vượt quá tầm hiểu biết của tôi rồi.”

“Chúng ta có thể làm được,” Taran trả lời, “và không phải tìm kiếm gì thêm nữa. Chính bốn người chúng ta sẽ chồng lên nhau làm thang.”

“Ôi, Belin vĩ đại!” Fflewddur reo lên, vỗ hai tay vào nhau. “Tất nhiên rồi! Đúng thế, chúng ta sẽ trèo lên vai nhau.” Anh chạy đến bên vách hang và ước lượng chiều cao bằng mắt. “Vẫn còn cao quá.” anh ta lắc đầu nói. “Ngay cả người đứng trên cùng cũng chỉ vừa với tới nó mà thôi.”

“Nhưng dù sao người đó cũng có thể với tới nó.” Taran khẳng khẳng. “Đó là đường thoát duy nhất của chúng ta.”

“Đường thoát duy nhất của người đó thì đúng hơn.” chàng ca sĩ sửa lại. “Bất kỳ ai trèo lên cũng khiến cái thang ngắn đi một đoạn bằng đúng chiều cao của anh

ta. Lựa chọn của chúng ta cũng chẳng khác hơn đề nghị của Glew là bao.” anh ta thêm vào. “Chỉ một người duy nhất trong số chúng ta có thể tự cứu lấy mình.”

Taran gật đầu. “Có lẽ anh ta sẽ ròng được một sợi dây leo xuống cho những người khác.” cậu nói. “Theo cách ấy thì...” cậu bỗng dừng lại.

Giọng Glew lại vọng vào trong hang. “Mọi việc trong đó ổn cả chứ?” Gã không hề hỏi to. “Ở ngoài này tất cả đều hết sức tuyệt vời. Tôi đã chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng rồi. Tôi hy vọng các vị không buồn phiền quá. Một người trong số các vị bước ra được không? Đừng nói cho tôi biết đó là ai; tôi không muốn biết

đâu. Tôi cũng đau lòng như các vị mà thôi.”

Taran vội quay sang chàng hoàng tử đảo Mona. “Tôi biết rõ trong lòng những bạn đồng hành của mình đang nghĩ gì và tôi sẽ nói thay cho tất cả họ. Chúng ta đã quyết định rồi. Giờ có hy vọng cứu được tất cả chúng ta thì cũng đã quá muộn. Hãy cố tìm đường đến Caer Colour. Nếu Quac tìm thấy ánh, nó sẽ dẫn anh đến đó.”

“Tôi không có ý định để bất kỳ ai ở lại phía sau.” Rhun trả lời. “Nếu đó là quyết định của các bạn thì nó không phải là quyết định của tôi. Tôi sẽ không...”

“Hoàng tử Rhun,” Taran kiên quyết nói. “Chẳng phải anh đã nói là sẽ tuân theo lệnh tôi đó sao?” Tảng đá đã bắt đầu kêu ken két khi nó bị đẩy ra khỏi đường hầm và Taran có thể nghe thấy tiếng khụt khịt đầy lo lắng của Glew. “Anh cũng phải cầm lấy vật này nữa.” cậu nói, dúi quả cầu vào bàn tay miễn cưỡng của Rhun. “Nó thuộc về Eilonwy và anh phải trả nó lại cho cô ấy.” Cậu đưa mắt nhìn đi nơi khác. “Cầu mong cho nó toả sáng rực rỡ trong ngày hôn lễ của hai người.”

Gurgi đã trèo lên vai chàng ca sĩ, anh ta đang tựa lưng vào vách hang. Rhun vẫn còn ngần ngừ, Taran túm lấy cổ áo cậu ta và lôi tới trước.

Taran trèo lên lưng Fflewddur, rồi trèo lên lưng Gurgi. Chiếc thang người chao đảo một cách đáng lo ngại. Bên dưới sức nặng của hai người, chàng ca sĩ hét gọi Rhun nhanh chân lên. Taran cảm thấy bàn tay của Rhun túm lấy mình rồi lại tuột xuống. Từ bên dưới vang lên tiếng thở phì phì khó nhọc của Gurgi. Taran chộp lấy thắt lưng Rhun và xóc cậu ta lên, trong khi một bên đầu gối của cậu ta, rồi đến bên kia, trèo lên vai cậu.

“Lôi ra cách xa quá.” Rhun hỏn hển nói.

“Đứng lên đi.” Taran kêu lên. “Giữ vững nhé. Sắp với tới nơi rồi.”

Bằng một nỗ lực cuối cùng, cậu cố sức

vươn lên cao hết mức có thể. Rhun loay hoay với lên được gờ đá. Rồi bỗng nhiên, gánh nặng trên vai Taran biến mất.

“Tạm biệt hoàng tử đảo Mona.” cậu gọi với lên, trong khi Rhun đu mình lên gờ đá hẹp và chui vào đường hầm.

Fflewddur kêu lên một tiếng báo động và Taran thấy mình ngã xuống. Nằm xoài ra trên nền đá, choáng váng và nghẹt thở, cậu cố gắng đứng dậy. Khúc hang tối đen như mực. Cậu loạng choạng dựa vào chàng ca sĩ. Anh ta kéo cậu ra xa chỗ mà Taran nhận ra là lối vào hang. Một luồng hơi lạnh thốc vào cho cậu biết rằng Glew đã đẩy hòn đá sang bên và cậu cảm thấy, hơn là nhìn thấy, một hình thù

tôi sẫm hơn đang thò vào trong hang. Taran tuốt gươm ra và chém bừa một nhát. Nó đập phải cái gì rất cứng.

“A! Ui!” Glew kêu lên. “Không được làm thế!”

Cánh tay bị rút lại một cách đột ngột. Taran nghe thấy tiếng Fflewddur tuốt lưỡi gươm của mình ra. Gurgi đã hồi hả chạy tới bên cạnh Taran cà đang nhặt đá ném lia lịa.

“Chúng ta phải chống trả lại hắn!” Taran kêu lên. “Chúng ta sẽ xem hắn có phải là một tên hèn nhát như một kẻ nói dối không. Nhanh lên! Đừng cho hắn có cơ hội nhốt chúng ta lại nữa!”

Gương giờ lên, nhóm bạn lao ra khỏi khúc hang. Taran biết Glew đang đứng vươn cao đầu đó trên họ; nhưng trong bóng tối cậu không dám chém bừa, sợ sẽ làm bị thương Gurgi hay Fflewddur đang dò dẫm bên cạnh.

“Các vị làm hỏng hết rồi!” Glew rên rỉ. “Tôi sẽ phải tự bắt một trong số các vị thôi. Sao các vị lại buộc tôi làm thế này? Tôi tưởng là các vị hiền! Tôi tưởng là các vị muốn giúp tôi!”

Một hơi gió rít qua đầu Taran trong khi Glew thò tay ra toan tóm lấy cậu. Cậu nằm bẹp xuống giữa lớp đá sắc. Ở một bên, cậu nghe tiếng Fflewddur hét lên.

“Ôi, Belin vĩ đại, tên quý ấy nhìn được trong bóng tối tốt hơn chúng ta!” Cho đến lúc này thì nhóm bạn vẫn túm tụm lại sát bên nhau, nhưng cú nhảy đột ngột của Taran đã đẩy cậu ra xa khỏi hai người kia. Cậu mò mẫm để bò lại bên họ và cũng lúc đó, để thoát khỏi những ngón tay của Glew đang điên cuồng bóp xuống.

Cậu vấp phải một đồng đá khiến chúng lọc cọc đổ ra và trượt chân vào một dòng chất lỏng gì đó bốc mùi hết sức kinh tởm.

Glew tuyệt vọng gào lên một tiếng vang rền. “Giờ thì các vị lại gây ra chuyện gì thế này! Các vị đã đánh đổ nôi thuốc của tôi rồi! Dừng lại, dừng lại ngay, các vị

làm tất cả lộn tung phèo lên mất!”

Một thứ có lẽ là bàn chân của Glew dẫm xuống suýt nữa đè bẹp cậu, trong khi Taran vùng grom ra. Lưỡi grom nẩy bật lên trong tay cậu, nhưng Glew hét lên khùng khiếp. Trên đầu Taran dường như có một cái bóng gần như vô hình đang nhảy lò cò trên một chân. Chàng ca sĩ nói đúng, Taran kinh hoàng nghĩ; mối nguy hiểm lớn nhất mà Glew có thể gây ra chính là giẫm bẹp họ. Mặt đất rung chuyển dưới chân gã khổng lồ và Taran, không nhìn thấy gì, vội vàng nhảy ra xa tiếng động ấy.

Điều tiếp theo cậu nhận biết được là mình đã ngã đánh ùm xuống một trong

những hồ nước rải rác đây đó trong động. Cậu vùng vẫy như điên và giơ tay ra cố tìm một chỗ bám trên bờ hồ đầy đá. Làn nước lấp lánh một ánh sáng mờ nhạt, lạnh lẽo. Trong khi Taran trèo lên, nhưng giọt nước nhỏ sáng rục trong bóng tối bám vào bộ quần áo ướt sũng của cậu, bám vào mặt, vào tay, vào tóc cậu. Giờ thì không còn hy vọng gì trốn thoát được nữa; quang sáng này sẽ khiến cậu lộ ra cho dù có trốn ở đâu đi chăng nữa.

“Chạy đi!” Taran hét lên. “Hãy để Glew đuổi theo tôi!”

Chỉ bằng một bước chân, gã khổng lồ đã tới bên hồ. Bằng ánh sáng phát ra từ chính thân thể ướt sũng của mình, Taran

có thể thấy hình dáng đồ sộ của y. Cậu vung gươm đâm tới. Glew dùng tay gạt nó sang bên.

“Xin làm ơn, làm ơn đi, tôi cầu xin cậu đấy.” Glew kêu lên. “Đừng làm mọi việc trở nên tồi tệ hơn nữa! Giờ tôi lại phải nấu lại liều thuốc. Cậu không quan tâm đến tôi hay sao? Cậu không biết nghĩ tới người khác à?”

Gã không lờ vờ tay ra tóm lấy cậu. Taran giờ gươm lên cao quá đầu, cố gắng tự vệ vô ích một lần cuối.

Những tia sáng vàng rực bỗng toả ra quanh cậu, sáng chói như ánh mặt trời giữa trưa.

Với một tiếng thét đau đớn, Glew chộp hai tay lên mắt. “Ánh sáng!” Y la lên. “Tắt ánh sáng ấy đi!”

Vừa kêu gào gầm rống, tên khổng lồ vừa đưa hai cánh tay lên ôm đầu. Tiếng thét của y vang vọng khắp hang. Những dải thạch nhũ rung lên và rơi âm âm xuống đất; những phiến pha lê nứt ra và các mảnh vỡ đổ rào rào lên đầu Taran. Đột nhiên Glew không còn đứng thẳng nữa mà duỗi dài ra, nửa người bị phủ lấp bởi đá vụn. Y nằm bất động nơi một tảng pha lê vỡ đã sượt qua đầu y. Taran, vẫn còn hoa cả mắt, nhảy bật dậy.

Đứng ở cửa hang là hoàng tử Rhun, quả

cầu toả sáng chói rực cầm trên tay.

Chương XIV: CUỐN SÁCH TRẮNG

“Chào chào!” Rhun nói to và vội vã chạy đến bên nhóm bạn. “Cả đời tôi chưa bao giờ ngạc nhiên đến vậy! Tôi không có ý làm trái lệnh, nhưng sau khi bò ra khỏi đường hầm, tôi... tôi không thể bỏ mặc cho các bạn bị đem đi luyện thuốc được. Tôi cứ nhắc đi nhắc lại với mình rằng sẽ không ai trong số các bạn bỏ chạy như thế...” Cậu do dự ngừng lại và lo lắng nhìn Taran. “Anh không giận tôi chứ?”

“Anh đã cứu mạng chúng tôi.” Taran đáp. Cậu siết chặt bàn tay Rhun. “Tôi chỉ

trách anh vì đã đánh liều tính mạng của chính mình thôi.”

“Hân hoan và vui sướng biết bao!” Gurgi reo lên. “Cái đầu yếu ớt khôn khổ không còn sợ bị giẫm đạp lên nữa! Và cậu chủ nhân từ cũng đã thoát khỏi bị chế biến và hầm nhừ!”

“Nhưng điều đáng ngạc nhiên nhất là quả cầu này.” hoàng tử Rhun nói tiếp, tự hào mỉm cười. “Ánh sáng không hề tắt đi, ngay cả sau khi tôi nắm vào nó. Đáng kinh ngạc làm sao!” Cậu ta tò mò nhìn ngắm quả cầu vàng, những tia sáng của nó đã bắt đầu mờ đi, rồi trao nó lại cho Taran. “Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra. Nó bất thành linh sáng lên mỗi lúc

một chổi lợi hơn, tự bản thân nó. Thật không thể tin được!”

“Đó chính là điều đã chặn hấn lại.” Fflewddur nói. Tay chống nạnh, chàng ca sĩ cúi xuống ngó Glew đang nằm sóng soài. “Hấn đã bị giam hãm ở đây lâu đến nỗi không chịu nổi ánh sáng nữa, đồ giòi bọ nhãi nhép kinh tởm. Đây, tôi lại gọi hấn là “nhãi nhép” nữa rồi.” anh ta nói thêm. “Nhưng tôi vẫn phải thừa nhận là so với một gã không lồ thì hấn quả là hết sức nhỏ nhen.” Anh ta quỳ xuống và nhìn vào mặt Glew. “Hấn đã bị đập một cú ra trò vào đầu đấy, nhưng hấn vẫn còn sống.” Fflewddur đặt tay lên thanh gươm của mình. “Có lẽ tốt hơn chúng ta nên... ờ... đảm bảo hấn sẽ không tỉnh dậy nữa.”

“Tha cho hấn đi,” Taran nói, giữ tay Fflewddur lại. “Tôi biết hấn đã tìm cách làm hại chúng ta, nhưng tôi vẫn thương hại gã khốn khổ đó, và tôi định thầy Dallben xem thầy ấy có thể giúp hấn được không.”

“Thôi được.” Fflewddur nói vẻ hơi miễn cưỡng. “Hấn sẽ không giúp chúng ta được gì nhiều đâu. Nhưng, một người họ Fflam luôn tỏ ra khoan dung! Nào, nhanh lên, hãy đi khỏi đây thôi.”

“Làm sao anh trèo xuống đây được?” Taran hỏi Rhun. “Anh đã tìm thấy một đoạn dây leo đủ dài ròng xuống đây sao?”

Miệng hoàng tử Rhun há hốc và cậu ta hoảng hốt chớp mắt. “Tôi... tôi e là mình lại làm chuyện ngu ngốc rồi.” cậu ta khẽ nói. “Tôi không trèo xuống. Tôi đã nhảy xuống. Không hiểu sao tôi lại không nghĩ đến chuyện chui trở lên. Thật ngạc nhiên là ý nghĩ ấy không hề xuất hiện trong đầu tôi. Tôi xin lỗi, tôi đã đẩy chúng ta lại đúng chỗ ban đầu rồi.”

“Không hẳn thế.” Taran an ủi chàng hoàng tử đang thoái chí. “Chúng tôi có thể nâng anh lên theo cách cũ, và lần này anh có thể thả xuống một đoạn dây gì đó cho chúng tôi. Nhưng chúng ta phải nhanh lên mới được.”

“Chúng ta không cần phải trèo lên vai nhau nữa đâu.” Fflewddur đột nhiên kêu lên. “Tôi thấy một cách dễ dàng hơn nhiều. Nhìn kia!” Anh chỉ lên trên, nơi một kẽ nứt hở rộng đã nứt ra trên vách hang. Một mảng nắng lọt xuống chiếu lên nền đá và không khí trong lành tràn vào qua khe hở. “Chúng ta phải cảm ơn Glew vì việc này mới được. Hắn đã làm phiến đá nứt ra với tiếng gào rú và gặm thét của hắn. Chúng ta sẽ thoát ra trong chớp mắt thôi! Lạy trời phù hộ cho gã nhãi nhép quái thai ấy! Hắn nói hắn muốn làm cả Mona phải run rẩy.” anh ta nói thêm. “Và Belin vĩ đại, đúng là hắn đã làm được điều đó – cho dù chỉ hơi chấn động thôi!”

Nhóm bạn vội vã đi tới vách hang và bắt đầu len lỏi qua đồng đá vụn. Nhưng hoàng tử Rhun bỗng bất ngờ dừng lại và lục lọi trong áo mình.

“Này, lạ thật.” cậu ta kêu lên. “Tôi nhớ là đã bỏ nó trong này mà.” Với một cái nhíu mày lo lắng, cậu ta rà soát kỹ trong áo một lần nữa.

“Nhanh lên.” Taran gọi. “Chúng ta không thể ở lại đây chờ đến khi Glew tỉnh lại được. Anh đang tìm cái gì vậy?”

“Quyển sách của tôi.” Rhun trả lời. “Nó có thể ở đâu được nhỉ? Hẳn nó đã rơi ra khi tôi đang bò qua cái hố ấy. Hay cũng có thể là...”

“Bỏ nó lại đi!” Taran giục giã. “Nó đâu có giá trị gì đâu. Anh đã liều mạng một lần rồi. Đừng mạo hiểm một lần nữa chỉ vì một quyển sách toàn giấy trắng!”

“Nó là một quyển sách đẹp đấy chứ.” Rhun nói. “và có thể sẽ có ích. Nó không thể rơi xa được. Đi trước đi, tôi sẽ bắt kịp các bạn. Tôi sẽ không mất nhiều thời gian đâu.” Cậu ta quay đi và chạy trở lại đường hầm.

“Rhun!” Taran gọi và lao theo cậu ta. Chàng hoàng tử đảo Mona đã biến vào lòng hang. Taran thấy cậu ta đang bò trên hai bàn tay và đầu gối mò mẫm trên mặt hang xù xì.

“Tốt thôi!” Rhun nói, liếc nhìn qua vai mình. “Tôi chỉ cần một chút ánh sáng thôi. Chắc chắn là nó ở quanh đây thôi. Để tôi nghĩ xem nào, trước hết, tôi đã trèo xuống ở đâu nhỉ. Nếu nó rơi xuống lúc ấy thì chắc hẳn nó phải nằm gần vách hang.”

Taran đã quyết tâm, nếu cần, cậu sẽ túm cổ chàng hoàng tử và dùng vũ lực lôi cậu ta ra khỏi khúc hang suýt nữa thành mồ chôn sống họ. Cậu bước tới đúng lúc Rhun kêu lên một tiếng đặc thủng.

“Kia rồi!” chàng hoàng tử reo lên. Cậu ta nhặt quyển sách lên và sẫm soi nó kỹ càng. “Tôi hy vọng là nó không bị hư hại

gì.” cậu ta nói. “Trong khi chúng ta mò mẫm bò quanh như thế, các trang sách có thể bị rách. Không, có vẻ là...” cậu ta dừng lại và chán nản lắc đầu. “Thật là chán quá! Nó bị hỏng rồi. Toàn vết xước và vết bẩn. Chuyện gì đã xảy ra vậy nhỉ?”

Cậu ta đặt tập sách bọc da vào tay Taran. “Nhìn này,” cậu ta nói. “Tiếc thật. Trang nào cũng bị bẩn cả. Giờ thì quả thật là nó vô dụng rồi.”

Taran đã toan quẳng quyển sách sang một bên và thực hiện ý định ban đầu của mình là tóm cổ chàng hoàng tử, nhưng mắt cậu trở ra khi nhìn thấy những trang sách. “Rhun” cậu thì thầm, “nhưng dấu

vết này không phải là vết xước, nó đã được viết rất cẩn thận. Tôi cứ ngỡ là các trang giấy đều trắng cả kia mà.”

“Tôi cũng vậy,” Rhun nói, “chuyện gì...”

Fflewddur đã cất tiếng gọi giục họ nhanh lên. Taran và hoàng tử Rhun trèo ra khỏi hang. Gurgi đã đi đến khe hở trên trần hang và đang vẫy tay ra hiệu cho họ.

“Cuốn sách chúng ta tìm thấy trong lều của Glew ấy.” Taran mở đầu.

“Đừng có bận tâm về đồ đạc của Glew nữa, bận tâm về chính Glew ấy.” Fflewddur nói. “Hắn đã bắt đầu cựa quậy rồi. Đi nhanh lên không thì chúng ta

sẽ bị bỏ vào một trong những liều thuốc của hắn đây.”

Mặt trời chỉ vừa mới mọc, nhưng ánh sáng thật rực rỡ và ấm áp so với không khí ẩm thấp trong hang. Nhóm bạn vui sướng hít thở không khí mùa xuân trong lành. Gurgi hớn hở reo lên và chạy lên trước. Nó nhanh chóng quay lại mang theo tin tức tốt lành: dòng sông không còn xa nữa. Nhóm bạn liền phóng hết tốc lực về phía đó.

Trong khi họ đi, Taran giờ tập sách ra cho Fflewddur xem. “Hắn nó chứa đựng một điều bí ẩn rất sâu kín. Tôi không thể đọc được nó viết gì; các dòng chữ có vẻ cổ lắm rồi. Nhưng làm sao nó lại xuất

hiện trên trang giấy được...”

“Sau tất cả những chuyện chúng ta đã phải trải qua,” chàng ca sĩ đáp, liếc nhìn những trang giấy, “tôi có thể hiểu tại sao cậu lại muốn nói đùa một chút. Nhưng bây giờ quả là không đúng lúc chút nào.”

“Đùa ư? Tôi đâu có đùa!” Taran giật thót mình khi cậu lại chỉ vào tập sách. Những trang giấy lại trông trơn như trước. “Những dòng chữ,” cậu lắp bắp, “chúng biến mất rồi!”

“Anh bạn của tôi,” chàng ca sĩ nhẹ nhàng nói, “mắt cậu đã bị loạn rồi. Khi đến sông chúng ta sẽ đắp khăn ướt lên đầu cậu và cậu sẽ thấy khá hơn ngay thôi.”

Cũng dễ hiểu, với bóng tối trong hang và chuyện hú hồn khi suýt nữa bị luộc chín...”

“Tôi biết mình đã thấy gì chứ.” Taran cãi lại. “Ngay cả trong hang, dưới ánh sáng lờ mờ của quả cầu...”

“Đúng thế,” Rhun xen vào sau khi đã nghe lỏm được câu chuyện của họ. “Tôi cũng đã tận mắt thấy mà. Không thể nhầm được. Quả cầu đã chiếu thẳng lên các trang giấy.”

“Quả cầu!” Taran kêu lên. “Đợi đã! Có thể thế không?” cậu vội vàng lôi quả cầu ra, trong khi nhóm bạn dừng lại và lặng lẽ ngắm nhìn cậu. Khi ánh sáng rọi

lên trong tay cậu, Taran giờ nó lên và những tia sáng khiến các trang giấy như được tắm trong một quầng sáng vàng rực.

Những dòng chữ bất ngờ hiện ra, rõ ràng và sắc nét.

“Thật đáng kinh ngạc!” Rhun kêu lên. “Đúng là điều lạ lùng nhất tôi từng được thấy trên đời!”

Taran quỳ xuống bãi cỏ, áp quả cầu vào sát cuốn sách và lật từng trang một bằng những ngón tay run rẩy. Những dòng chữ kỳ lạ viết kín tất cả các trang. Chàng ca sĩ hạ giọng huýt lên một tiếng sáo dài.

“Nó có nghĩ gì, Fflewddur?” Taran hỏi.

Cậu ngẩng đầu lên và lo lắng nhìn chàng ca sĩ.

Khuôn mặt chàng ca sĩ tái mét đi. “Theo ý tôi, thì nó có nghĩa là,” Fflewddur nói, “chúng ta nên vứt cuốn sách đi ngay lập tức. Ném nó xuống sông ấy. Tôi rất lấy làm tiếc phải thú nhận rằng tôi không thể đọc được nó. Tôi đã không bao giờ học nổi những thứ mật mã theo lối cổ ngữ này. Nhưng tôi có thể nhận ra bùa phép khi tôi nhìn thấy nó.” Anh ta rùng mình và quay đi. “Tôi còn không muốn nhìn vào nó nữa kia, nếu cậu không phiền. Không phải vì nó làm tôi sợ đâu. Thực ra, nó làm tôi cảm thấy không thoải mái chút nào; và cậu biết rõ quan điểm của tôi về chuyện chõ mũi vào việc mình

không tường tận rồi đây.”

“Nếu Glew nói thật thì nó đến từ một nơi chứa đầy phép màu.” Taran nói. “Nhưng nó có thể cho chúng ta biết được điều gì nhỉ? Tôi sẽ không huỷ nó đâu.” cậu nói thêm, và lại nhét cuốn sách vào trong áo. “Tôi không thể giải thích được, tôi có cảm giác như đã chạm được vào một bí mật nào đó. Cảm giác thật kỳ lạ, tựa như khi một con bướm chạm vào tay ta rồi lại bay mất vậy.”

“Hèm,” Fflewddur nói, lo lắng liếc nhìn Taran. “Nếu cậu khẳng khẳng muốn giữ nó bên mình thì xin làm ơn... - không phải là chuyện gì riêng tư đâu, cậu cũng hiểu đấy – nhưng tôi sẽ lấy làm biết ơn

nếu cậu đi cách xa tôi vài bước.”

Quá trưa một lúc lâu nhóm bạn mới đến được bờ sông, nhưng họ rất vui mừng vì vận may của mình. Những mảnh còn lại của chiếc bè vẫn còn đó. Họ gấp rút bắt tay vào sửa lại nó. Hoàng tử Rhun, về phần chân hơn bao giờ hết, làm việc không tiếc sức. Trong một lúc, Taran đã quên hẳn rằng chàng hoàng tử xứ Mona sẽ trở thành vị hôn phu của Eilonwy. Nhưng giờ thì ý nghĩ đau buồn ấy lại quay trở lại với cậu trong khi cậu giúp Rhun buộc những sợi dây leo mới quanh chiếc bè.

“Anh phải rất tự hào về bản thân mình.”

Taran khẽ nói. “Chẳng phải anh đã mong được chứng tỏ mình là một hoàng tử chân chính sao? Anh đã làm được điều đó rồi đây, Rhun con trai của Rhuddlum.”

“Ồ nhi, có lẽ đúng vậy.” Rhun đáp lại, như thể ý tưởng ấy cũng chỉ mới nảy ra trong đầu cậu ta. “Nhưng thật là lạ. Nó không còn quan trọng như trước nữa. Quả là đáng ngạc nhiên, nhưng đúng vậy đấy.”

Mặt trời đã bắt đầu ngả bóng về phía tây khi chiếc bè được sửa xong. Taran, vốn mỗi lúc một thêm bồn chồn khi chiều đã xế, giúp già nhóm bạn đi tiếp thay vì đợi qua đêm trên bờ, và thế là họ trèo lên bè.

Ánh chiều chạng vạng đã buông xuống thung lũng, và dòng sông Alaw cuộn cuộn những đợt sóng lấp lánh ánh bạc dưới vầng trăng đang mọc. Bờ sông nằm lặng yên bên rặng đồi đầy hăm dọc. Ở giữa bè, Gurgi cuộn tròn lại như một đồng bùn lẫn lá khô; bên cạnh nó, chàng hoàng tử đang ngủ say và ngáy khò khò bình thản, nụ cười mãn nguyện nở trên khuôn mặt tròn xoe. Taran và Fflewddur thức canh phiên đầu và lái chiếc bè vụng về trong khi nó nhanh chóng trôi về phía biển.

Họ không nói chuyện nhiều. Fflewddur vẫn chưa nguôi hẳn nỗi lo ngại của mình về quyển sách kỳ lạ. Ý nghĩ của Taran hướng cả về ngày mai, hy vọng nó sẽ đưa

nhóm bạn đến gần hơn đoạn kết của cuộc tìm kiếm. Một lần nữa, sợ hãi và nghi ngờ lại khiến cậu băn khoăn không biết mình có lựa chọn đúng hay không. Ngay cả nếu Eilonwy đã bị đưa đến Caer Colur thật thì cậu cũng không có lý do gì để tin rằng Magg – hay Achren - vẫn còn giam giữ cô ở đó. Những điều cậu biết chắc là quá ít ỏi. Quyền sách và ý nghĩa của nó, ngay cả bản chất của quả cầu của Eilonwy, chỉ là các câu đố thêm vào vô số những câu đố khác.

“Tại sao nhỉ?” Cậu lẩm bẩm, “tại sao dòng chữ lại hiện ra khi quả cầu rọi sáng lên nó? Và tại sao nó lại tỏa sáng cho Rhun, khi mà trước kia nó chưa bao giờ làm thế? Và tại sao nó lại tỏa sáng cho

mình?”

“Là một ca sĩ hát rong,” Fflewddur trả lời, “nên tôi biết rất nhiều về những đồ vật được phù phép, và tôi có thể cho cậu biết là...” Ở đầu hẹp của cây đàn hạc, một sợi dây bặt kêu đánh tách khi đứt làm đôi. “À, phải,” Fflewddur nói, “sự thật là tôi biết rất ít về chúng. Tất nhiên Eilonwy có khả năng khiến nó toả sáng khi cô ấy muốn. Cô ấy nữa là nữ pháp sư mà, cậu biết đấy, và quả cầu thuộc về cô ấy. Còn với những người khác thì tôi tự hỏi không biết... và xin nhắc cho cậu nhớ là tôi cũng chỉ đoán mò thôi đấy – không hiểu nó có liên quan đến chuyện... nói thế nào nhỉ... đến chuyện không nghĩ về nó hay không. Hay thậm chí là không

nghĩ gì về bản thân mình nữa.

“Ý tôi là,” Fflewddur tiếp, “lúc ở trong hang, khi tôi cố tìm cách thắp sáng nó, tôi đã tự nhủ: nếu mình có thể làm được chuyện này, mình có thể tìm được đường...”

“Có lẽ,” Taran nói, ngắm nhìn bờ sông tràn ngập ánh trăng bạc đang trôi qua, “có lẽ anh đoán đúng đấy. Mới đầu thì tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng rồi tôi nhớ là tôi đã nghĩ đến Eilonwy, chỉ nghĩ đến cô ấy mà thôi; và quả cầu đã sáng lên. Hoàng tử Rhun đã sẵn sàng liều mạng mình, cậu ta chỉ nghĩ đến sự an toàn của chúng ta mà không hề nghĩ gì đến chính mình. Và bởi vì cậu ta đã sẵn sàng cho một hi sinh lớn lao như thế, quả cầu đã

sáng lên rực rỡ nhất cho cậu ta. Liệu đó có phải là bí mật của nó không? Nghĩ đến người khác nhiều hơn chính bản thân mình?”

“Dường như đó là một trong những bí mật của nó, ít ra là vậy.” Fflewddur trả lời. “Một khi cậu đã khám phá ra được điều đó thì quả là cậu đã khám phá ra một bí ẩn vĩ đại – cho dù có liên quan đến quả cầu hay không.”

Rặng đồi đã thấp xuống và nhường chỗ cho những cánh đồng bằng phẳng mọc đầy lau lách. Một mùi nước mặn lờ lợ xông vào mũi Taran. Trước mặt họ, dòng sông mở rộng ra, chảy vào một cái vịnh,

và phía sau nó là khoảng nước còn mênh mông hơn thế. Bên phải cậu, ở đầu bên kia của dải đá vươn cao sừng sững, Taran nghe thấy tiếng sóng vỗ dạt dào. Bất đắc dĩ, cậu đành quyết định họ sẽ không đi xa hơn cho đến khi trời sáng. Trong khi Fflewddur đánh thức Gurgi và hoàng tử Rhun dậy thì Taran dùng cây sào đẩy chiếc bè vào bờ.

Nhóm bạn nghỉ lại giữa một cụm lau sậy cao và Gurgi mở chiếc túi thức ăn ra. Taran, vẫn lo lắng không yên, bước lên một mô đất và đưa mắt nhìn về phía biển.

“Hãy ở yên trong bóng tối, mắt Achren tinh lắm đấy.” Một giọng nói bỗng vang

lên.

Chương XV: HÒN ĐẢO

Ông hoàng dòng họ Don nhô lên từ bụi lau sậy như một chiếc bóng. Mặc dù đã vứt bỏ miếng vải buộc quanh trán và các thứ đồ nghề của mình, ông vẫn mặc bộ quần áo cải trang rách rưới. Đậu trên vai Gwydion, Quac chớp chớp mắt và xù lông ra bực bội vì bị đánh thức; nhưng khi nhìn thấy Taran thì nó liền gật gù và bắt đầu kêu về phần khởi.

Taran giật mình kêu lên một tiếng. Hoàng tử Rhun, tay hăng hái vung gươm lên và cố làm ra vẻ mặt thật dữ dằn, vội chạy lại bên Taran.

“Ồ kìa, ai trông như ông thợ giày ấy nhỉ!” Rhun nói to, hạ thấy vũ khí xuống khi nhìn thấy hình dáng cao lớn của Gwydion. “Đúng là ông ấy phải không? Ông đã làm gì với đôi dép mà ông hứa sẽ đóng cho ta rồi?”

“Than ôi, thưa hoàng tử Rhun,” Gwydion đáp, đôi dép của cậu phải đợi thôi, vì còn những việc khác nữa.”

“Đây không phải là một người thợ giày mà là Gwydion, ông hoàng dòng họ Don.” Taran vội vã thì thầm.

Gurgi và fflewdur giờ cũng đã chạy đến. Miệng chàng ca sĩ há hốc ra.

“Ôi Belin vĩ đại!” Fflewddur lấp bắp.
“Cứ nghĩ mà xem, chúng ta đã cùng chia
sẽ một gian chuồng ngựa ở Dinas
Rhydant! Ông hoàng Gwydion, giá mà
ngài lộ diện với tôi thì...”

“Xin hãy tha thứ cho tôi vì đã đánh lừa
anh.” Gwydion đáp. “Tôi không dám làm
điều gì khác. Khi ấy thì sự im lặng là tấm
khiên bảo vệ tốt nhất của tôi.”

“Cháu đã định đi tìm ngài ở Dinas
Rhydant,” Taran nói, “nhưng Magg
không để cho chúng cháu có chút thời
gian nào. Hấn đã bắt cóc Eilonwy.
Chúng cháu đã được nghe kể về một nơi
là Caer Colur, nơi hấn có thể đã đem cô
ấy đến, và chúng cháu vẫn đang tìm

đường đến đó.”

“Nhờ có Quạc, ta đã biết chút ít về những gì đã xảy ra với các bạn.”

Gwydion nói. “Nó kể với ta các bạn đã quyết định đi theo dòng sông. Nó lạc mất các bạn khi bị Llyan đuổi theo, nhưng nó đã tìm thấy ta ở đây.

Achren cũng đi tìm Caer Colur.”

Gwydion nhanh chóng nói tiếp. “Khi biết được điều này, ta đã cố bán theo tàu của họ. Một trong những người đánh cá đã đi cùng với ta đến bờ biển phía bắc. Những người dân đảo các cậu thật là gan dạ.”

ông nói thêm, liếc nhìn Rhun. “Hãy nhớ đến họ với lòng tôn kính khi cậu lên làm vua đảo Mona. Người đánh cá đó đã có thể đưa ta đến tận Caer Colur. Nhưng ta

không thể nhận ơn huệ ấy, bởi vì ta không dám cho ông ấy biết sứ mệnh của ta. Tuy thế, trước khi quay về bến Mona, ông ấy đã tự nguyện tặng ta chiếc thuyền nhỏ trên tàu và không đòi hỏi bất kỳ cái gì để đền đáp lại sự mạo hiểm hay lòng rộng rãi của mình.”

“Vậy là ngài đã đến Caer Colur rồi ư?” Taran hỏi. “Có dấu vết gì của Eilonwy không?”

Gwydion gật đầu. “Có. Nhưng ta đã không cứu được công chúa.” Ông nặng nề nói. “Cô bé là tù nhân của Achren. Magg đã hành động nhanh hơn bất kỳ ai trong số chúng ta.”

“Con nhện già ấy!” Chàng ca sĩ hét to với vẻ giận dữ đến độ Quạc giật mình nhảy bật lên. “Con nhện khinh khỉnh lén lút ấy! Tôi xin ngài, hãy để tôi xử lý hắn. Hắn và tôi có một món nợ dài lâu cần phải thanh toán và mỗi phút nó lại càng thêm kéo dài ra!” Anh ta giơ gươm lên. “Thậm chí tôi cũng không cần đến món vũ khí này nữa! Khi tôi tìm thấy hắn tôi sẽ bóp bẹp hắn bằng hai bàn tay không này!”

“Từ từ, từ từ đã.” Gwydion ra lệnh. “Hắn có thể là một con nhện thật, nhưng nọc độc của hắn nguy hiểm hơn anh tưởng nhiều. Lòng tự phụ và tham vọng của hắn đã biến hắn thành tay sai tự nguyện của Achren. Chúng ta sẽ xử lý

hắn, và cả Achren nữa. Nhưng mỗi quan tâm của chúng ta lúc này phải là Eilonwy.”

“Chúng ta không thể giải thoát cho cô ấy sao?” Taran hỏi. “Cô ấy bị canh giữ cẩn mật đến mức nào?”

“Đêm qua ta đã chèo thuyền ra đảo.” Gwydion nói. “Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ở lại đó, ta không thể khám phá ra công chúa bị giam ở đâu. Nhưng ta cũng thấy được là Achren chỉ có một đội quân thảm hại - những kẻ đánh thuê và bọn đầu trộm đuôi cướp đi theo phục dịch mù. Không có một tên lính vạc dầu bắt tử nào của Arawn trong số chúng.” Ông mỉm cười chua chát. “Khi không

được chúa tể Annuvin bảo vệ thì Achren ngạo mạn chỉ có thể chỉ huy những kẻ xu nịnh mà thôi.”

“Nếu vậy thì ta có thể tấn công chúng rồi.” Taran kêu lên, đặt tay lên chuôi gươm. “Chúng ta có đủ người để thắng được chúng mà.”

“Để hoàn thành sứ mệnh này thì chúng ta cần đến một sức mạnh có bản chất khác, và gươm đao không phải là những thứ duy nhất chúng ta phải e sợ.” Gwydion đáp. “Trong việc này vẫn còn nhiều điều ta chưa kể cho các bạn, và cũng còn nhiều điều bản thân ta chưa biết rõ. Ngay cả bây giờ câu đố vẫn chưa được giải đáp hoàn toàn. Nhưng ta đã khám phá ra

rằng những mưu đồ của Achren sâu xa khó lường hơn ta nghĩ nhiều, và mỗi nguy hiểm Eilonwy gặp phải càng nghiêm trọng hơn. Cô bé phải được cứu thoát khỏi Caer Colur trước khi quá muộn.”

Gwydion kéo tấm áo khoác choàng quanh người và bước về phía bờ sông. Taran nắm lấy cánh tay ông. “Xin hãy cho chúng cháu đi cùng ngài.” cậu nài nỉ. “Chúng cháu sẽ ở bên ngoài phòng khi cần đến và bảo vệ cho cuộc giải thoát Eilonwy.”

Người chiến binh cao lớn dừng lại và liếc nhìn nhóm bạn đang chờ đợi. Ông đưa cặp mắt ánh xanh của mình về phía Taran và ngắm cậu kỹ càng. “Ta không

nghe ngò lòng can đảm của bất kỳ ai trong số các bạn. Nhưng ở Caer Colur có những hiểm họa đáng sợ hơn các bạn từng biết nhiều.”

“Eilonwy rất thân thiết với cháu, với tất cả chúng cháu.” Taran nói.

Gwydion im lặng hồi lâu, gương mặt dãi dầu mưa nắng của ông trở nên nghiêm nghị và kín đáo. Rồi ông gật đầu. “Ta sẽ làm như các bạn muốn. Hãy đi theo ta.”

Ông hoàng dòng họ Don dẫn nhóm bạn qua những cánh đồng bùn lầy đến một dải cát hẹp. Từ đó, họ đi dọc theo bờ biển đến một cái vũng được che chắn, nơi một con thuyền nhỏ đang bập bênh

được cột bởi một sợi dây neo. Gwydion ra hiệu cho nhóm bạn bước lên thuyền, rồi cầm lấy mái chèo, và bằng những hải chèo nhanh nhẹn, không gây chút tiếng động nào, ông lái con thuyền bé nhỏ về phía biển.

Trong khi làn nước đen sẫm lấp lánh chảy cuộn cuộn bên dưới thuyền, Taran khom mình ở mũi thuyền và cố căng mắt nhìn xem có thấy bóng dáng Caer Colur đâu không. Hoàng tử Rhun và những người bạn của cậu chụm lại ở đuôi thuyền, trong khi Gwydion gò đôi vai mạnh mẽ đẩy mái chèo. Các ngôi sao đã bắt đầu mờ đi và từng cụm sương biển bốc lên thành những đám mây mù lạnh giá.

“Chúng ta phải nhanh chóng làm xong việc này trước khi trời sáng.” Gwydion nói. “Phần lớn binh lính của Achren đều được bố trí canh gác lối vào từ đất liền. Chúng ta sẽ vào ở bờ bên kia lâu đài, ngay sát bức tường thành phía ngoài. Trong bóng tối chúng ta sẽ thoát khỏi cặp mắt của chúng.”

“Glew cho chúng cháu biết là Caer Colur đã bị tách ra khỏi đất liền.” Taran nói, “Nhưng cháu không nghĩ là nó lại ở xa ngoài khơi đến mức này.”

Gwydion nhú mày. “Glew ư? Quạc không nói gì với ta về Glew cả.”

“Đó là khi Quạc đã bay khỏi chỗ chúng

cháu.” Taran giải thích. “Cũng chẳng có gì lạ khi nó không tìm được chúng cháu, vì chúng cháu bị mắc kẹt dưới lòng đất sâu mà.” cậu kể cho Gwydion nghe việc tìm thấy quả cầu của Eilonwy, sự phản bội của Glew và cuốn sách kỳ lạ. Gwydion, đang chăm chú lắng nghe, liền gác mái chèo lên và để mặc con thuyền tự trôi đi.

“Thật tiếc là cháu không nhắc đến vật này sớm hơn. Nếu không thì ta đã có thể nghĩ ra một cách gì an toàn hơn để bảo vệ nó.” Ông nói khi Taran trao cho ông quả cầu vàng đang bắt đầu tỏa sáng rực rỡ. Gwydion kéo áo choàng để che ánh sáng và vội đón lấy quyển sách từ tay Taran, mở nó ra và đưa quả cầu lại gần

những trang giấy trắng. Những dòng chữ cổ xưa hiện ra tức thì. Khuôn mặt Gwydion trở nên căng thẳng và tái mét.

“Ta không thể đọc được những dòng chữ này,” Gwydion nói, “nhưng ta nhận ra được nó thực sự là gì: kho báu quý giá nhất của dòng họ Llyr.”

“Một báu vật của dòng họ Llyr ư?” Taran thì thầm. “Nó có phép thần gì? Nó thuộc về Eilonwy phải không?”

Gwydion gật đầu. “Cô bé là công chúa cuối cùng của dòng họ Llyr, và theo huyết thống thì nó là của cô ấy. Nhưng cháu còn phải hiểu điều này nữa. Từ bao đời nay các con gái của dòng họ Llyr

luôn thuộc hàng những nữ pháp sư tài năng nhất trên toàn Prydain, họ sử dụng phép thuật của mình một cách khôn ngoan và nhân hậu. Tại pháo đài ở Caer Colur cất giữ mọi báu vật của họ, những bảo bối phép thuật và các thứ đồ được phù phép mà ngay cả ta cũng không biết rõ tính chất.

Biên niên sử dòng họ Llyr chỉ cho biết một số ý niệm chung chung về việc những điều bí truyền này được canh giữ ra sao. Chuyện xưa có kể về một vật thiêng là quả cầu vàng Pelydryn, được truyền từ mẹ cho con gái, và về một cuốn sách chứa đựng mọi bí mật của các bảo bối thần kỳ cùng với rất nhiều câu thần chú hiệu nghiệm.

Nhưng Caer Colur đã bị bỏ quên và trở

nên điêu tàn sau khi Angharad, con gái của Regat chạy trốn khỏi lâu đài để thành hôn trái với ý muốn của mẹ mình. Người ta tin rằng cuống sách thần chú mà nàng đem theo mình đã bị mất. Còn quả cầu vàng Pelyndryn thì không ai hay biết gì.” Gwydion cúi xuống nhìn quả cầu. “Pelyndryn Vàng không hề bị mất, Liệu còn cách nào có thể cho giấu nó tốt hơn việc biến nó thành một quả bóng toả sáng, một món đồ chơi trong tay một cô bé?

Eilonwy tin rằng mình đã được gửi đến ở với Achren để học trở thành một nữ pháp sư.” Gwydion nói tiếp. “Điều đó không đúng. Achren đã bắt cóc Eilonwy và đem cô bé đến lâu đài Xoáy Ốc khi cô bé còn nhỏ.”

“Chẳng lẽ Achren không nhận ra Pelyndryn vàng sao?” Taran hỏi. “Nếu mụ ta biết bản chất thực của nó thì tại sao mụ lại để mặc nó trong tay Eilonwy?”

“Achren không thể làm khác.” Gwydion trả lời. “Phải, mụ ta biết rõ dòng dõi của Eilonwy. Mụ đã nhận ra quả cầu Pelyndryn, nhưng mụ cũng biết rằng nó sẽ mất hết mọi quyền lực nếu bị cướp khỏi tay chủ nhân thực sự bằng vũ lực. Hơn nữa cuốn sách thần chú cũng đã biến mất. Achren sẽ không làm bất kỳ điều gì cho đến khi tìm lại được nó.”

“Và Glew lại chính là người có được

cuốn sách mà không hề hay biết gì.” Taran nói. “Gã ngốc khốn khổ đó lại cứ ngỡ là mình bị lừa!”

“Đúng vậy,” Gwydion trả lời. “Hắn không thể đọc được những dòng chữ nếu không có ánh sáng của Pelyndryn vàng. Nhưng ngay cả nếu hắn có đọc được thì chúng cũng chẳng có giá trị gì với hắn. Những câu thần chú chỉ hiệu nghiệm theo lệnh một người con gái dòng họ Llyr mà thôi. Chỉ một mình Eilonwy là sinh ra với khả năng đọc được chúng – nhưng phải đợi tới khi cô bé trưởng thành. Giờ thì cô bé đã ở ngưỡng cửa tuổi ấy rồi, và những câu thần chú của Caer Colur đang tiến đến gần tầm tay cô ấy. Chính vì thế mà Achren mới lòng tìm cô bé điên

cuồng đến vậy.”

“Nếu vậy thì Eilonwy an toàn rồi.”
Taran kêu lên. “Nếu chỉ có mình cô ấy có thể khiến những câu thần chú hiệu nghiệm thì Achren sẽ không dám làm hại cô ấy. Và Achren cũng sẽ không dám làm gì chúng ta, vì quả cầu Pelyndryn và cuốn sách thần chú đều nằm trong tay chúng ta.”

“Có thể,” Gwydin nghiêm nghị đáp, “Eilonwy còn đang gặp mỗi nguy hiểm đáng sợ hơn nữa kia.”

Gwydion cẩn thận cắt quyền sách và quả cầu vào trong áo và cố gắng chèo nhanh

gấp đôi. Tara đang bám chặt lấy một bên mạn thuyền, trông thấy một ngọn đồi cao, đen sẫm, nhô lên lù lù phía trước. Gwydion đã lái con thuyền hướng xa hơn về phía biển và giờ đang đều đặn chèo theo một hình bán nguyệt. Đợt sóng còn nâng con thuyền nhỏ lên và đẩy nó tới mỗi lúc một nhanh hơn. Tiếng sóng vỗ ầm ầm réo trong tai Taran. Gwydion dần sức lên một bên chèo, rồi chuyển sang bên kia, và Gurgi khẽ rên lên ai oán trong khi con thuyền trôi vào một eo biển hẹp đầy sóng ngẫu bọt.

Những ngọn tháp nhọn hoắt của Caer Colur vươn lên đen ngòm trên nền trời tối mịt. Sương mù cuộn quanh những hàng cột đá mà Taran đoán đã từng một thời là

những toà tháp cao ngất uy nghi, nhưng giờ đã đổ nát và đông tàn tích vươn lên trời như những thanh gươm gãy. Trong khi họ tiến gần hơn, cậu thấy những cánh công nặng nề bọc sắt, nhắc tới những ngày xa xưa khi Caer Colur còn là một pháo đài trên đất liền. Các cánh công quay mặt ra biển, nhưng vì toà lâu đài đã sụp xuống thấp nên giờ chúng đứng ngập một nửa trong làn nước cuộn cuộn. Sóng cuộn lên đập vào chúng như thể đang tìm cách trút bão táp lên đông điêu tàn và phá huỷ chúng một lần cuối.

Ở gần những cánh công không lồ, gió và nước đã đào thành một cái hốc nhỏ tựa như một chiếc hang, và Gwydion neo con thuyền lại đây rồi ra hiệu cho nhóm

bạn lên bờ. Khi họ loay hoay trèo qua đồng đá, Taran nghe thấy một tiếng ken két đau đớn từ những cánh công như thể chúng có tiếng nói riêng và đang rên rỉ vì cuộc tấn công của các đợt sóng. Gwydion trèo lên trên. Quờ quạng tìm một chỗ bám giữa những hòn đá sắc cạnh. Rhun khó nhọc trèo lên đằng sau ông, với Taran và Gurgi theo sau để đỡ phòng khi cậu ta trượt ngã. Fflewddur cũng gắng sức trèo lên bên cạnh họ một cách lặng lẽ.

Quạ đã bay lên bức tường thành và Taran thậm ghen tị với đôi cánh của chú quạ khi cậu nhìn lên mặt đá dốc ngược và những bức tường chắn đồ nát vụn lên đe dọa. Gwydion dẫn họ dọc theo

chân tường về phía những râm đờ nặng nề của cánh cổng. Tường thành nứt rạn như bị gươm chém, và đá vụn rơi đầy vào những khe hở. Ông hoàng dòng họ Don ra hiệu cho họ dừng lại.

“Hãy ở lại đây,” ông hạ giọng ra lệnh. “Ta sẽ đi trước và xem các lính canh của Achren được bố trí ra sao.” Ông lặng lẽ chui qua khe hở biến vào trong. Nhóm bạn khom mình núp giữa đồng đá, không dám nói một tiếng nào.

Taran gồi đầu lên cánh tay. Ý nghĩ của cậu lại quay về với Eilonwy và những gì Gwydion đã nói; cậu gần như không thể bắt mình tin là cô gái nhỏ bé hay cười ấy lại có thể điều khiển những quyền năng

có lẽ cũng mạnh mẽ không kém gì quyền năng của Achren. Chẳng mấy chốc nữa, chẳng mấy chốc nữa thôi, cậu tự nhủ, Eilonwy sẽ được tự do. Nhưng khi sự sốt ruột của cậu tăng lên thì nỗi sợ cũng tăng theo, và cậu lo lắng ngược nhìn lên, mắt và tai căng ra xem có dấu hiệu gì của Gwydion không.

Cậu đã toan đi theo ông hoàng dòng họ Don, nhưng chỉ một giây sau, Gwydion đã hiện ra từ trong bóng tối. “Achren kiếm được toán lính canh thật thảm hại.” Gwydion nói với một nụ cười khó khăn nở trên môi. “Một tên đứng gác phía đất liền, một tên tựa vào gờm gà gât. Số còn lại đều ngủ cả.”

Nhóm bạn liền chui qua khe hở. Nhiệm vụ bây giờ là tìm ra nơi Eilonwy bị giam giữ và tìm Taran thót lại. Giữa những bức tường, tàn tích của Caer Colur kéo dài như một bộ xương khô khổng lồ. Đống đổ nát của những gian đại sảnh và những toà tháp của một thời lộng lẫy uy nghi nằm trước mặt nhóm bạn. Taran chán nản liếc nhìn Gwydion. Người chiến binh cao lớn ra hiệu cho nhóm bạn tốt gươm ra rồi chỉ về nơi mỗi người sẽ lục soát.

Fflewddur đang chuẩn bị bước về phía những toà nhà phía xa thì Taran suýt nữa kêu to lên. Quạc bay từ một trong những toà tháp xuống và lao tới đậu trên cánh tay dang ra của Taran. Chú qua đập

cánh, lại bay vút lên và lượn tròn quanh đỉnh tháp.

“Nó đã tìm ra cô ấy rồi!” Taran thì thào.
“Cuộc tìm kiếm của chúng ta đã kết thúc!”

“Nó mới chỉ bắt đầu thôi.” Gwydion cảnh báo. “Một người trong chúng ta sẽ phải trèo lên và xem có thể giải thoát cho cô bé được không. Những người khác phải đứng xa hơn dọc theo tường thành để đề phòng bị binh lính của Achren tấn công bất ngờ.”

“Cháu sẽ trèo lên.” Taran mở đầu, rồi lại chần chừ và quay sang hoàng tử Rhun. Cậu cúi đầu xuống. “Cô ấy sẽ trở thành

vị hôn thê của anh. Anh đã mong được...”

“Chúng tỏ khí phách của mình với công chúa? Đúng thế.” Rhun chậm rãi nói. “Nhưng tôi không còn mong ước điều đó nữa. Tôi đã khá hài lòng khi chúng tỏ được khí phách với chính bản thân mình rồi. Và tôi đoán anh mới thật sự là người Eilonwy muốn gặp trước tiên.”

Taran liếc nhìn Gwydion, ông gật đầu và chỉ dẫn cho những người khác tiến đến phần hướng về đất liền của lâu đài. Trong khi Rhun đi theo Gurgi và Fflewddur thì Gwydion quỳ xuống và lúi quúi sách cùng với quả cầu vàng trong áo ra.

“Nếu có chuyện gì bất trắc, những thứ này sẽ không thể rơi vào tay Achren được.” Ông nói, cẩn thận đặt chúng xuống bên dưới những hòn đá vụn. Ông khéo léo đặt các viên đá vào chỗ cũ và đắp đất lên trên rồi vỗ cho phẳng. “Những thứ này sẽ canh gác chúng cho đến khi chúng ta quay lại.”

Quạc đã bay đến với Taran. Gwydion đứng lên và rút ở thắt lưng ra một cuộn dây mảnh, thắt một đầu thành thòng lọng, giơ nó ra cho Quạc và khẽ nói mấy lời với chú quạ. Chú chim liền ngậm đầu dây vào mỏ và lặng lẽ bay lên đỉnh tháp lởm chởm, liệng quanh một hòn đá nhô lên rồi thả cho vòng thòng lọng thít chặt

quanh nó.

Gwydion quanh sang Taran. “Ta biết trong lòng cháu nghĩ gì.” ông nhẹ nhàng nói. “Hãy trèo lên đi, chàng Phụ - Chử lợn, ta giao nhiệm vụ này cho cháu.”

Taran lao tới chân tháp. Sợi dây căng ra vì sức nặng của cậu và sương mù cuộn xoáy quanh cậu trong khi cậu tìm chỗ đặt chân trên bức tường xù xì. Cậu nắm sợi dây chắc hơn và đu mình lên. Một luồng gió biển lạnh buốt thốc vào cậu. Trong một thoáng, cậu bị đẩy ra khỏi toà tháp. Bên dưới những đợt sóng vẫn đang xô vào các tầng đá. Cậu không dám nhìn xuống mà chỉ cố gắng ghì lại sự chao đảo đang làm mình choáng váng. Chân

cậu lại tìm thấy một phiến đá. Ghi hết sức mình vào sợi dây, cậu trèo lên cao hơn.

Một ô cửa sổ mở ra ngay bên trên cậu và Taran đu mình lên bệ cửa. Trong căn phòng nhỏ, một cây nến đang cháy bập bùng. Tim cậu nảy lên. Eilonwy đang ở trong đó.

Công chúa đang nằm bất động trên một chiếc trường kỷ thấp. Cô vẫn mặc chiếc áo dài Teleria tặng cho, mặc dù giờ nó đã bị rách và bẩn đầy bùn. Mái tóc đỏ ánh vàng xoã rối tung quanh vai và mặt cô tái xanh, phờ phạc.

Taran vội vã trèo qua bệ cửa, nhảy

xuống sàn nhà lát đá và chạy đến bên Eilonwy. Cậu chạm vào vai cô. Cô gái cựa mình, quay mặt đi và khẽ làm bầm trong giấc ngủ.

“Nhanh lên!” Taran thì thầm. “Gwydion đang đợi chúng ta đây.”

Eilonwy ngồi dậy, đưa tay lên trán và mở mắt. Khi nhìn thấy Taran, cô buột ra một tiếng kêu kinh ngạc.

“Gurgi cũng đang ở đây.” Taran nói, “cả Fflewddur, cả hoàng tử Rhun - tất cả chúng tôi. Cô được an toàn rồi. Nhanh lên!”

“Nghe có vẻ thú vị đây.” Eilonwy ngái

ngủ nói. “Nhưng họ là ai thế? Và thật ra,” cô nói thêm, “anh là ai vậy?”

Chương XVI: CUỘC GẶP GỠ CỦA NHỮNG NGƯỜI KHÔNG QUEN BIẾT

“Tôi là Eilonwy con gái của Angharad, con gái của Regat.” Eilonwy nói tiếp, đặt tay lên vàng trắng lười liềm bằng bạc trên cổ mình. “Nhưng anh là ai?” Cô nhắc lại. “Tôi không hề hay biết chút gì về chuyện anh đang nói đến cả.”

“Tỉnh dậy đi,” Taran kêu lên. “Cô đang mơ đấy thôi.”

“Ồ, đúng là như vậy.” Eilonwy đáp, với một nụ cười lơ đãng và mơ màng.

“Nhưng làm sao anh đoán được? Tôi không nghĩ là khi ta đang mơ thì nó lại hiện ra trên mặt đâu.” Cô ngừng lại và nhíu mày. “Hay là có nhỉ? Một lúc nào đó tôi phải tìm hiểu xem mới được. Tôi đoán cách duy nhất là tự ngắm mình trong khi ngủ. Và làm cách nào để làm thế được thì tôi không biết.” Giọng cô ngập ngừng kéo dài rồi tắt hẳn; dường như cô đã bất thành linh quên cả sự có mặt của Taran và cô lại nằm ngả xuống trường kỷ. “Khó lắm, khó lắm.” cô lầm bầm. “Thật chẳng khác nào tìm cách lộn ngược mình từ trong ra ngoài vậy. Hay là lộn từ ngoài vào trong nhỉ?”

“Eilonwy, nhìn tôi này!” Taran cố kéo cô dậy. Nhưng Eilonwy với một tiếng

kêu khẽ về bực bội, đẩy cậu ra. “Cô phải nghe tôi nói.” Taran nài nỉ.

“Từ nãy giờ tôi vẫn nghe đây thôi.” cô đáp. “Nhưng anh nói tôi chẳng hiểu gì cả. Tôi ngủ dễ chịu hơn nhiều. Tôi thích nằm mơ hơn là bị quát tháo như thế. Nhưng tôi đang mơ chuyện gì nhỉ? Một giấc mơ rất thú vị - có một con lợn trong đó - và cả một người nào đó nữa - không, giờ thì nó biến mất rồi, nhanh hơn cả một cánh bướm. Anh đã làm hỏng giấc mơ của tôi rồi.”

Taran bắt cô phải ngồi thẳng lên. Giờ thì cậu nhìn cô chăm chăm với vẻ kinh hoàng. Mặc dù quần áo bám đầy bụi đường và tóc rối bù, cô có vẻ không bị

thương tích gì. Nhưng cặp mắt cô trông rỗng một cách kỳ lạ. Đó không phải là do ngại ngủ, và tay cậu run lên khi nhận ra Eilonwy đã bị đánh thuốc mê hoặc – tim cậu buốt lạnh khi nghĩ đến điều này - bị bỏ bùa.

“Hãy nghe tôi cho kỹ đây,” cậu van vì “không còn thời gian nữa...”

“Tôi không nghĩ là người ta lại có quyền xông vào cắt ngang giấc mơ của người khác mà không xin phép trước. Eilonwy nói, vẻ hơi phật ý. “Làm thế không được lịch sự cho lắm đâu. Như thể đi lên một cái mạng nhện trong khi con nhện vẫn còn đang sử dụng nó.”

Taran chạy đến bên cửa sổ. Cậu không nhìn thấy nhóm bạn ở đâu đó phía dưới, cũng không nhìn thấy Quạc đâu. Trăng đã lặn và bầu trời sẽ nhanh chóng sáng lên. Cậu vội vã quay lại với Eilonwy.

“Xin hãy nhanh lên, tôi xin cô đấy!” Cậu kêu lên. “Hãy trèo xuống với tôi. Sợi dây đủ khoẻ cho cả hai chúng ta mà.”

“Một sợi dây ấy à?” Eilonwy kêu lên. “Tôi ư? Trèo xuống với anh ư? Tôi chỉ mới biết anh có một lúc nhưng tôi thấy có vẻ như anh có những đề nghị ngốc nhất trên đời. Không, cảm ơn.” Cô cố kìm một cái ngáp. “Anh đi mà tự mình tuột xuống sợi dây đó đi.” cô nói thêm với một thoáng gay gắt. “Và hãy để cho

tôi ngủ trở lại. Tôi hy vọng có thể nhớ lại được giấc mơ của mình đã dừng lại ở đâu. Điều đáng ghét nhất là khi giấc mơ bị cắt ngang giữa chừng. Ta sẽ không bao giờ tìm lại được nó nữa.”

Taran lòng còn cào hoảng hốt, quỳ xuống bên cạnh cô. “Cái gì đang ám cô vậy?” Cậu thì thầm. “Hãy cố chống lại nó đi. Cô không nhớ tôi sao? Tôi là Taran, Phụ - chăn lợn...”

“Nghe hay quá nhỉ,” Eilonwy nhận xét. “Một lúc nào đó anh phải kể cho tôi nghe nhiều hơn về anh mới được. Nhưng không phải là bây giờ.”

“Hãy nghĩ đi,” Taran nài nỉ, “hãy nhớ

đến Caer Dallben, Coll rồi Hen Wen...”

Qua ô cửa sổ, luồng gió biển thổi vào những làn sương nom như những sợi dây leo quấn quýt nhau. Taran nhắc lại những cái tên ấy, cùng với tên của cả nhóm bạn.

Cái nhìn của Eilonwy xa xăm đến nỗi dường như chính cô cũng đang ở một nơi cách xa gian phòng này. “Caer Dallben.” Cô lẩm bẩm. “Lạ thật... tôi nghĩ nó cũng có thể là một phần trong giấc mơ của tôi. Ở đó có một vườn cây ăn quả; những hàng cây đang trổ hoa. Tôi đang trèo lên, trèo cao hết mức có thể...”

“Đúng, đúng thế.” Taran hỏi hả thúc giục. “Tôi cũng nhớ rõ ngày hôm ấy. Cô

nói sẽ trèo lên ngọn cây táo. Tôi đã bảo cô đừng làm thế, nhưng cô vẫn cứ trèo.”

“Tôi muốn biết rõ các loại cây.” Eilonwy nói tiếp. “Mỗi năm ta lại phải làm quen lại với chúng,” cô nói, “bởi vì chúng luôn đổi khác. Và ở trong giấc mơ, tôi đã trèo lên cành cây cuối cùng...”

“Đó không phải là một giấc mơ,” Taran khản khoản nói, “đó là cuộc đời mà cô vẫn biết rõ, cuộc đời của chính cô, không phải là một bóng tối sẽ biến mất dưới ánh mặt trời. Đúng là cô đã trèo lên cành cao nhất. Nó đã bị gãy, đúng như tôi đã sợ.”

“Làm sao một người có thể biết được

giấc mơ của người khác nhỉ?” Eilonwy nói, như thể đang tự hỏi chính mình. “Đúng, nó đã gãy, và tôi đang rơi xuống. Có ai đó đứng dưới gốc cây đỡ đỡ tôi. Đó có phải là một anh chàng Phụ - chặn lộn không nhỉ? Tôi tự hỏi không biết chuyện gì đã xảy ra với anh ta?”

“Anh ta đang ở ngay đây lúc này.” Taran khẽ nói. “Anh ta đã tìm kiếm cô rất lâu là theo những cách mà ngay cả anh ta cũng không biết rõ. Giờ thì anh ta đã tìm thấy cô rồi, chẳng lẽ cô lại không tìm được đường về với anh ta hay sao?”

Eilonwy đứng lên. Mắt cô long lanh và làn da đầu tiên chúng sáng lên một chút. Taran chìa tay ra cho cô. Cô do dự rồi

bước một bước tới trước.

Nhưng ngay khi bước về phía cậu thì cái nhìn của cô lại trở nên trống rỗng và ánh sáng trong mắt cô vụt tắt. “Đó chỉ là một giấc mơ thôi, không hơn không kém.” cô thì thầm và quay đi.

“Chính Achren đã gây ra việc này!” Taran kêu lên. “Mụ ta không thể làm hại cô được nữa.” Cậu nắm lấy cánh tay cô và kéo cô về phía cửa sổ.

Nghe nhắc đến tên Achren, Eilonwy bỗng vươn thẳng người và giật tay ra. Cô quay ngoắt lại đối mặt với cậu. “Người dám đụng vào một công chúa dòng họ Llyr sao?”

Giọng cô trở nên cay nghiệt; cặp mắt cô chẳng còn vẻ nồng ấm; và Taran thấy rằng khoảnh khắc ngắn ngủi khi cô nhớ lại mọi việc đã biến mất. Cậu biết bằng mọi giá, Eilonwy phải được giải thoát khỏi nơi khủng khiếp này. Nỗi kinh hoàng và tuyệt vọng của cậu càng tăng thêm với ý nghĩ có lẽ ngay lúc này cũng không còn mong cứu chữa gì được cho cô nữa. Cậu vật lộn cố túm lấy eo lưng cô và ném cô lên vai mình.

Eilonwy đâm thẳng vào mặt cậu mạnh đến nỗi cậu loạng choạng ngã về phía sau. Thế nhưng cú đâm không làm cậu đau đớn mà chính là ánh mắt khinh bỉ của cô. Bây giờ trên môi cô là một nụ cười

nhạo báng và hiểm độc. Với cô, cậu chỉ là một kẻ không quen biết, và cậu tưởng chừng như trái tim mình sẽ vỡ tan ra mất.

Cậu lại cố túm lấy cô một lần nữa. Eilonwy thét lên một tiếng giận dữ, vặn người và thoát ra được.

“Achren!” Cô gọi to, “Achren! Giúp tôi với!”

Cô chạy đến cửa buồng và lao ra hành lang. Taran chộp vội lấy cây nến và đuổi theo cô công chúa đang chạy trốn. Tiếng dép của cô lép kẹp vang lên dọc theo dãy hành lang tối đen, và cậu thoáng thấy một góc vạt áo cô biến mất sau một khúc quanh. Cô vẫn không ngừng gọi tên

Achren. Chỉ một giây nữa thôi là cả lâu đài sẽ bị đánh động và nhóm bạn sẽ bị phát hiện. Taran nguyên rủa mình vì đã quá hậu đậu. Giờ cậu không còn lựa chọn nào khác ngoài đuổi kịp cô gái trước khi mọi hy vọng trốn thoát biến mất. Cậu đã nghe tiếng vũ khí chạm nhau loảng xoảng.

Cậu nện làm tay cậu bỏng rát và cậu ném nó sang bên. Trong bóng tối, cậu lao đến cuối hành lang và đâm bổ xuống một cầu thang dài. Gian đại sảnh của Caer Colur trải ra trước mắt cậu, làn sương mù đỏ thẫm của buổi bình minh tràn vào những ô cửa sổ điêu tàn của nó. Eilonwy chạy qua sàn nhà rộng lát đá đã mòn vẹt và rạn nứt, rồi lại biến mất. Một bàn tay bỗng túm lấy áo cậu và xoay cậu lại. Một

ngọn đuốc loé lên chiếu vào mắt cậu.

“Thằng chặn lợn!” Magg rít lên.

Tên tổng quản rút con dao găm từ giữa một nếp áo ra vung về phía Taran. Cậu liền đưa tay lên đỡ. Con dao sượt qua một bên. Magg chửi thề và vung ngọn đuốc tới như thể nó là một thanh gươm. Taran lùi lại, loay hoay tìm cách rút vũ khí ra. Tiếng la hét của bọn lính canh bị đánh thức tràn ngập gian đại sảnh. Một giây sau cậu nhìn thấy Gwydion và những người bạn đồng hành theo sát gót.

Magg quay ngoắt lại. Fflewddur đã thoát khỏi đám quân hỗn loạn và đang lao hết tốc lực về phía tên tổng quản. Mái tóc

vàng dựng ngược của chàng ca sĩ bay phát phơ sau đầu và mắt anh rục lên vẻ đắc thắng dữ dằn.

“Con nhện già ấy là của tôi!” Fflewddur kêu lên, lưỡi gươm của anh rít lên trên đầu. Magg khi nhìn thấy chàng ca sĩ đang điên cuồng liền hét lên một tiếng kinh hoàng và toan bỏ chạy. Chỉ một giây sau, chàng ca sĩ đã nhảy bổ vào y, lưỡi gươm đập xuống bên này bên nọ, tán công loạn xạ đến nỗi phần lớn những cú đánh của anh ta không trúng đích. Magg, với sức mạnh của kẻ cùng đường, nắm lấy cổ chàng ca sĩ và vật lộn với anh ta.

Taran chưa kịp chạy đến bên Fflewddur để trợ chiến thì một tên chiến binh cầm

riù đã lao ra chắn đường, và bất chấp nỗ lực tự vệ hết sức kiên cường của mình, Taran vẫn thấy mình bị dồn vào một góc đại sảnh. Giữa trận chiến hỗn loạn, cậu nhìn thấy Gwydion và Rhun đang vật lộn với những tên lính khác. Chàng hoàng tử đảo Mona dữ dội chém tứ phía bằng thanh gươm gãy của mình, và chính nhờ một trong những cú đòn bất ngờ của Rhun mà kẻ tấn công Taran mới ngã xuống.

Fflewddur và Magg vẫn đang ghi chặt nhau. Trong khi Taran chạy đến bên chàng ca sĩ thì hình thù đen sẫm, lông lá của Gurgi cũng đuổi kịp cậu. Với một tiếng la thịnh nộ, Gurgi nhảy lên không mà bám chặt lấy vai hắn. Tên tổng quản

vẫn còn đeo chuỗi xích bạc của hắn; Gurgi liền túm lấy nó và để mặc cho mình đu đưa qua lại. Magg hồn hển và lão đảo lúi lại, nghệt thờ rít lên trong khi Gurgi đu đưa một lát rồi nhảy bật ra khỏi tên tổng quản đang ngã xuống. Chỉ trong chớp mắt, chàng ca sĩ đã nhảy tới bên Magg đang nằm sóng soài. Không thèm để ý đến đôi chân của hắn đang đá ra, Gurgi túm lấy gót chân hắn và vận hết sức bám thật chặt, trong khi Fflewddur, vốn đang ngồi lên đầu Magg thì có vẻ như định thực hiện lời đe dọa bóp bẹp đầu tên tổng quản phản trắc.

Gwydion với thanh gươm Dyrnwyn tuốt trần sáng chói, đã chém hạ hai tên lính đang nằm chỏng chơ bất động trên nền

đá. Khiếp sợ khi nhìn thấy món vũ khí rục lửa, những tên lính còn lại liền bỏ chạy. Bằng những sải chân dài, Gwydion vội tiến lại chỗ nhóm bạn.

“Eilonwy đã bị bỏ bùa!” Taran kêu lên.
“Cháu đã mất dấu cô ấy rồi.”

Mắt Gwydion hướng về phía cuối gian đại sảnh, nơi những tấm màn đỏ thẫm vừa bị gạt ra khỏi một góc tường. Eilonwy đang đứng đó, và bên cạnh cô là Achren.

Chương XVII: NHỮNG CÂU THÂN CHÚ CỦA CAER COLUR

Tim Taran như ngừng đập, và ký ức ác mộng của cái ngày cậu phải kinh hoàng đứng trước Achren lại trở về với cậu. Như thể vẫn còn là chú bé khiếp sợ ngày nào, một lần nữa cậu lại run rẩy khi nhìn thấy mục nữ hoàng trong bộ quần áo đen sì. Mái tóc mục không vẫn lên mà xoã xuống thành những lọn dài ánh bạc quanh vai; vẻ đẹp của mục không hề thay đổi mặc dù mặt mục tái mét như xác chết. Khi còn ở Lâu Đài Xoáy Ốc, cách đây đã lâu lắm rồi, mục đeo đầy đồ trang sức bằng

ngọc; giờ thì trên bàn tay mảnh dẻ cũng như cánh tay trắng nhợt của mẹ không có vòng nhẫn gì hết. Nhưng cặp mắt cứng rắn và lạnh lẽo như hai viên đá quý của mẹ hút lấy cái nhìn của Taran khiến cậu không rời mắt đi nổi.

Gwydion đã lao tới. Với một tiếng thét, Taran cũng chạy theo ông, grom giờ cao. Eilonwy lùi lại và bám chặt lấy Achren.

“Hạ vũ khí xuống.” Achren ra lệnh. “Mạng sống của con bé phụ thuộc vào ta. Các người định lấy mạng ta ư? Vậy thì nó cũng phải chết cùng ta.”

Achren đã chờ người ra khi nhìn thấy thanh grom đen, nhưng không định tìm

cách bỏ chạy. Thay vào đó, miệng mụ lại cong lên như thoáng mỉm cười. Gwydion dừng lại và sẫm soi nhìn mụ. Rồi một cách chậm rãi, mặt tôi sẫm lại vì giậm dữ, ông tra Dyrnwyn lại vào bao.

“Hãy làm theo lệnh mụ ta.” Ông khẽ bảo Taran. “Ta e là Achren nói thật. Ngay cả khi chết rồi mụ ta vẫn còn nguy hiểm.”

“Ngài đã tỏ ra không ngoan đấy, Ông hoàng Gwydion.” Achren nhẹ nhàng nói. “Ngài chưa quên ta, cũng như ta chưa quên ngài. Ta cũng thấy tên Phụ - Chấn lợn và gã ca sĩ ngu ngốc lẽ ra đã bị đem cho quạ ăn từ lâu rồi mới phải. Hai tên kia thì có lẽ không biết ta rõ bằng các người, nhưng rồi chúng sẽ sớm biết

thôi.”

“Hãy giải thoát cho công chúa Eilonwy khỏi bùa chú của người,” Gwydion nói, “trả cô bé lại cho chúng ta và người sẽ được tự do ra đi mà không bị cản trở.”

“Ông hoàng Gwydion thật là rộng lượng.” Achren trả lời với một nụ cười nhạo báng. “Ngài cho ta cơ hội chạy thoát một cách an toàn trong khi mỗi hiểm học mà chính ngài đang gặp phải lại đáng sợ hơn cả. Ngài đã thật liêu lĩnh khi quyết định đặt chân đến Caer Colur này. Và giờ, khi tình cảnh của ngài càng đáng tuyệt vọng bao nhiêu thì lời nói của ngài càng mạnh bạo bấy nhiêu.” Ánh mắt mù dừng lại nhìn ông một lát. “Thật đáng

tiếc là một người như vậy lại không chịu hợp tác với ta và cùng ta cai trị khi có cơ hội.

Giải thoát cho con bé ư?” Achren nói tiếp. “Không, ông hoàng Gwydion. Nó sẽ phục dịch ta đúng như ta đã định. Câu thần chú của ta không phải là câu thần chú duy nhất ràng buộc nó. Ngài cũng biết dòng dõi của nó và dòng máu của các nữ pháp sư đang chảy trong nó. Caer Colur từ lâu đã chờ đợi công chúa của nó trở về. Nó cất tiếng gọi con bé, và sẽ mãi mãi như thế, chừng nào các tảng đá vẫn còn chồng lên nhau. Đây là quyền thừa kế của con bé, ta không làm gì hơn ngoài việc giúp nó giành được điều đó.”

“Người đã ép cô ấy phải thừa kế nó!”

Taran bật kêu lên. “Eilonwy không hề tự nguyện đi đến Caer Colur. Cô ấy cũng sẽ không tự nguyện ở lại đâu.” Nỗi tuyệt vọng đã nhận chìm sự thận trọng của cậu và cậu không thể ngăn mình bước về phía Eilonwy, cô đang tò mò nhìn cậu. Bàn tay của Gwydion đặt lên vai cậu giữ cậu lại.

“Có thật là nó không tự nguyện không?” Achren giơ tay lên và chỉ về phía góc phòng, nơi có một chiếc tủ cổ kính cao gần bằng Eilonwy. “Ta đã chỉ cho con bé thấy trong đó có gì.” Achren nói. “Tất cả mọi bảo bối thần diệu đều đang được cất giấu dành cho nó. Những quyền năng mạnh hơn bất kỳ điều gì nó từng biết đang nằm trong tay nó. Các người định

bắt nó quẳng đi tất cả sao? Hãy để chính con bé cho các người câu trả lời của mình.”

Nghe Achren nói vậy, Eilonwy ngẩng đầu lên. Môi cô mấp máy, nhưng cô không nói gì. Lưỡng lự, cô nghịch sợi dây chuyền bạc đeo quanh cổ mình.

“Hãy nghe ta đây, công chúa.” Achren hạ giọng nói nhanh. “Những kẻ kia sẽ cướp mất của cô những tài sản cô được thừa kế, tước mất những phép thuật mà cô có quyền được hưởng.”

“Ta là một công chúa dòng họ Llyr,” Eilonwy lạnh lùng nói. “Ta muốn có được những thứ thuộc về ta. Những kẻ

kia là ai mà dám cướp mất chúng. Ta nhìn thấy kẻ đã làm ta hoảng sợ trong phòng ta. Hắn tự nhận mình là một tên chần lộn. Những tên còn lại thì ta không biết.”

Tiếng kêu đau đớn của Gurgi vang khắp đại sảnh. “Có, có chứ, cô biết chúng tôi mà! Ồ, có chứ! Xin đừng nói những lời khiến cho nhóm bạn đang buồn bã càng thêm đau đớn. Cô không thể quên được! Đây là Gurgi! Gurgi khiêm tốn và trung thành! Nó đang đợi để được phục vụ công chúa thông thái như nó vẫn luôn làm trước kia!”

Taran quay mặt đi. Nỗi đau đớn của con vật khốn khổ khiến cậu còn xót xa hơn cả

nổi đau của chính cậu. Achren đang chăm chú ngắm nhìn Eilonwy, gật đầu một cách hài lòng.

“Vậy chúng nên bị xử thế nào?” Achren hỏi cô. “Những kẻ muốn tìm cách tước đoạt tài sản thừa kế của một nàng công chúa thì đáng bị xử thế nào?”

Eilonwy nhú mày. Mắt cô nhìn lướt qua nhóm bạn. Mặc dù có vẻ bối rối và miễn cưỡng, cô vẫn quay sang Achren. “Chúng... chúng phải bị trừng phạt.”

“Cô ấy nói bằng giọng của người!” Taran giận dữ hét lên. “Bằng lời của người! Trong thâm tâm cô ấy không hề muốn làm hại chúng ta.” <https://thuviensach.vn>

“Người nghĩ vậy sao?” Achren đáp lại, nắm lấy cánh tay Eilonwy và chỉ về phía Magg đang nằm sóng soài trên nền đá và bị chàng ca sĩ giữ chặt. “Công chúa, một trong những kẻ hầu cận trung thành của cô vẫn đang bị bọn đột nhập này nắm giữ. Hãy bắt chúng thả y ra.”

Fflewddur, vẫn ngồi nguyên trên vai Magg, túm chặt lấy cổ tên tổng quản hơn. Magg nhổ bọt và chửi thề trong khi chàng ca sĩ điên tiết lắc mạnh hẳn. “Con nhện được huấn luyện của người là tù nhân của ta!” Fflewddur kêu lớn. “Hắn và ta có một món nợ chưa được thanh toán đã lâu rồi. Người có muốn hắn được trả lại nguyên vẹn không? Nếu có thì hãy để

công chúa Eilonwy đi cùng bọn ta.”

“Ta không cần đổi chác gì hết.” Achren trả lời. Mụ ra hiệu cho Eilonwy bằng một cử chỉ cộc lốc. Taran thấy khuôn mặt cô gái trở nên khắc nghiệt và tàn nhẫn; cô giơ tay lên, bàn tay xoè ra, ngón tay chỉ về phía trước.

“Sẽ là tên nào đây?” Achren hỏi. “Con vật đáng ghét dám tự gọi mình là người hầu cận của công chúa chẳng?”

Gurgi ngẩng đầu lên, bối rối và sợ sệt, trong khi Achren thì thào với Eilonwy mấy lời bằng một ngôn ngữ kỳ lạ. Những ngón tay của cô gái hơi chuyển động. Mắt Gurgi mở lớn, kinh ngạc như không tin nổi. Trong một khoảnh khắc, nó đứng

bất động, miệng há hốc và nhìn chăm chăm vào công chúa. Bàn tay của cô, chỉ thẳng vào Gurgi đang ngập ngừng, bỗng căng ra. Với một tiếng la chói tai vì đau đớn, Gurgi cứng người lại và đưa tay lên ôm đầu.

Mắt Achren loé lên vẻ thích thú. Mụ lại thì thầm thúc giục Eilonwy. Gurgi thét lên. Nó quay cuồng như điên, hai tay vẫy rối rít như để xua đi những kẻ tra tấn vô hình. Miệng không ngừng gào thét, nó nằm vật xuống sàn, gập mình lại và lăn qua lăn lại. Taran và Gwydion chạy tới bên nó; nhưng con vật đang bị tra tấn đập vào họ và vùng vẫy trong nỗi đau đớn tột cùng, tựa như một con thú bị thương.

Flewddur đứng bật dậy. “Thôi đủ rồi!” anh ta kêu lên. “Đừng làm hại Gurgi nữa! Người sẽ có được Magg. Hãy đem hắc về đi!”

Theo lệnh Achren, Eilonwy hạ tay xuống. Gurgi nằm thở hổn hển trên sàn đá. Toàn thân nó run lên với những tiếng nước nở. Nó ngẩng mái đầu bồm xồm rồi bù lên và Taran thấy mặt nó rùng rùng nước mắt không phải chỉ vì nỗi đau đớn thể xác mà nó vừa chịu đựng. Một cách khó nhọc, con vật kiệt sức bò dậy trên hai tay và đầu gối.

Gurgi lê tới trước một đoạn ngắn. Cặp mắt ướt đẫm của nó hướng về phía Eilonwy. “Công chúa thông thái,” nó khẽ

nói, “cô ấy không định làm cho cái đầu yếu ớt khốn khổ của Gurgu tràn ngập những cơn đau khủng khiếp đầu. Gurgi biết mà. Nó sẽ tha thứ cho cô ấy.”

Trong lúc đó thì Magg, thấy mình đã thoát được tay chàng ca sĩ, không bỏ phí chút thời gian nào liền bò ngay dậy hối hả chạy đến bên Achren. Cuộc vật lộn của tên Tổng quản với Fflewddur đã khiến y bị thiệt hại nặng nề. Bộ y phục đẹp đẽ bị rách rưới nhiều chỗ, mớ tóc rũ rượi ướt nhẹ xoã xuống trán, sợi xích phẩm hàm của hắn cũng cong queo méo mó. Tuy thế, một khi đã đến được bên Achren rồi, Magg khoanh tay lại và ngạo mạn vênh mặt lên; mắt hắn đầy vẻ thịnh nộ và căm thù, và Taran dám chắc là nếu

được Achren ban cho phép thuật thì chỉ riêng cái nhìn của Magg thôi cũng đủ khiến Fflewddur phải lăn lộn trong những cơn đau khủng khiếp hơn những gì Gurgi vừa phải chịu nhiều.

“Rồi ngươi sẽ phải trả giá đắt cho chuyện này, tên chơi đàn hạc kia.” Magg quát. “Ta lấy làm mừng là ta đã không ra lệnh quật cho ngươi một trận và tống cổ ngươi đi khi ta nhìn thấy ngươi lần đầu tiên; bởi vì giờ nó đã cho ta cơ hội để treo cổ ngươi bằng chính những sợi dây đàn của ngươi trên toà tháp cao nhất ở lâu đài của Rhuddlum. Và ta sẽ làm vậy, khi ta trở thành chúa tể của Dinas Rhydant.”

“Chúa tể Dinas Rhydant ư!” F flewddui thốt lên. “Một sợi xích tổng quản đã là quá sang cho ngươi rồi.”

“Hãy run rẩy đi, tên chơi đàn hạc kia!” Magg cười khẩy. “Dinas Rhydant là của ta. Nó đã được hứa dành cho ta. Và toàn bộ vương quốc nữa. Vua Magg! Vua Magg vĩ đại!”

“Vua Magg giời bọ thì có!” Chàng ca sĩ ném trả vào mặt hắn. “Achren đã hứa tặng cho ngươi một vương quốc sao? Ngươi còn không đáng được hưởng một cái buồng rửa bát nữa kia!”

“Những lời hứa của Achren đều là giả dối.” Taran kêu lên. “Hãy đau buồn mà

học lấy điều đó đi, Magg!”

Mụ nữ hoàng trong chiếc áo đen mỉm cười. “Achren biết tặng thưởng xứng đáng cho kẻ nào phục vụ bà ta, và bà ta cũng biết trừng phạt những kẻ dám thách thức mình. Vương quốc của Magg sẽ trở thành một trong những vương quốc hùng mạnh nhất trên toàn xứ sở này. Và Caer Colur sẽ vươn lên huy hoàng hơn bao giờ hết. Gian đại sảnh của nó sẽ là nơi vàng quyền lực của toàn Prydaion. Chính chúa tể Anuvin cũng sẽ phải quỳ gối thần phục ta.” Giọng nói của Achren hạ xuống gần như một tiếng thì thào; một ngọn lửa lạnh giá bùng lên trên gương mặt xanh tái của mụ. Mắt mụ không còn nhìn vào nhóm bạn nữa và đã vượt xa khỏi họ.

“Arawn xú Annuvin sẽ phải co rúm lại và cầu xin sự khoan dung của ta. Nhưng ngài vàng của hắn sẽ bị lật đổ. Chính ta, Achren, đã chỉ cho hắn những con đường bí mật để giành lấy quyền lực. Nhưng hắn đã phản bội ta, và giờ hắn sẽ phải chịu sự báo thù. Chính ta đã thống trị Prydain trước hắn và không kẻ nào dám nghi ngờ quyền lực của ta. Việc đó sẽ lại xảy ra. Và nó sẽ là như vậy đời đời.”

“Chuyện xưa đã kể về thời kỳ thống trị của ngươi,” Gwydion gay gắt nói. “và về việc ngươi bắt mọi trái tim và khối óc phải phục tùng ngươi trong nô lệ như thế nào. Ngươi tra tấn những ai không thần phục ngươi; và với những kẻ chịu cúi đầu thì cuộc sống cũng chẳng tốt đẹp hơn

một cái chết chậm chạp là mây. Ta cũng biết về những lễ huyết tể mà người đòi hỏi và sự thích thú của người khi nghe tiếng kêu thét của các nạn nhân. Không, Achren, chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Người nghĩ cô gái này sẽ giúp người đạt đến điều đó ư?”

“Nó sẽ làm theo lệnh ta.” Achren đáp lại. “Chắc chắn như thể ta đang cầm trái tim còn đang đập của nó trong tay vậy.”

Mắt Gwydion loé lên. “Những lời nói của người chỉ là hảo huyền mà thôi, Achren. Người không đánh lừa được ta đâu. Người định tìm cách thống trị nhờ vào công chúa Eilonwy sao? Những quyền phép mà cô ấy có thể điều khiển

vẫn còn đang ngủ yên. Người không có cách nào để đánh thức chúng được đâu.”

Mặt Achren tím bầm và mụ lùì lại như thể vừa bị đánh. “Người nói quá tầm hiểu biết của mình rồi đấy.”

“Ồ không, không đâu!” Rhun kêu lên, từ nãy giờ cậu ta vẫn đứng nghe một cách sững sốt. Chàng hoàng tử đảo Mona đối mặt với Achren vẻ đắc thắng. “Quyền sách! Quả cầu vàng! Chúng ta đã có được chúng và chúng ta sẽ không bao giờ giao nộp chúng đâu!”

Chương XVIII: QUẢ CẦU PELYNDRYN VÀNG

“Hoàng tử Rhun! Im đi!” Lời cảnh báo của Taran được thốt ra quá muộn. Bản thân Rhun cũng đã nhận ra mình lỡ lời liền đưa tay lên bịt miệng; khuôn mặt tròn xoe của cậu đầy vẻ hốt hoảng và cậu ta luống cuống nhìn quanh. Gwydion đứng lặng, gương mặt từng trải của ông tái xanh và căng thẳng; thế nhưng cái nhìn của ông hướng về phía chàng hoàng tử bất hạnh không có vẻ trách cứ mà chỉ buồn rầu. Hai vai hoàng tử Rhun rũ xuống; cậu ta cúi đầu và đau khổ quay đi.

Trước lúc Rhun buột miệng, trong khi Gwydion còn đang nói, Taran đã thấy một chút sợ hãi thoáng hiện trên gương mặt Achren. Giờ nó đã biến mất và đôi môi mở nở một nụ cười xảo quyệt.

“Ngài nghĩ ta muốn giấu ngài sự thật sao, ông hoàng Gwydion?” Mụ nói. “Ta biết cuốn sách thần chú đã biến khỏi Caer Colur và từ lâu ta đã tìm kiếm nó. Quả cầu Pelyndryn vàng đã bị ném đi hoặc bị chính công chúa làm mất. Quả thực, để kế hoạch của ta có thể hoàn thành thì chỉ còn thiếu những thứ đó mà thôi. Xin hãy đón nhận lời tạ ơn của ta, ông hoàng Gwydion.” Achren nói tiếp. “Ngài đã giúp cho ta khỏi phải làm một cuộc lục soát buồn tẻ. Hãy miễn cho bản thân

mình phải chịu đau đớn và dâng chúng vào tay ta luôn đi. Ngay bây giờ!” Mụ gay gắt ra lệnh. “Trao chúng cho ta ngay!”

Giọng Gwydion vang lên kiên quyết và từng lời của ông được thốt ra hết sức cẩn thận, chậm rãi. “Đúng như hoàng tử đảo Mona đã nói, chúng ta đã tìm thấy cuốn sách thần chú và quả cầu với ánh sáng có thể khiến các dòng chữ hiện ra. Nhưng cũng như hoàng tử nói, người sẽ không bao giờ có được chúng.”

“Không ư?” Achren hỏi lại. “Cũng chỉ đơn giản như vươn tay ra lấy mà thôi.”

“Chúng không nằm trong tay chúng ta.”

Gwydion trả lời, “mà được giấu kín và xa ngoài tầm tay người.”

“Cả điều đó cũng có thể được sửa chữa lại một cách dễ dàng.” Achren nói. “Có vô số cách khiến cho những cái lưới phải động đậy và những bí mật sâu kín nhất phải được nói to lên.” Mụ liếc nhìn hoàng tử Rhun. “Hoàng tử đảo Mona đã tự nói thậm chí còn không cần đến lời giục giã của ta. Có thể hoàng tử sẽ nói tiếp?”

Rhun chớp mắt và khó nhọc nuốt khan, nhưng cậu ta can đảm đối mặt với Achren. “Nếu người nghĩ đến chuyện tra tấn ta,” cậu ta nói, “thì cứ việc thử. Sẽ rất thú vị khi xem người khám phá được

những gì, vì ngay cả ta cũng không hề biết quả cầu Pelyndryn ở đâu cả.” Cậu ta hít một hơi thật sâu và nhắm nghiền mắt lại. “Đây, cứ làm đi.”

“Xin hãy giao tên chơi đàn hạc cho tôi, thưa lệnh bà Achren.” Magg hăm hờ nói, trong khi Fflewddur vươn người đứng thẳng và nhìn thẳng y vẻ thách thức. “Với âm nhạc của tôi thì hẳn sẽ hát hay hơn nhiều khi hát cùng cây đàn hạc của hẳn.”

“Hãy ngậm miệng lại, tổng quản.” Achren quát. “Trước khi ta xử chúng xong thì chúng sẽ tự nguyện khai ra ngay.”

Bàn tay Gwydion chộp lấy chuỗi thanh

gương đen. “Không được làm hại bất kỳ người bạn đồng hành nào của ta.” Ông nói lớn. “Nếu người làm vậy thì ta thề sẽ đánh bại người bằng mọi giá.”

“Ta cũng thề như vậy!” Achren đáp lại. “Nếu các người tìm cách chống trả ta thì con bé sẽ chết ngay lập tức!” Mụ hạ thấp giọng. “Vậy là chúng ta đối mặt nhau Gwydion, sự chống chống lại sự sống và cái chết chọi với cái chết. Người sẽ chọn cái nào?”

“Nếu họ đã lấy quả cầu của tôi” Eilonwy nói, “thì họ phải trả lại. Nó không thể nằm trong tay người lạ được.”

Taran không thể ghìm nổi tiếng kêu đau

đón khi nghe Eilonwy thốt ra những lời ấy. Achren vốn đang ngấm kỹ khuôn mặt từng người trong nhóm liền quay phắt sang cậu.

“Điều này không khiến ngươi vui vẻ cho lắm phải không tên Phụ-Chăn lợn?” Mụ khế nói. “Ngươi đau khổ vì bị con bé gọi là người lạ. Điều đó đâm vào tim ngươi tàn nhẫn hơn cả một mũi dao, phải không? Đau đớn hơn cả những cực hình mà con vật kinh tởm dưới chân ngươi đã phải chịu. Con bé sẽ mãi mãi như vậy bởi vì ta đã ra lệnh như thế. Nhưng ta có thể trả lại cho nó ký ức về ngươi. Liệu quả cầu vàng có phải là một cái giá quá đắt? Hay một cuốn sách thần chú mà đối với ngươi là vô nghĩa?”

Achren lại gần Taran hơn, mắt nhìn chăm chăm vào cậu. Giọng mụ đã biến thành một tiếng thì thào; những lời của mụ dường như chỉ có cậu nghe được, đang quẩn quanh tim cậu. “Một tên Phụ-Chả lợn thì quan tâm gì đến việc ta hay ai khác đang cai trị Prydain kia chứ? Ngay cả ông hoàng Gwydion cũng không thể ban cho người điều người mong ước nhất; thật ra, ông ta chỉ có thể đem đến cái chết cho con bé mà thôi. Nhưng ta có thể cho người cả cuộc sống của nó. Phải, đó là món quà mà chỉ một mình ta mới có thể ban tặng.

Và còn nữa, còn nhiều hơn nữa.” Achren thì thầm. “Với ta, công chúa Eilonwy sẽ có thể trở thành một nữ hoàng. Nhưng ai

sẽ là đức vua của con bé nhỉ? Người muốn ta giải thoát cho nó để rồi nó phải thành hôn với một gã hoàng tử ngu ngốc sao? Phải, Magg đã kể với ta là nó sẽ được hứa hôn với con trai của Rhuddlum.

Khi ấy thì chuyện gì sẽ xảy ra với một tên Phụ-Chấn lợn? Giành lại nàng công chúa chỉ để rồi lại mất cô ấy về tay kẻ khác ư? Chẳng phải đó là những ý nghĩ trong đầu người sao, Taran xứ Caer Dallben? Người cũng hãy nghĩ đến điều này nữa, đó là Achren sẽ dùng ơn huệ để đáp lại ơn huệ.”

Cái nhìn của Achren xuyên qua cậu như những mũi dao găm và đầu Taran quay cuồng. Cậu gần như nức nở, cố gắng một

cách vô ích để bịt chặt tai mình lại trước những lời thì thầm và vùi mặt vào hai bàn tay.

“Hãy nói cho ta biết,” giọng nói của Achren tiếp tục. “quả cầu Pelyndryn vàng ở đâu...”

“Người sẽ có được điều người đòi hỏi!”

Trong một thoáng, Taran đã ngỡ đó là giọng nói của chính mình, bất chấp mọi quyết tâm giữ im lặng của cậu. Thế rồi cậu há hốc miệng ra vì kinh ngạc.

Những lời ấy là do Gwydion thốt ra.

Ông hoàng dòng họ Don đứng đó, với

mái đầu xám như lông sói ngẩng cao, mắt ông toé lửa và mặt ông hiện lên cơn thịnh nộ mà Taran chưa bao giờ thấy. Giọng nói người chiến binh vang lên đầy khắc nghiệt và lạnh lùng trong gian đại sảnh nghe thật đáng sợ, và Taran run rẩy trước âm thanh ấy. Achren giật thót mình.

“Người sẽ có được điều người đòi hỏi.” Gwydion lại nói lớn. “Quả cầu Pelyndryn vàng và cuốn sách thần chú được chôn ở bức tường đồ gài cánh cổng, nơi chính tay ta đã đặt chúng.”

Achren im lặng một hồi lâu, rồi mắt mụ nheo lại. “Người định đánh lừa ta sao, Gwydion?” Mụ lâm bẫm nói qua hai hàm răng nghiền chặt. “Nếu không đúng như

lời người nói thì công chúa Eilonwy sẽ không sống thêm một phút nào nữa đâu.”

“Chúng đang nằm trong tầm tay người.”
Gwydion trả lời. “Người lại chần chừ không muốn giành lấy chúng ư?”

Achren ra hiệu cho Magg bằng một cử chỉ cụt ngủn. “Đem chúng về đây.” Mụ ra lệnh. Tên tổng quản vội chạy khỏi gian đại sảnh và Achren lại quay về phía Gwydion. “Hãy coi chừng, ông hoàng dòng họ Don.” Mụ khẽ nói, giọng khàn khàn. “Đừng có động đến thanh gươm của người. Đừng tiến một bước nào về phía chúng ta.”

Gwydion không đáp. Taran và nhóm bạn

đứng bất động, không nói nên lời.

Magg đã quay lại gian đại sảnh. Khuôn mặt vàng bủng của y giật giật về phần kích trong khi y đặc thẳng giờ cao quả cầu Pelyndryn vàng. Y hỏn hỏn chạy tới bên Achren. “Đúng như vậy!” Y kêu lên. “Chúng thuộc về chúng ta rồi.”

Achren giật lấy hai vậ ấy từ tay y. Quả cầu vàng mờ xỉn như chì, vẻ đẹp của nó đã biến mất. Mụ thềm khát nắm chặt nó; mắt mụ loé lên; và nụ cười của mụ để lộ những đầu răng trắng nhọn. Mụ đứng đó một hồi lâu như không muốn phải rời bỏ những báu vật mà mụ đã truy lùng, rồi đặt chúng vào tay Eilonwy.

Magg gần như điên lên vì nóng lòng và

háo hức. Y túm lấy sợi xích bạc của mình bằng những ngón tay co quắp, trong khi má y giật giật và lòng tham đốt cháy cặp mắt ti hí. “Vương quốc của ta!” Y kêu lên bằng giọng the thé. “Của ta! Nó sẽ sớm là của ta!”

Achren quay ngoắt lại và khinh bỉ nhìn hăn. “Im đi! Một vương quốc ư? Têr ngốc xu nịnh hèn hạ kia, hãy lấy làm biết ơn là người vẫn còn giữ được mạng mình đi.”

Miệng Magg há hốc và mặt hăn hoá thành màu pho mát mốc trước những lời của Achren. Nghệt thở vì vừa kinh hoàng vừa điên giận, hăn co rúm lại trước cái nhìn hăm dọa của Achren. <https://thuviensach.vn>

Cuốn sách thần chú nằm mở ra trên bàn tay xòe rộng của Eilonwy. Cô đã đón lấy quả cầu Pelyndryn vàng và đang tò mò ngắm nhìn nó. Ở sâu trong lòng quả cầu, một tia sáng bé xíu tựa như một bông tuyết rực lửa xoay tít đang thành hình. Cô nhíu mày và một vẻ kỳ lạ hiện lên trên mặt cô. Trong khi Taran kinh hoàng đứng nhìn, Eilonwy bỗng run lên bần bật, đầu cô lắc lư từ bên này sang bên kia như thể đang bị đau. Mắt cô mở to ra trong một thoáng và cô có vẻ như sắp cất tiếng nói. Nhưng giọng nói của cô không hơn gì một tiếng thở hổn hển. Tuy nhiên, trong khoảnh khắc thoáng qua ấy, Taran thấy dường như cô đã lấy lại được chút ký ức mờ nhạt nào đó về bản thân mình. Có

phải cô đã tuyệt vọng cố gọi tên cậu không? Cô gái lão đảo như thể bị giằng xé bởi những sức mạnh khủng khiếp đang cuộn cuộn trào lên bên trong cô.

“Hãy đọc những câu thần chú lên!”
Achren ra lệnh.

Từng chút từng chút một, ánh sáng của quả cầu Pelydryn vàng càng thêm chói lọi. Khắp quanh gian đại sảnh, một tiếng thì thào yếu ớt khó hiểu nổi lên, như thể ngọn gió bỗng dung cất tiếng và đang thúc giục, dỗ dành, ra lệnh. Dường như chính những viên đá của Caer Colur cũng đang cất tiếng nói.

“Nhanh lên! Nhanh lên!” Achren kêu lớn.

Lòng trào lên hy vọng, Taran nhận ra rằng Eilonwy đang vật lộn chống lại tất cả những gì không chế cô. Cô gái đang đau đớn thoát khỏi sự đe dọa của Achren, nhưng cũng nằm ngoài sự giúp đỡ của nhóm bạn.

Thế rồi bất thành linh, trận chiến đơn độc của cô dừng lại. Taran tuyệt vọng kêu lên một tiếng trong khi Eilonwy giơ quả cầu rực sáng lên và nhanh chóng đưa nó đến gần những trang giấy trắng.

Quả cầu Pelyndryn vàng toả sáng rực rỡ hơn bao giờ hết và Taran phải đưa tay lên che mắt. Ánh sáng tràn ngập gian đại sảnh. Gurgi nằm vật xuống sàn quặp hai

cánh tay lông lá lên ôm đầu. Cả nhóm bạn khiếp sợ lùi lại.

Bỗng nhiên Eilonwy ném cuốn sách xuống sàn đá. Từ những trang giấy, một đám mây đỏ rực bốc lên và lan ra thành bức tường lửa liếm lên cả mái vòm của đại sảnh. Ngay cả khi cuốn sách thần chú đã bị ngọn lửa của chính nó thiêu rụi thì đám lửa vẫn không tàn đi mà trái lại còn bốc lên cao hơn, gầm rú và kêu răng rắc, không còn giữ màu đỏ nữa mà chuyển thành màu trắng rực chói loà. Những trang giấy đã quắt lại cuộn xoáy thành một cơn lốc rực lửa nhảy múa giữa lòng đám cháy sáng chói, và đúng lúc ấy, những tiếng thì thầm của Caer Colur rên lên tiếng kêu bại trận. Những tấm màn đỏ

rực che chỗ góc tường bị thổi tung lên và cột lửa uốn éo liếm tới chỗ chúng. Giờ quyền sách đã hoàn toàn biến mất nhưng ngọn lửa vẫn cuộn lên và không hề bị dập tắt.

Achren đang gào thét, gào thét trong cơn thịnh nộ điên cuồng, mặt mụ méo mó đi vì nổi giận dữ tuyệt vọng. Vẫn còn nắm chặt quả cầu Pelyndryn vàng trong tay, Eilonwy khuyu xuống và gục ngã.

Chương XIX: CƠN LŨ

Gwydion nhảy tới trước: “Mọi quyền lực của ngươi đã biến mất rồi, Achren!” Ông quát lên. Mụ nữ hoàng mặt tím bầm, lão đảo một lát, rồi quay đi vừa gào thét vừa chạy khỏi gian Đại Sanh. Taran chạy tới bên Eilonwy và bắt chấp khói lửa, cố nâng cơ thể mềm nhũn của cô dậy. Gwydion chạy theo hòng bắt kịp Achren. Chàng ca sĩ lao theo họ, gươm tuốt ra. Magg đã biến mất. Gurgi và hoàng tử Rhun vội lại giúp Taran. Chỉ một lát sau, Fflewddur đã quay lại. Mặt anh tái mét.

“Con nhện già đang định dìm chết chúng ta đây!” Anh hét lên. “Magg đã mở cánh

cửa đập ngăn biển rồi!”

Trong khi chàng ca sĩ kêu lớn thì Taran nghe thấy tiếng sóng âm âm xô tới. Cả Caer Colur run rẩy. Vác Eilonwy vẫn còn bất tỉnh lên vai, cậu loạng choạng trèo qua một ô cửa sổ đã sập xuống. Quạc đang điên cuồng lượn tròn trên những ngọn tháp. Fflewddur giục nhóm bạn băng về phía cổng lâu đài, ở đó, họ vẫn hy vọng lấy được con thuyền. Taran đi theo anh ta, chỉ để rồi phải tuyệt vọng nhìn thấy những cánh cổng nặng nề bọc sắt đã gần như bị làn nước cuồn cuộn kéo giạt ra khỏi các tấm bản lề. Bị đập vỡ, chúng đổ nhào về phía trong và dòng thủy triều ngàu bọt ào ào xô tới hòn đảo như một con dã thú đang đói khát.

Bên ngoài những bức tường, trên đỉnh một ngọn sóng đang dâng lên là con tàu của Achren, cột buồm xiêu vẹo và những cánh buồm bay phên phật. Những tên lính còn sống đang bám chặt lấy mạn tàu đang chao đảo và tranh nhau trèo lên boong. Ở mũi tàu là Magg, mặt nhăn nhúm vì tức giận, nắm tay dứ dứ về phía pháo đài đang đổ sập. Con thuyền của Gwydion đã bị sóng đánh nát, xoay tít giữa dòng lũ và Taran biết rằng mọi hy vọng chạy thoát cũng đã tan theo nó.

Nhưng bức tường thành phía ngoài đã sụp xuống dưới sức mạnh của sóng biển. Từng tảng đá rung lên và rã ra. Các ngọn tháp của Caer Colur chao đảo, mặt đất

quay cuồng dưới chân Taran. Tiếng Gwydion vang lên át cả những tiếng đổ vỡ ầm ầm. “Hãy tự cứu lấy mình! Caer Colur bị phá huỷ rồi! Nhảy tránh các bức tường ra, không thì chúng sẽ đè bẹp các bạn đấy!”

Taran nhìn thấy ông hoàng dòng họ Don đã trèo lên đồng đá cao nhất trên bờ đê, nơi Achren cũng đã chạy tới. Ở đó, Gwydion đang cố gắng kéo mụ thoát khỏi những tảng đá đang đổ sụp, nhưng mụ đánh đập và cào vào mặt ông. Những tiếng kêu gào và nguyên rửa của mụ như xuyên thấu cả tiếng ầm ầm của những con sóng đang xô tới. Gwydion loạng choạng ngã ra trong khi bờ đê sụp xuống.

Bức tường chắn điêu tàn cuối cùng cũng đổ sập. Một tường nước gào thét xô tới che kín cả bầu trời. Taran ôm chặt Eilonwy vào mình. Dòng lũ cuốn họ đi và chìm họ xuống. Những bọt nước mặn chát khiến cậu nghẹt thở và cơn thủy triều xô đập tàn nhẫn suýt nữa kéo cô gái đang bất tỉnh ra khỏi tay cậu. Cậu vùng vẫy ngoi lên trong khi hòn đảo tách ra làm đôi và lại chìm xuống trong một xoáy nước đang tóm lấy cậu. Ôm chặt lấy Eilonwy, Taran bơi ra xa xoáy nước chỉ để rồi lại trở thành con mồi của những con sóng lớn đá tung cậu lên như một đàn ngựa hoang.

Cậu bơi giữa hai ngọn sóng trong khi mặt biển vắt kiệt sức lực và hơi thở của cậu.

Tuy thế, cậu vẫn còn hy vọng, bởi vì dường như những con sóng lớn đang đẩy cậu và gánh nặng ẻo lả của cậu vào bờ. Choáng váng và gần như bị mù vì những ngọn sóng ngả màu xanh đen, Taran thoáng thấy một dải bờ biển mờ mờ và một vùng nước nông. Cậu yếu ớt đập bên cánh tay để không của mình. Nhưng trong cố gắng cuối cùng này, tấm thân kiệt quệ của cậu đã phụ lòng cậu và cậu chìm vào bóng tối.

Taran tỉnh giấc dưới một bầu trời xám xịt. Tiếng gầm gừ trong tai cậu không phải là tiếng sóng. Hai con mắt vàng to tướng đang nhìn vào mắt cậu. Tiếng gầm gừ vang lên to hơn. Một hơi thở nóng hổi

phà vào mặt cậu. Khi Taran nhìn được rõ ràng hơn, cậu thấy hàm răng nhọn hoắt và cặp tai có túm lông mọc trên đỉnh. Cậu bối rối nhận ra mình đang nằm ngửa và Llyan đang đứng phía trên cậu với một bàn chân nệm thịt không lồ đặt trên ngực cậu. Cậu hét hoảng thét lên và vùng vẫy cố thoát ra.

“Chào, chào!” Hoàng tử Rhun giờ đang cúi xuống nhìn cậu, một nụ cười toe toét trên khuôn mặt tròn xoe của cậu ta. Bên cạnh cậu ta là Fflewddur. Chàng ca sĩ cũng như Rhun, ước sững như chuột lột và đẫm bùn, những dải rong biển nhỏ nước tong tong rủ xuống lòng thòng từ mái tóc vàng của anh ta.

“Bình tĩnh lại nào!” Fflewddur nói. “Llyan không định làm hại cậu đâu. Nó chỉ muốn tỏ ra thân thiện thôi, mặc dù đôi khi nó có những cách khá là kỳ lạ để thể hiện điều đó.” Anh ta vỗ vỗ cái đầu kékch xù của con mèo và gãi gãi bên dưới bộ hàm mạnh mẽ của nó. “Đi nào, Llyan.” Anh ta dỗ dành, “ngoan nào. Đừng đứng lên mình bạn tao nữa; cậu ấy chưa chịu nổi chuyện đó đâu. Hãy tỏ ra ngoan ngoãn và rồi tao sẽ chơi cho mày nghe một đoạn nhạc ngay khi nào những sợi dây đàn của tao khô.”

Flewddur lại quay sang Taran. “Chúng ta phải cảm ơn Llyan vì rất nhiều chuyện đây. Thật ra là vì tất cả mọi chuyện. Chính nó đã lôi chúng ta từ dưới biển lên

sau khi chúng ta bị sóng đánh dạt. Nếu nó không làm thế thì tôi e là chúng ta vẫn còn đang ở dưới nước với cá.

“Quả là đáng kinh ngạc.” Hoàng tử Rhur xen vào. “Tôi đã dám chắc là tôi sẽ bị chết đuối, và điều kỳ lạ nhất là tôi không thể nhận thấy sự thay đổi nào cả!”

“Còn tôi thì có giật mình một cú khi tỉnh dậy và thấy Llyan đang ngồi bên cạnh.” Fflewddur nói. “Nó giữ cây đàn hạc của tôi giữa hai bàn chân, như thể nó hết sức nóng lòng đợi tôi thức dậy và lại chơi tiếp vậy. Con mèo này quả là mê tiếng đàn của tôi đến phát điên! Đó chính là lý do tại sao nó lại bám theo chúng ta đến tận đây. Và nhân danh Belin Vĩ Đại, tôi

rất mừng vì nó đã làm thế! Nhưng tôi nghĩ là cuối cùng nó cũng đã hiểu được, làm việc gì cũng phải đúng nơi và đúng lúc. Thật tình nó đã tỏ ra khá là dụi dàng.” Anh ta nói thêm khi Llyan bắt đầu dụi đầu vào anh ta một cách hăng hái đến nỗi chàng ca sĩ gần như không đứng vững.

“Thế con những người khác đâu?” Taran lo lắng ngắt lời anh ta.

“Quạc thì tôi không thấy, Gurgi đã đi tìm củi để nhóm lửa rồi.” chàng ca sĩ trả lời. “Con vật khôn khéo, nó vẫn con sợ Llyan. Nhưng rồi nó sẽ quen thôi. Chính tôi cũng đã bắt đầu thấy mến nó rồi. Không phải lúc nào cũng có thể tìm được một

thính giả nồng nhiệt đến vậy. Tôi nghĩ tôi sẽ giữ nó lại, hay đúng hơn,” anh ta thêm vào, trong khi Llyan dụi những sợi râu của mình vào cổ anh và túm lấy chàng ca sĩ bằng hai bàn chân mạnh mẽ của nó. “có lẽ tôi nên nói ngược lại thì hơn.”

“Thế còn Eilonwy? Còn Gwydion thì sao?” Taran nôn nóng.

Cái nhìn của chàng ca sĩ sụp xuống. “À, phải,” anh ta lầm bầm, “họ đang ở đây. Gwydion đã cố làm tất cả những gì ông ấy có thể.”

Với nỗi lo ngại mỗi lúc một tăng, Taran lão đảo đứng dậy. Đằng sau một đồng đá khuất gió, Gwydion đang quỳ bên hai

thân hình bất động. Taran loạng choạng đi ngang qua bờ cát. Gwydion ngẩng lên nhìn cậu, mặt ông đầy vẻ lo âu.

“Eilonwy còn sống.” Ông nói, trả lời câu hỏi trong mắt Taran. “Ta không thể nói gì hơn. Ta chỉ biết điều này: Achren không còn giam cầm được cô bé nữa.”

“Vậy là Achren... chết rồi?” Taran hỏi. Cậu nhìn chăm chăm vào thân hình quần trong tấm áo choàng đen.

“Achren cũng còn sống.” Gwydion đáp, “mặc dù mộ đã nằm giữa sự sống và cái chết một hồi lâu. Nhưng quyền lực của mộ giờ đã bị phá hủy. Đây chính là lời giải cho câu đố. Tuy thế, ta không hề hay

biết về nó cho đến khi ta đứng trước mộ trong gian đại sảnh. Mới đầu thì ta không chắc chắn lắm. Nhưng khi ta hiểu ra rằng mộ sẽ thật sự chịu chết trước khi thả Eilonwy thì ta biết rằng mộ chỉ còn làm chủ được một vài phép thuật sơ đẳng nhất trong số các phép thuật của mình. Ta đã đọc được điều đó trong mắt mộ và trong giọng nói mộ. Quyền lực của mộ đã dần dần suy yếu kể từ khi mộ tuyệt giao với chúa tể Annuvin.

Những câu thần chú của Caer Colur là hy vọng cuối cùng của mộ. Giờ chúng đã biến mất và Caer Colur đã nằm dưới đáy biển.” Gwydion nói thêm. “Chúng ta không cần phải khiếp sợ Achren nữa.”

“Cháu vẫn sợ mộ ta.” Taran nói. “Và

cháu sẽ không quên Caer Colur. Achren đã nói với cháu sự thật,” cậu khe khẽ nói tiếp. “Cháu không đủ sức lắng nghe nữa thêm nữa. Cháu đã sợ là cháu sẽ khai ra nơi giấu của cậu Pelyndryn, và mong là ngài sẽ giết cháu trước khi cháu làm thế. Vậy mà...” Taran bồi rối thêm vào, “chính ngài lại là người lên tiếng.”

“Đó là điều mạo hiểm mà ta phải chấp nhận.” Gwydion trả lời. “Ta đã ngờ ngờ đoán ra bản chất của quả cầu; bởi vì chỉ một mình nó mới có thể làm những câu thần chú hiện ra thì cũng chỉ một mình nó phá huỷ được chúng. Chỉ khi ấy, Eilonwy mới có thể được tự do. Cô bé đã phải trả giá như thế nào thì ta không biết chắc. Than ôi, cô bé đã phải chịu

những nỗi đau đớn khủng khiếp và sâu xa, có lẽ quá nhiều nữa là đằng khác.”

“Chúng ta có nên đánh thức cô ấy dậy không?” Taran thì thầm.

“Đừng đụng vào cô bé.” Gwydion nói. “Cô bé phải tự mình tỉnh dậy. Chúng ta chỉ có thể chờ đợi và hy vọng mà thôi.”

Taran cúi đầu xuống. “Cháu sẵn sàng đánh đổi cả tính mạng mình để giữ cô ấy khỏi mọi nguy hiểm, và giờ cháu cũng sẵn sàng đánh đổi nó để miễn cho cô ấy chuyện này.” Cậu mỉm cười chua chát. “Achren đã hỏi rằng chuyện gì sẽ xảy ra với một tên Phụ - Chấn lợn. Đó chính là câu hỏi mà cháu cũng thường tự hỏi bản

thân mình. Giờ thì cháu đã thấy rằng cuộc đời một tên Phụ - Chấn lợn thì chẳng có chút ích lợi hay tầm quan trọng nào hết. Thậm chí đem nó ra dâng cho một người nào đó cũng chẳng được tích sự gì.”

“Hoàng tử Rhun sẽ phản đối lời cháu đây.” Gwydion đáp. “Nếu không có cháu thì cậu ta đã lang thang đi lạc và nguy hiểm đến tính mạng rồi.”

“Cháu đã thề với vua Rhuddlum,” Taran trả lời, “cháu đã không thất ước.”

“Và nếu cháu không thề,” Gwydion hỏi, “thì chẳng phải là cháu vẫn sẽ làm như vậy sao?”

Taran im lặng một hồi lâu, rồi cậu gật đầu. “Phải, cháu tin rằng cháu vẫn sẽ làm như vậy. Cháu bị ràng buộc không chỉ bởi lời thề. Anh ta cần sự giúp đỡ của cháu, cũng như cháu cần sự giúp đỡ của anh ta.” Cậu quay sang Gwydion. “Cháu cũng nhớ cái ngày mà một ông hoàng dòng họ Don đã giúp đỡ một chú bé Phụ - Chăn lợn ngọc ngà. Chẳng lẽ bây giờ một tên Phụ - Chăn lợn giúp đỡ một hoàng tử lại không thích hợp ư?”

“Cho dù là hoàng tử hay Phụ - Chăn lợn” Gwydion nói, “thì đó vẫn là cách sống của những con người chân chính. Số mệnh của mọi người đều được đan cài với nhau, và ta không thể gạt số mệnh của bất kỳ người nào sang bên cũng như

không thể gạt bỏ chính mình.”

“Và người, ông hoàng Gwydion,” giọng nói của Achren vang lên, “đã đặt lên ta một số mệnh thật tàn nhẫn.”

Mụ đàn bà mặc áo choàng đen đã ngồi dậy. Achren bám lấy những tảng đá để cố đứng lên. Khuôn mặt mụ bị che khuất một nửa dưới chiếc mũ trùm, hốc hác co rúm lại và môi mụ tái nhợt. “Cái chết sẽ là một điều nhân từ hơn đối với ta. Tại sao người lại từ chối không trao nó cho ta?”

Taran lùi lại trong khi mụ nữ hoàng đã từng một thời cao ngạo ngẩng cao đầu lên. Trong một thoáng, cậu nhìn thấy mắt

mụ lại bùng lên ngọn lửa ngạo mạn và giận dữ.

“Người đã tiêu diệt ta, Gwydion.” Mụ thét lên. “Người mong là ta sẽ quỳ sụp xuống chân người sao? Người tưởng mọi quyền lực của ta đều đã biến mất sao?” Achren cất tiếng cười cay độc. “Ta vẫn còn lại một phép thuật cuối cùng.”

Đúng lúc đó, Taran mới thấy mụ đang cầm trong tay một cành gỗ mục. Mụ giương cao nó lên và Taran há hốc miệng khi thấy nó nhoè đi trong tay mụ và toả sáng lấp lánh. Đột nhiên, thế chỗ nó là một con dao găm.

Với một tiếng la đặc thặng, Achren lao

nó vào ngực mình. Gwydion nhảy tới và túm lấy cổ tay mẹ. Achren vùng vẫy vật lộn với ông trong khi ông giật lưỡi dao ra khỏi tay mẹ. Con dao lại trở thành cành củi mục như trước. Gwydion bẻ nó ra làm đôi và quẳng đi. Achren nức nở khụy xuống bãi cát.

“Mọi phép thuật của người lúc nào cũng là phép thuật của cái chết.” Gwydion nói. Ông quỳ xuống và nhẹ nhàng đặt một bàn tay lên vai mẹ. “Hãy tìm kiếm sự sống, Achren ạ.”

“Chẳng con cuộc sống nào dành cho ta ngoài cuộc sống của kẻ bị ruồng bỏ.” Achren kêu lên, quay ngoắt đi. “Hãy để cho ta yên.”

Gwydion gật đầu. “Hãy tự tìm đường của mình đi, Achren.” Ông dịu dàng nói. “Nếu nó dẫn ngươi đến Caer Dallben, thì hãy biết điều này: Dallben sẽ không đuổi ngươi đi đâu.”

Mây đã kéo đến nặng trĩu bầu trời và mặc dù mới chỉ quá trưa một lúc, nhưng vách đá cao vươn lên dọc bờ biển như đã nhuộm ánh chiều tím ngắt. Gurgi đã nhóm lên một đống lửa và nhóm bạn lặng lẽ ngồi bên Eilonwy vẫn đang ngủ say. Cách xa một quãng ở khoảng dưới bãi cát, Achren quần mình trong chiếc áo choàng, ngồi phủ phục một mình, bất động.

Suốt buổi sáng hôm ấy, Taran không rời Eilonwy. Sợ rằng có thể cô sẽ không bao giờ tỉnh dậy, và cũng sợ rằng cô sẽ tỉnh dậy mà vẫn là một người xa lạ với mình, cậu không hề nghĩ ngợi mà vẫn tiếp tục canh chừng cô dù mệt mỏi. Ngay cả Gwydion cũng không thể đoán được những bùa phép đã hãm hại cô còn kéo dài bao lâu.

“Đừng mất can đảm.” Gwydion nói. “Cô bé ngủ được là rất tốt, điều đó sẽ chữa lành cho tinh thần của cô bé hơn bất kỳ liều thuốc nào ta có thể cho cô ấy uống.”

Eilonwy khẽ tựa mình. Taran giật mình đứng phắt dậy. Gwydion đặt một bàn tay lên cánh tay cậu và nhẹ nhàng kéo cậu

lại. Mi mắt Eilonwy chớp chớp.
Gwydion, nét mặt nghiêm nghị, chăm chú
nhìn cô trong khi mắt cô mở ra và cô
chậm rãi ngẩng đầu lên.

Chương XX: VẬT LÀM TIN

Cô công chúa ngồi dậy và tò mò nhìn nhóm bạn đang ngồi quanh mình.

“Eilonwy?” Taran thì thầm. “Cô có biết chúng tôi là ai không?”

“Taran xứ Caer Dallben ạ,” Eilonwy nói, “chỉ có một gã Phụ - Chăn lợn mới có thể nghĩ ra được một câu hỏi như thế thôi. Dĩ nhiên tôi biết các bạn là ai chứ! Điều tôi không biết chỉ là tôi đang làm gì mà lại ướt lướt thướt và dính đầy cát trên bãi biển này.”

Gwydion mỉm cười: “Công chúa Eilonwy đã quay lại với chúng ta rồi.”

Gurgi hân hoan reo lên, và ngay lập tức, Taran, Fflewddur và hoàng tử Rhun bắt đầu nói cùng một lúc. Eilonwy vội chụp hai tay lên đầu.

“Dừng lại, dừng lại!” Cô kêu lên. “Các bạn làm đầu óc tôi quay cuồng lên cả rồi. Nghe các bạn nói còn rối rắm hơn cả đếm ngón chân và ngón tay mình cùng một lúc ấy!”

Nhóm bạn cố bắt mình phải im lặng trong khi Gwydion nhanh chóng kể cho cô nghe tất cả mọi chuyện. Khi ông nói

xong, Eilonwy lắc đầu.

“Tôi thấy là các bạn đã có một khoảng thời gian thú vị hơn tôi nhiều.” Cô nói, gãi gãi cằm Llyan trong khi con mèo không lồ gừ gừ thích thú. “Nhất là vì tôi lại chẳng nhớ được mấy.

Thật tiếc là Magg lại chạy thoát.” Eilonwy nói tiếp. “Tôi ước gì hấn đang ở đây lúc này. Tôi có vài chuyện cần thanh toán với hấn. Sáng hôm ấy khi tôi đang trên đường xuống ăn sáng thì hấn lù lù hiện ra trên một hành lang. Hấn bảo tôi rằng có chuyện rất nghiêm trọng đã xảy ra và tôi phải đi với hấn ngay lập tức.”

“Giá mà chúng tôi cảnh báo kịp cho

cô...” Taran mở đầu.

“Cảnh báo cho tôi ấy à?” Eilonwy đáp lại. “Về Magg ư? Tôi đã biết ngay lập tức, nhờ chính vẻ mặt của hắn, là hắn đang âm mưu chuyện gì đó.”

Taran trở mắt nhìn cô “Vậy mà cô vẫn đi với hắn ư?”

“Tất nhiên rồi!” Eilonwy nói. “Tôi còn có thể khám phá ra chuyện đó bằng cách nào khác chứ? Anh còn đang quá bận bịu ngồi trước cửa buồng tôi và dọa dẫm cử lính gác đến canh chừng tôi mà. Tôi biết rằng có cố bắt anh nói năng cho ra đầu ra đuôi thì cũng chẳng ích gì.”

“Đừng chỉ trích cậu ấy khắc khe quá.” Gwydion mỉm cười. “Cậu ấy chỉ định bảo vệ cháu thôi. Chính ta đã ra lệnh như vậy.”

“Phải, cháu nhận ra điều đó.” Eilonwy nói, “và chẳng mấy chốc tôi đã ước là tất cả các bạn đang ở bên tôi. Nhưng đến lúc đó thì đã quá muộn rồi. Chúng tôi vừa mới ra khỏi lâu đài thì Magg liền trói ngay tôi lại. Hắn còn nhét giẻ vào miệng tôi nữa! Và đó là chuyện tôi tệ nhất! Tôi không thể nói được một tiếng nào!

Nhưng điều đó đã làm hỏng chính âm mưu của hắn.” Cô nói tiếp. “Đúng là hắn đã đợi ở đây chờ đến khi đội quân tìm kiếm đi xa. Rồi hắn lôi tôi xềnh xệch

xuống thuyền. Căng chấn của hắn sẽ còn bị thâm tím lâu cho mà xem, tôi đảm bảo đấy. Nhưng tôi đã đánh rơi quả cầu của mình. Và vì tôi bị nhét giẻ vào miệng nên tôi không sao khiến hắn hiểu rằng tôi muốn lấy lại nó được.

Nhưng đáng đời hắn. Achren đã nổi cơn thịnh nộ khi thấy tôi không có quả cầu. Mụ đổ tội cho Magg, và tôi lấy làm ngạc nhiên là mụ đã không lấy đầu hắn ngay lúc đó. Với tôi thì mụ lại tỏ ra rất dịu dàng và ân cần, vì thế tôi biết ngay là một chuyện kinh khủng sắp xảy ra.

Sau đó,” Eilonwy tiếp tục, “Achren phù phép tôi và tôi hầu như không nhớ gì nữa. Cho đến khi tôi lại cầm quả cầu trong tay. Thế rồi... thế rồi tất cả thật kỳ lạ. Trong ánh sáng của quả cầu, tôi nhìn

thấy các bạn. Không phải bằng mắt, mà bằng trái tim mình. Tôi biết các bạn muốn tôi phá huỷ những câu thần chú. Và tôi cũng muốn làm thế.

Thế nhưng dường như có hai con người bên trong tôi vậy. Một người thì muốn còn kẻ kia lại không muốn từ bỏ những câu thần chú. Tôi biết đây là cơ hội duy nhất để tôi có thể trở thành một nữ pháp sư, và nếu tôi từ bỏ mọi quyền lực của mình thì tất cả sẽ kết thúc. Tôi nghĩ là...” cô khẽ nói với Taran. “tôi đã cảm thấy giống như anh hồi ở trong khu đầm lầy Morva, khi anh phải quyết định từ bỏ chiếc trâm thần kỳ của Adaon.

Phần còn lại không lấy gì làm dễ chịu.” giọng nói của Eilonwy trở nên ngập ngừng. “Tôi... tôi không muốn nói đến

nó.” Cô im lặng một hồi lâu. “Giờ thì tôi sẽ không còn có thể trở thành một nữ pháp sư được nữa. Có lẽ tôi sẽ chẳng thể làm gì khác ngoài một cô gái.”

“Như thế thôi cũng đã đủ tự hào lắm rồi.” Gwydion nhẹ nhàng nói. “Bởi vì nhờ tất cả những gì cháu quyết định hy sinh, cháu đã khiến cho Achren không thể thống trị Prydain được nữa. Chúng ta phải chịu ơn cháu về nhiều điều hơn là chỉ tính mạng chúng ta.”

“Tôi mừng là cuốn sách thần chú đã bị thiêu rụi.” Eilonwy nói, “nhưng tôi rất buồn vì đã mất quả cầu. Bây giờ hẳn là nó đã ở xa ngoài khơi rồi.” Cô thở dài. “Chẳng còn làm gì được nữa, nhưng tôi

sẽ rất nhớ nó.”

Trong khi cô nói, Taran thoáng thấy một hình thù đang chuyển động trên nền trời xám xịt. Cậu đứng bật dậy. Đó chính là Quạc, đang lao hết tốc lực vào đất liền.

“Thành viên cuối cùng của chúng ta đây rồi!” Fflewddur kêu lên.

Hai tai Llyan dựng lên, những sợi râu của nó giật giật, nhưng nó không tìm cách nhảy lên vồ chú quạ. Thay vào đó, nó ngồi dậy và khẽ gừ gừ âu yếm khi nhìn thấy kẻ thù cũ của mình.

Lông ướt sũng và xù ra khắp nơi, Quạc vỗ cánh bay tới trên đầu Eilonwy. Bất

chấp vể bề ngoài xơ xác, nó quàng quạc kêu lớn và chẹp mỏ với vể vô cùng tự đắc. “Quả cầu!” Quạc kêu lên. “Quả cầu!”

Từ bộ móng vuốt của nó, quả cầu Pelyndryn vàng rơi vào lòng bàn tay đang xoè ra của Eilonwy.

Mới đầu, Gwydion đã quyết định nhóm bạn sẽ nghỉ ngơi đến khi trời sáng, nhưng hoàng tử Rhun nóng lòng muốn quay về Dinas Rhydant ngay.

“Còn rất nhiều việc phải làm.” cậu ta nói, “Tôi e là chúng tôi đã để mặc cho Magg lo những việc mà lẽ ra chúng tôi

phải tự lo lấy. Làm hoàng tử khó khăn hơn tôi tưởng. Tôi đã học được điều đó từ một chàng Phụ - Chấn lợn.” cậu ta thêm vào, siết chặt bàn tay Taran. “và từ tất cả các bạn nữa. Và vẫn còn rất nhiều cảnh đẹp trên đảo Mona để ngắm nhìn. Nếu có lên ngôi vua thì tôi tin rằng mình nên đến thăm thú tất cả mọi nơi. Vì vậy nếu các bạn không phiền thì tôi muốn lên đường ngay bây giờ.”

Gurgi không muốn nấn ná lại quanh Caer Colur lâu nữa, còn Fflewddur thì cũng khó mà đợi được cho đến khi anh có thể chỉ cho Llyan thấy nơi ở mới của nó trên vương quốc của mình. Eilonwy khẳng định rằng cô đã đủ khoẻ để đi đường và rút cuộc Gwydion cũng đồng ý là họ sẽ

lên đường ngay, không chậm trễ. Ông cũng nhất trí là họ sẽ ghé qua khúc hang xem Glew ra sao, bởi vì Taran vẫn giữ lời hứa của mình giúp đỡ tên không lồ khôn khổ.

Cả nhóm lục đục chuẩn bị rời bãi biển. Achren, cuối cùng cũng bằng lòng đi đến Caer Dallben. Mọi bước một cách chật chạp, chìm trong những ý nghĩ của riêng mình. Trong khi Llyan nhảy nhót bên cạnh chàng ca sĩ và Quac thì lượn quanh nô giỡn trên đầu họ.

Eilonwy đã đến đứng bên mép nước. Taran đi theo cô và đứng đó trong khi cô ngắm những ngọn sóng đang xô tới.

“Tôi nghĩ là tôi nên nhìn Caer Colur một

lần cuối.” Eilonwy nói. “Chỉ để nhớ nơi nó nằm. Hay đúng hơn là nơi nó không còn nằm đó nữa. Tôi rất tiếc, theo một cách nào đó, vì nó đã biến mất. Ngoài Caer Dallben ra thì đó là quê hương duy nhất mà tôi có.”

“Khi cô đã an toàn quay về Dinas Rhydant,” Taran nói, “thì tôi sẽ không ở lại Mona nữa. Tôi đã hy vọng sau tất cả những gì cô đã phải trải qua, thì... thì cô sẽ có thể quay về với bọn tôi. Nhưng Gwydion chắc rằng thầy Dallben muốn cô ở lại đây. Tôi đoán là ông ấy nói đúng. Ngay lúc này đây, tôi cũng có thể nghe thấy giọng thầy Dallben: Việc giải cứu thì không liên quan gì đến học tập cả.”

Eilonwy không nói gì một hồi lâu. Rồi cô quay sang Taran. “Còn một điều nữa tôi đã nhớ được khi ở Caer Colur: lời cụ Dallben nói rằng luôn có một thời điểm mà ta phải trở thành một người nào đó hơn là bản thân mình. Có đúng là trở thành một tiểu thư còn quan trọng hơn một nữ pháp sư không? Có lẽ đó chính là điều cụ ấy muốn nói. Tôi sẽ tự mình khám phá ra thôi.

Vì thế, nếu tôi phải trở thành một tiểu thư, cho dù điều đó có khác với bản thân tôi đến thế nào, thì tôi cũng sẽ cố gắng học nhanh gấp đôi đàn ngỗng cái ngọc nghé ở Dinas Rhydant và về nhà sớm gấp đôi. Bởi vì gì thì Caer Dallben đã trở thành ngôi nhà duy nhất của tôi rồi.

Sao, cái gì thế này?” Eilonwy đột nhiên kêu lên. “Biển đã tặng chúng ta một món quà này!”

Cô quỳ xuống và nhặt từ ngọn sóng nổi bọt lên một vật gì méo mó, rồi gỡ đi những dải rong biển vướng vào nó. Taran nhìn thấy đó là một chiếc tù và cũ kỹ bọc bạc, với một cái miệng bằng bạc.

Eilonwy xoay nó trong tay và ngắm nghía nó thật kỹ. Cô buồn bã mỉm cười. “Đây là tất cả những gì còn lại của Caer Colur. Nó có đem lại lợi ích gì không thì tôi không biết, và cũng sẽ không bao giờ biết được. Nhưng nếu anh hứa sẽ không quên tôi cho tới khi chúng ta gặp lại nhau, thì tôi cũng hứa là sẽ không quên

anh. Và đây sẽ là vật làm tin của tôi.”

“Tôi rất vui lòng xin hứa.” Taran nói. Cậu ngần ngừ. “Nhưng tôi biết trao cho cô cái gì làm vật làm tin bây giờ? Tôi chẳng có gì cả, ngoài lời hứa của mình.”

“Lời hứa của một chàng Phụ - Chấn lợ ư?” Eilonwy nói. “Chỉ cần như thế thôi cũng đủ lắm rồi. Đây, anh cầm lấy đi. Tặng quà cho nhau thì vui hơn là nói lời chia tay nhiều.”

“Thế nhưng,” Taran trả lời, “chúng ta sẽ vẫn phải chia tay. Cô có biết là vua Rhuddlum và hoàng hậu Teleria định cho cô hứa hôn với hoàng tử Rhun mà.”

“Thật thế sao!” Eilonwy kêu lên. “Tôi có thể đảm bảo với anh rằng họ sẽ không thể làm điều gì như vậy được đâu. Để người khác quyết định thay cho mình thì cũng chỉ đến một chừng mực nào đó thôi. Quả là Rhun đã khá hơn nhiều; tôi nghĩ rằng cuộc hành trình này là điều tốt nhất từng xảy ra với anh ta, và một ngày kia anh ta thậm chí còn có thể trở thành một vị vua đáng kính nữa kia. Nhưng còn chuyện hứa hôn thì...” cô bỗng im lặng và quay nhìn Taran. “Chẳng lẽ anh đã có lúc thật sự nghĩ rằng tôi sẽ... Taran xứ Caer Dallben,” cô đột nhiên giận dữ kêu lên, “tôi sẽ không nói chuyện với anh nữa!

Ít nhất là,” Cô vội nói thêm, “trong một thời gian.”

-- Hết Tập 3 --